

စွယ်စောင်သမိုင်း  
ခေါ်

# ဒါဏ္ဍာဏတ္တ ပဏသနိကျမ်း



ရန်ကုန်မြို့ - သုဗ္ဗဝတိဓာပုံနှိပ်တိုက်။

1940.

မတ္တရာမြို့ ရွှေသိမ်တော်တိုက်  
အုဋ်ကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

တပည့်

ဇေယျာသနအုဋ်ကျောင်း

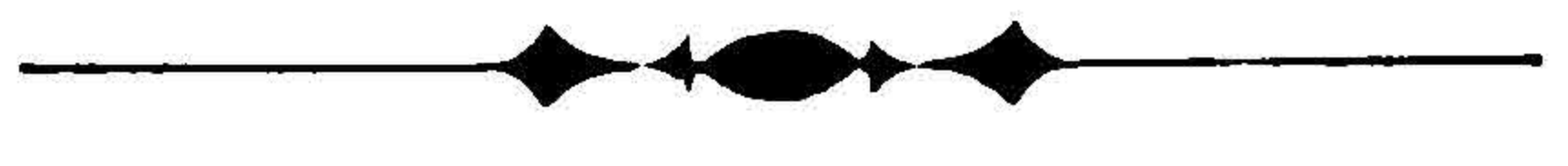
အညှင် သိရိန္ဒ မထေရ်

ရေးသားအပ်သော

စွယ်တော်သမိုင်းခေါ်

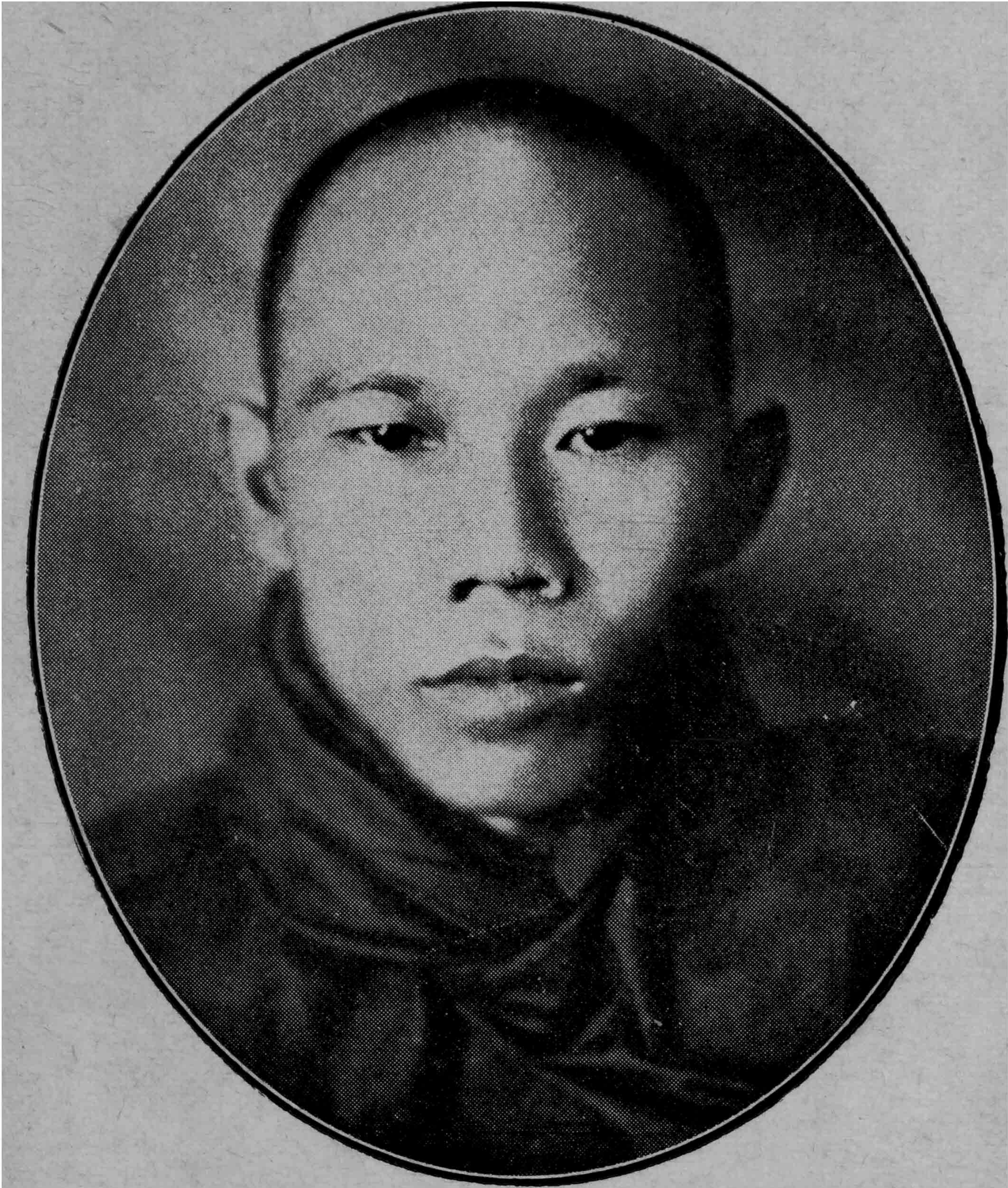
# ဒါဌာဓာတု ပဏာသနိကျမ်း

ဆရာများအဖွဲ့က ကြိမ်မ ပြင်ဆင်သည်။



သုဓမ္မဝတီစာပုံနှိပ်တိုက်။

တိုက်နံပါတ် ၅၅-၅၆။ စစ်ကမောင်ခိုင်လမ်း။ ရန်ကုန်မြို့။



အသျှင်သိရိန္ဒမထေရ်မြတ်၏ ပုံတော်။

# နိဒါန်း။

ဩကာသလောကတည်း ဟူသော ကမ္ဘာကြီးအတွင်း၌၊ ပေါက်ဖွား၍လာကြကုန်သောမနုဿဇာတ်ဝင် များဖြင့် သောင်းသောင်း ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသား အပေါင်းမှန် သမ္မတို့သည်၊ မိမိတို့၏ အယူဝါဒ အားလျော်စွာ၊ အသီးအသီး ဘာသာတရား ကိုသာလျှင် အဓိက ထားလျက်၊ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် အထွဋ်အမြတ် ထားကာ၊ ယုံကြည် နှစ်သက် စွဲလမ်းကြကုန်၏။

အသက်စိညာဉ်နှင့်စည်းစိမ်ဥစ္စာပင် တည်ရှိပြည့်စုံငြားသော်လည်း၊ လက်ကိုင်ဘာသာတရားမရှိပါမူ၊ ယဉ်ကျေးသော ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသားအပေါင်းတို့က ဘာသာတရား လက်ကိုင်မရှိသောသူတို့အား လူရိုင်း-သူရိုင်းတို့ ဟူ၍ အထင်အမြင်သေးခံကြကုန်၏။

ထိုကဲ့သို့ ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသားအပေါင်းတို့သည် ဘာသာတရားကို အဓိက ထားလျက်၊ ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် အထွဋ်အမြတ်ပြုကြခြင်း၏ အကြောင်းရင်းကို ရှာကြံလျှင် ဘာသာတရားသည် ကိုးကွယ်ဆည်းကပ် အထွဋ်အမြတ် ပြု၍ ယုံကြည်အားထားကြကုန်သော သူတို့အား၊ အကျိုးအပြစ်ကောင်းကျိုးမကောင်းကျိုးကိုပေးနိုင်၏ဟူ၍ ၎င်း၊ သို့မဟုတ် ထိုအကျိုးအပြစ် ကောင်းကျိုး မကောင်းကျိုးများကို အစိုက်မှောင်ဝယ် အလင်းရောင်ဖြင့် ပြသိသကဲ့သို့ ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသားတို့အားနည်းလမ်းကောင်းကိုညွှန်ပြတတ်၏ ဟူ၍ ၎င်း၊ အယူဝါဒစွဲလမ်းယူဆခြင်းကြောင့်ဖြစ်ပေသည်။

(၁)

နိဒါန်း။

ထို့ကြောင့်ပင်၊ ဥရောပတိုက်၊ အေရှတိုက်၊ အာဖရိက  
တိုက်၊ တောင်အမေရိကတိုက်၊ မြောက် အမေရိကတိုက်၊  
စသော တိုက်ကြီးများအတွင်းတို့၌ မှီတင်း နေထိုင်ကြကုန်  
သော၊ ဘာသာတရား လက်ကိုင် ရှိကြကုန်သော သူတို့  
သည် မိမိတို့မြတ်နိုးကြည်ညိုကြသော ဘာသာအယူဝါဒ  
များကို ပြန့်ပွားအောင်ဘာသာဝါဒ ဖြန့်ဖြူးရေးကို ငွေကုန်  
လှူပန်းခံကြလျက်၊ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတပါးသို့ပင် ပေါက်  
ရောက်ပြန့်ပွားအောင် ဖြန့်ဖြူးလျက် ရှိကြကုန်၏။

ဤအရာ၌ ဘာသာ ဆိုသော နိရုတ္တိကထာသဒ္ဒါမျိုးကို  
မြန်မာပြန် အဓိပ္ပာယ် အားဖြင့် ပြန်ဆိုပါလျှင် ဟောကြား  
ပြောဆိုကြောင်း ဝစီဘေဒ သဒ္ဒါဟု ဆိုအပ်သော စကား  
ကိုသာလျှင် ရရှိစေကာမူ၊ လူသတ္တဝါတို့၏ မိမိတို့စွဲလမ်း  
ယူဆကြောင်း ဖြစ်သော အယူဝါဒကိုလည်း ဥပစာအား  
ဖြင့် ကောက်ယူ ရပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် ဗုဒ္ဓဘာသာ  
ဟူသော နိရုတ္တိကထာ ပါဠိ စကားလုံးကို၊ ဗုဒ္ဓ=ဘုရား၊ ဘာ  
သာ=ဟောကြားအပ်သော၊ ဝါ၊ ဟောကြားကြောင်း ဖြစ်  
သော စကားတော် တရားတော် ဟု သဒ္ဒါနည်းအားဖြင့်ပြန်  
ဆိုသင့်ခြားသော်လည်း၊ ဗုဒ္ဓ=ဘုရားရှင်၊ ဘာသာ=အယူ  
ဝါဒဟူ၍လည်း ပြန်ဆိုနိုင်ပေသည်။

ယင်းသို့သော မြန်မာပြန်ဆိုချက် အရ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်၊  
ဝါ၊ဗုဒ္ဓဘာသာ အယူရှိကြကုန်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ တရား  
တော်မှာ လွန်စွာပင် နက်နဲထိမ်မွေ့လှ၏။ ဆင်းရဲ ဒုက္ခ အ  
ပေါင်းတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာ ချမ်းသာစစ် ချမ်းသာမှန်သို့ ပင်

ကယ်တင်ဆောင်ပို့နိုင်သဖြင့်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ တရား တော်၏ သဘာဝဓမ္မကို အဟုတ်အမှန်ထိရှိခဲ့ပါလျှင်၊ ဘာသာတကာ တို့တွင် အထွဋ်အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ဘာသာ တရားဟူ၍ ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသား အပေါင်းတို့က မချပင် ဝန်ခံနိုင်ကြ ကုန်၏။ ထိုဘာသာစစ်ဘာသာမှန်ကို ကမ္ဘာသူ-ကမ္ဘာသား တို့အား ဂြေဦးစွာညွှန်ကြားဘော်ပြ ဆုံးမတော်မူနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း၊ သာမညပုဂ္ဂိုလ်စားမျိုးကညွှန်ကြားပြသ ဆုံးမတော်မူနိုင်သည်မဟုတ်ချေ။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဟူသော ဘွဲ့ ထူး ဂုဏ်တော်ထူးကို ခံယူတော်မူနိုင်သော ပုဂ္ဂိုလ်မှာသာ လျှင်၊ ထိုဗုဒ္ဓဘာသာ အယူဝါဒ တရားစစ် တရားမှန်ကို ဂြေဦးစွာညွှန်ကြားပြသဆုံးမတော်မူနိုင်ချေသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ တရားတော်၏ နက်နဲသိမ်မွေ့ မွန်မြတ် သ လောက်၊ ထိုတရားတော်ကို ဂြေဦးစွာ လူရောနတ်ပါ ဖြိဟ္ဗွာ မကျန် အလုံးစုံသတ္တဝါ မှန်သမျှ အပေါင်းတို့အား၊ အစမ ထင် ကမ္ဘာများစွာ သံသရာအဆက်ဆက်က ကပ်ငြိမြှေး ယှက် ဝိတ်ဆိုကာ ကွယ်လာခဲ့သော အမှောင်ခတ်အရိက် ခတ်တို့ကို ကွာရှုပျောက်လွင့်အောင် အလင်းရောင် အ ကြည်ခတ်ဖြင့် ဟောညွှန်မြှောက်ကြားတော်မူသည့်၊ “သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓ” ဟူသော ဘွဲ့တော်ထူး ဘွဲ့တော်မြတ်ကို ခံယူရရှိ တော်မူသော ဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီး ကိုလည်း၊ ကျေးဇူးတော်ကို ဆပ်၍မျှ မကုန်နိုင်အောင်ပင် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် အထွဋ်အမြတ်ပြုကြရကုန်၏။

ဤလောက၏ ဓမ္မတာသဘောမှာ မိမိတို့ကို မကောင်း

(ဃ)

နိဒါန်း။

သော ဆင်းရဲဒုက္ခမှ ကယ်တင်၍ ကောင်းသော ချမ်းသာ  
 သုခသို့ ပို့ဆောင်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို၎င်း၊ ကောင်းသော  
 ချမ်းသာသုခမျိုးကို ပေးတတ်ညွှန်ကြားဘော်ပြုတတ်သော  
 ပုဂ္ဂိုလ်ကို၎င်း၊ မိမိတို့၏အားကိုးရာအားထားရာပုဂ္ဂိုလ်ထူး  
 ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးဟူ၍ ယုံကြည်စွဲလမ်းယူဆကြကုန်လျက်၊  
 ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး၏ ရုပ်ဆင်း သဏ္ဍာန် ကြန်အင် လက္ခ  
 ဏာ အကျင့်သိက္ခာများနှင့်တကွ အမျိုးအနွယ်ဂုဏ်ကြက်  
 သရေ ဩဝါဒကထာတရားတော် စကားတော် များကို  
 လည်း၊ အရေးတယူ အလေးမူကာ အထွဋ်အမြတ်ထား၍  
 ကိုးကွယ် ဆည်းကပ် ကြသည့်အပြင်၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး  
 မရှိသည်နောက် ကွယ်ပျောက် သည် တိုင်အောင် ၎င်း  
 ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး၏ကိုယ်စား ရုပ်ပွားရုပ်တုများ  
 ကို ရေးထုစီမံလျက်၊ နောင်လာနောက်သားတို့ အမှတ်ရ  
 စိမ့်သောငှါ၊ နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ် ထိုထိုကောင်းကျိုး အမျိုးမျိုး  
 သော သုခချမ်းသာ ရရာရကြောင်းကို အောက်မေ့ နှလုံး  
 သွင်းကြလျက်၊ ကိုးကွယ်ပြုလုပ်တည်ထား ကြကုန်၏။ ၎င်း  
 ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ်တော် သိက္ခာတော် မျိုးနွယ်စဉ်  
 ဆက် အကျင့်သီလတော်များကိုလည်း၊ အမျိုးမျိုးဖွဲ့ဆို သီ  
 ကုံး ပုံထုံးတန္တူ ရတု-ရကန် အဲ အန်ကဗျာ စီကုံး နှုန်းဖွဲ့  
 ကာ ထားကြကုန်၏။

ဤကားလောက၏ဓမ္မတာတရားပင်ဖြစ်ချေသည်။  
 ယခုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူရှင်ရဟန်း အ  
 ပေါင်းတို့၏ အဘို့အားဖြင့် ကြည့်ရှုခဲ့ပါလျှင်၊ လောကကြီး

အတွင်း၌ လူရောနတ်ပါ ဖြဟွာမကျန် အလုံးစုံ သတ္တဝါမှန်  
 သမျှ အပေါင်း တို့အား ဘာသာစစ်-ဘာသာမှန် ဝါဒစစ်-  
 ဝါဒမှန်ကို ဖြန့်ဖြူးဟောကြားတော် မူလျက်၊ ဆင်းရဲဒုက္ခမှ  
 ကယ်တင်၍ ချမ်းသာစစ်သန္တိသုခဘဝသို့ ပို့ဆောင်ညွှန်  
 ကြားတော် မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်  
 မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်တို့ကို၊ အဘယ်မှာလျှင် မေ့  
 ပျောက်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း။ အဖန်တလဲလဲ အရှုသည်း ခိုက်  
 ခိုက်ပူဇော်ထိုက်ချိုးကျူးထိုက်သည်သာလျှင် ဖြစ်တော့၏။

ထိုသို့ပူဇော်ချိုးကျူး အထူးမက်မောအံ့ဩထိုက်သည်  
 အလျောက်၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင်ပင်လျှင်၊ ရှေးရှေး  
 သော နောင်တော်ဘုရားရှင်တို့နှင့်တကွ မိမိ၏မျိုးနွယ်စဉ်  
 ဆက် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်များကို ချိုးကျူးထင်ရှား ဟော  
 ကြားတော်မူခဲ့သော ဗုဒ္ဓဓံသပါဠိတော် များလည်းထင်ရှား  
 ရှိပေသည်။ ၎င်းပြင်က မ္ဘာသူ-က မ္ဘာသားသတ္တဝါအများတို့  
 အား၊ “ဝါဒစစ်-ဝါဒမှန်” အလင်း ရောင်သမ္မာဉာဏ်တော်ကို  
 ဖြန့်ချိဟောကြားတော်မူခဲ့သောဘုရားရှင်၏ကြီးမြတ်သော  
 ဂုဏ်တော်ကျေးဇူးတော်တို့ကိုလွန်မင်းစွာကြည်ညိုမြတ်နိုး  
 အားကိုး နှစ်သိမ့်လှသဖြင့်၊ အညှစ်မဟာဗုဒ္ဓဗောဓိ အဋ္ဌ  
 ကထာဆရာကြီးနှင့်တကွ။ သီဟိုဠ်ကျွန်း အညှစ်ဗုဒ္ဓရက္ခိတ  
 စသော မဟာထေရ်မြတ် တို့ပင်လျှင် ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်  
 တော် ကျေးဇူးတော်တို့ကို နှစ်သိမ့်ဘွယ်ရာ သဘော ပြေ  
 ပြစ် ဆီနှစ်ဩဇာ အလင်္ကာ ရသဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်စုံ ညီ  
 ညွတ်စွာ မာဂဇာသာဂါထာဗန္ဓအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် သီကုံး

(၈)

နိဒါန်း။

နှုန်းဖွဲ့လျက်၊ နမက္ခာရ၊ ဇိနာလင်္ကာရစသော ဘုန်းတော်ဘွဲ့ ကျမ်းများကို စီကုံးရေးသားထားခဲ့သည့် အပြင်၊ နောက် နောက်သော ပညာရှိပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း မြတ်စွာဘုရား ၏ ခိုးတော်ခေတ်မြတ် ဆံတော်ခေတ်နှင့် စပ်သော ဂုဏ် ကျေးဇူးတန်ခိုးတော်များကို ထုတ်ဖော်လျက်၊ ဓာတုဝင်ထူ ပဝင်၊ သမိုင်း၊ အဋ္ဌပ္ပတ္တိ၊ ဘုန်းတော်ဘွဲ့၊ ပျို့-ကဗျာ၊ လင်္ကာစ သောကျမ်းများကို “မာဂဓဘာသာ” “မြန်မာဘာသာ” တို့ ဖြင့်နှစ်ခြုံဘွယ်ရာဂုဏ်ဩဇာ အလင်္ကာရသတို့နှင့် ပြည့်စုံ ညီညွတ်စွာ စီကုံးရေးသားထားခဲ့ကြပေသည်။

ယင်းသို့ပင် မြတ်စွာ ဘုရား၏ ဘုန်းဟုန်ကွန်မြူး ဂုဏ် ကျေးဇူးတော်များကို၊ အထွေထွေအထူးထူး ချီးကျူးကော် ရော်၊ ပူဇော်လေးမြတ်၊ ရေးသားအပ်ကုန်ငြားသော်လည်း

ဗုဒ္ဓေါပိ ဗုဒ္ဓဿ ဘဏောယျ ဝဏ္ဏံ၊  
ကပ္ပမိ စေ အညမဘာသမာနော။  
ဒီယေထ ကပ္ပေါ စိရဒိဗာမန္တရေ၊  
ဝဏ္ဏော နဒီယေထ တထာဂတဿ။ ။

ဟု အဋ္ဌကထာ ဆရာမြတ်တို့ မိန့်ဆိုအပ်သည့်အတိုင်း၊ ဘုရားရှင် ကိုယ်တိုင်ပင်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး တော်များကို၊ တပါးသောသူအားထုတ်ဖော်၍ ဟောကြား ငြားသော်လည်း၊ ရှည်စွာသော ကပ်ကမ္ဘာ ကာလသာ ကုန်ဆုံးဘွယ်ရာရှိ၍၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်ကျေးဇူး တော်မှာမူ ကုန်ဆုံးနိုင်ဘွယ်ရာ မရှိချေ။

ထိုသို့ပင်မကုန်နိုင်စေကာမူ၊ ချီးကျူးမြှောက်ဆိုကြည်ညို

သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ၊ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်နိုင်သည်မရှိ၊ ပျောင်း  
 အိမ်နော့ ဇောဘွင်စွဲ လှိုက်လှဲကြည်သာ စိကာပတ်ကုံး ဖွဲ့  
 နှုန်းသာယာ ဂါထာဗန္ဓု ဂီတကဗျာ အက္ခရာဝေဝုတ် ပလုတ်  
 သံချဲ့ ဘုန်းဘွဲ့ဝန္ဓုနာ ပျိုလက်တို့ဖြင့်၊ အဖြာဖြာအထူးထူး  
 ချီးကျူး ကော်ရော် ပူဇော်ကြခြင်းသည်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်  
 သူတော်စင်တို့၏ အဘို့မှာ၊ နှစ်မြို့တက်ကြွ အဘိုးအနန္တ  
 ထိုက်တန်လှလျက် လွန်စွာအရေးပါအရာရောက်သည့်ပြင်၊  
 အာသာရေးဆိုင်ရာ ဘက်၌လည်း ဗဟုသုတများစွာတိုး  
 ပွား ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော်ကိုလည်း လေးလေးနက်နက်  
 နှစ်သက်စွဲလမ်းစေနိုင်လေသည်။

ယင်းသို့ အာသာနှင့်သာသာတော်အတွက်အကျိုးစီး  
 ပွားများပေရကား၊ ဤ“စွယ်တော်သမိုင်း” ခေါ် ဒါဠာဇာတု  
 ပကာသနီကျမ်းကို ရေးသား စီရင်တော်မူသော၊ မဏ္ဍရာ  
 မြို့မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ဇေယျာသနအုဠိကျောင်းကြီး၌၊ ယာ  
 ပိုဝ်မျှပျော် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူသော အဿူဇိသိရိန္ဒ  
 မထေရ် သည်၊ မိမိ၏ကျေးဇူးတော်သခင် ဥပဏ္ဍာယ်ဆရာ  
 အသျှင် ဖြစ်တော်မူပေသော၊ လဇ္ဇိပေသလ သိက္ခာ ကာမ  
 ပရိယတ္တိဝိသာရဒ ခန္တိ သောရစွ ဂုဏ်တို့နှင့် ပြည့်ဝ စုံလင်  
 တော်မူသော၊ မဏ္ဍရာ မြို့ရွှေ၊ ရွှေသိမ်တော် တိုက်၊ အုဠိ  
 ကျောင်းတော်ကြီး ၌၊ ယာပိုဝ်မျှပျော် သီတင်းသုံးတော်မူ  
 သော ဆရာတော်ကြီး ၏ ခြေတော်ရင်း၌၊ စေား တုပ်ဝပ်  
 ပိဋကတ် ကျမ်းဂန်များကို သင်ယူချပို့စဉ် အခါကာလက  
 ပင်၊ မြတ်စွာဘုရား၏လွန်စွာထွင်မြတ် “စွယ်တော်ခတ်”

(၈)

နိဒါန်း။

နှင့် စပ်၍ ဟောကြား ဖွင့်ပြအပ်သော၊ ပါဠိ၊ အဋ္ဌကထာ၊ ဝိ  
ကာ၊ ဝိနိစ္ဆယကျမ်းဝန်များနှင့် တကွ၊ မဟာဝင်၊ ရာဇဝင်၊  
ဓာတုဝင်၊ ထူပဝင်၊ ဒါဠာဓာတုဝင်၊ သမိုင်း၊ လင်္ကာ၊  
ကျောက်စာ၊ မော်ကွန်းစသည်များကို၊ စေ့စေ့ငုငု ကြည့်ရှု  
စစ်ဆေးလျက်၊ အရေး တယူ အလေး မူကာ နာယူ မှတ်  
သားခဲ့ဘူးလေသည်။

၎င်းနေ့စက် ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၂၆၃ ခုနှစ်သို့ရောက်  
သောအခါ၊ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူရာ၊ မဇ္ဈိမဒေသနှင့်  
စွယ်တော် ဓာတ်မြတ် ကိန်းဝပ်တော် မူရာ၊ သီဟဠဒီပသို့  
လွမ်းဆွတ်ကြည်နူးဖူးမျှော်ပူဇော်လိုသည့်အပြင်၊ ဘာသန္တ  
ရ၊ ဒေသန္တရအဖြာဖြာသော ဗဟုသုတတို့ကို ဆည်းပူး  
လေ့လာလိုသည်ဖြစ်၍၊ အိန္ဒိယနှင့် ကျွန်းမြတ်သီဟိုဠ် ထိုထို  
ဌာနတို့သို့သွားရောက်စဉ်အခါ ကာလန္ဒလည်း၊ မြတ်ဘုရား  
၏စွယ်တော်ဓာတ်မြတ်ကို မိမိကိုယ်တိုင်ပင် တပ်အပ်ထင်  
ထင် ဖူးမြင်ရစဉ်၊ အလွန်အလွန်သော ကြည်ညိုနှစ်သက်  
စိတ်ဇော တက်၍ အားတက်ရှင်မော သဒ္ဓါပြောကာ ရှင်  
စောမြတ်စွာဝိန္ဒေယျ၏ လွန်စွာမွန်မြတ် စွယ်တော်ဓာတ်  
ကို မပြတ်ဝမ်းထဲ အာရုံစွဲသဖြင့်၊ ၎င်းစွယ်တော်ဓာတ်၏  
အဋ္ဌ၊ ပုဏ္ဏိသမိုင်း တော်ကို ထုတ်ဘော် ရေးသားလိုသော  
သမ္မာဆန္ဒအာသိသသည် လွန်စွာထက်သန်ခြင်းရှိရကား၊  
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် လူရှင် အပေါင်း သူတော်ကောင်း တို့အား  
လည်း၊ မိမိကဲ့သို့ပင်ကြည်ညိုတိုးပွားအကျိုးများစေရန် ရည်  
သန်မြှော်လင့်လျက်၊ ကြည့်ရှုမှတ်သားဘတ်ကြားရာ၌ သာ

ယာနာပျော် အဓိပ္ပါယ်ပေါ်လွင်အောင် မြန်မာ စကားပြေ သက်သက်သာမဟုတ်ဘဲ၊ ဓာတုဝင်လာဂါထာဗန္ဓများကို လည်း၊ ချောမောပြေပြစ် ကျစ်လစ်ဖွယ်ရာ ခေတ်အားလျော် စွာ အနက် မြန်မာစကား အသုံးအနှုန်း တို့ဖြင့် ပြန်ဆိုရေး သားထားအပ်ပေသတည်း။

ထိုစွယ်စောင်သမိုင်းခေါ် “ဒါဠာဓာတုပကာသနီကျမ်း” ကို ရေးသားစီရင်ရာ ကာလ၌လည်း၊ ရှေးဆရာတော်ကြီး များ ရေးသားထားခဲ့သော မူဟောင်းမူမှန်များကို ရှာဖွေစု ဆောင်းထားသည့်အတိုင်း၊ ကြည့်ရှုရန် ထုတ်ပေးပေသော ရန်ကုန်မြို့ ဘုရားလမ်း ကျားကူးကျောင်းတိုက် အသျှင် သေဘိတံမထေရ်မြတ် ၏ အကူအညီကို ရရှိပါ သဖြင့်၊ ၎င်းအသျှင်မြတ် အားလည်း ကျေးဇူးဥပကာရ အထူးတင် လှသည့်အပြင်၊ ၎င်းကျမ်းကို ရေးသားစီရင်ပြီးသော အခါ မှာလည်း တိမ်းစောင်း ချွတ်ချော်ခြင်း တို့မှ ကင်းစင် ပ ပျောက်ပါစေရန်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဗန်လားတိုက် ခကားဓါပင် ကျောင်းကြီးဆရာတော် အသျှင်အရိယဝံသ မဟာထေရ် မြတ်အား၊ စေ့စေ့ငုငုကြည့်ရှုစစ်ဆေးစေပြီးလျှင်၊ ယခုအခါ ရန်ကုန်မြို့ သုဓမ္မဝတီ ဝိဇ္ဇာကတ်ပုံနှိပ်တိုက်၌၊ ပါဠိဆရာချုပ် ဆရာဥဇာဏ်အား၊ သေချာစွာတည်းဖြင့် ပြင်ဆင်ကြည့်ကြပ် စေလျက်၊ ကောင်းစွာ စက်တင်ပုံနှိပ်အပ်ပါသတည်း။

အသျှင်သိရိန္ဒ  
ဇေယျာသနအုဋ္ဌကျောင်း၊  
မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ မတ္တရာမြို့။

# မာတိကာ။

ဦးရေ။	အကြောင်းအရာ။	မျက်နှာစုံပါတ်။
	နိဒါန်း	.....
	ပဏာမ	.....
၁	ဒီပင်္ကရာဇာဘုရားရှင်အထံ၌ ဘုရားဆုကို ပန် သည်မှပရိနိဗ္ဗာန်ဝံ့ယူပုံအကျဉ်းပြချက်	.....
၂	ခေတ်တော်တို့၏ အဆင်း သဏ္ဍာန် အချင့် ပမာဏကိုပြဆိုချက်	.....
၃	ရှစ်ပြည်ထောင်မင်းတို့အား၊ ဒေါဏပုဏ္ဏား ကခေတ်တော်ဝေဘန်ပုံ	.....
၄	၅၀၀၀၀၀သောစွယ်တော်တို့ကို၊ သိကြား- နဂါး-ရဟန္တာတို့က၊ အသီးအသီး ယူ ဆောင်ပူဇော်ကြပုံ	.....
၅	မိမိ၅၀၀၀၀သောစွယ်တော်များကို မတွေ့ သဖြင့်၊ ဒေါဏ ပုဏ္ဏား၏ ပူဆွေးသည် ကို ပြဆိုချက်	.....
၆	ပုဏ္ဏား လက်ဝယ်သို့ မရောက် သေးသော လက်ဝဲအောက် စွယ်တော်ခေတ်ကို ခေ မာအမည်ရှိသော ရဟန္တာအသျှင် ယူ ဆောင်တော် မူ၍၊ ကာလိင် မင်းကြီး အား ပူဇော်စေခြင်း	.....
၇	လက်ဝဲအောက်ခေတ် စွယ်တော်မြတ်သည်	

၁  
၅  
၈  
၁၁  
၁၂  
၁၆  
၁၇

ဦးရေ။

အကြောင်းအရာ။

မျက်နှာနံပါတ်။

	ကာလိင်တိုင်းမှ ကျန်းမြတ် သိဟိုဠ်သို့ ရောက်ကြောင်းကို အကျဉ်းပြချက်....	၁၉
၈	လက်ဝဲအောက်ခတ်စွယ်တော်မြတ်ကိုကာ လိင်မင်းမှ စ၍ သုနန္ဒာမင်း တိုင်အောင် မင်း အဆက်ဆက်တို့ ကိုးကွယ် ကြ သည်ကို ပြဆိုခြင်း ....	၂၃
၉	ဂုဟသီဝမင်းပူဇော်သည်မှစ၍၊ ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းတိုင်ကိုးကွယ်ကြည်ညိုခြင်းကိုပြဆို ချက် ....	၂၆
၁၀	စွယ်တော် ခတ်၏ ရှေးဦးစွာ တန်ခိုး ပြာဋို ဟာပြတော်မူပုံ ....	၃၁
၁၁	နှစ်ကြိမ်မှစ၍ ရှစ်ကြိမ် တိုင်အောင် တန်ခိုး ပြာဋိုဟာပြတော်မူပုံ ....	၃၃
၁၂	ပဏ္ဍုရာဇာမင်းကြီးသည်ရှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် စွယ်တော် ခတ်၏ တန်ခိုးတော်ကို ဖူး မြင်ကြည်ညိုရပုံ ....	၅၁
၁၃	ခီရခာရမင်းကြီးနှင့် ပဏ္ဍုရာဇာမင်းတို့စစ် ဘက်ပြိုင်သည်မှ စွယ်တော် ခတ်မြတ် ကို၊ ဂုဟသီဝမင်းအထံသို့ပြန်၍ပူဇော်ခံပုံ	၅၃
၁၄	ဂုဟသီဝမင်းကြီးသည် တူတော်ဒန္တ ကုမာ ရမင်းသားနှင့် သွီးတော်-ဟေမ မာလာ မင်းသွီးတို့ကို၊ ဝုလျားရစ်ပတ်လက်ထပ်	

(၅)

မာတိကာ။

ဦးရေ။

အကြောင်းအရာ။

မျက်နှာခုံပါတ်။

- တော်မူပြီးလျှင်၊ စွယ်တော် ခတ်မြတ်  
ကို စောင့်ရှောက်တော်မူစေခြင်း .... ၅၅
- ၁၅ ဂုဟသီဝမင်း နှင့် ဒီရခာရမင်း၏ တူတော်  
မင်းသားတို့ စစ်ဘက်ဖြိုင်ဆိုင်ရာ၊ အ  
ကယ်၍မနိုင်ပါလျှင်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ယူ  
ဆောင် ကူးမြောက်စေလိုကြောင်းသား  
တော်သွီးတော်တို့အားမှာထားတော်မူပုံ ၅၉
- ၁၆ ခမည်းတော် ဂုဟသီဝမင်း နတ်ရွာ စံသည်  
ကို ကြားသိရ၍၊ စွယ်တော် ယူဆောင်  
လျက်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ကူးရာ၊ ပင်လယ်  
ကမ်းဝယ် သဲပုံ စေတီ၌ စွယ် တော်  
ခတ်မြတ်ကိန်းဝပ်တော်မူပုံ .... ၆၃
- ၁၇ သဲပုံစေတီတော်၌ ရောင်ခြည်တော်ခြောက်  
သွယ်တို့ဖြင့် တင့်တယ် ကွန့်မြူးတော်မူ  
စဉ်၊ ဆဋ္ဌာ ဘိည ပဋိသန္တိဒါ ပတ္တ  
ရဟန္တာအရှင်မြတ် မှူးတွေ့တော်မူရပုံ ၆၅
- ၁၈ သဲပုံစေတီတော်အတွင်းမှ ရေနတ်နဂါး ခိုး  
ယူသွားသည်ကို ရဟန္တာ အရှင်မြတ်  
နှိမ်နင်း ယူဆောင်တော်မူလျက်၊ မင်း  
သားနှင့် မင်းသွီး တို့အား ပေးအပ်၍၊  
သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ယူဆောင်ပုံ .... ၆၇
- ၁၉ သမုဒ္ဒရာအလယ်၌၊ နဂါးတို့နှောင့်ယှက်သ

ဦးရေ။

အကြောင်းအရာ။

မျက်နှာနံပါတ်။

- ဖြင့် သင်္ဘော မသွားသည်ကို ရဟန္တာ  
အရှင်မြတ် စောင့်ရှောက်တော်မူပုံ .... ၇၂
- ၂၀ ခမည်းတော်မိန့်မှာခဲ့သော မဟာ သေနမင်း  
နတ်ရွာစံနှင့် သည်ကို ကြားသိရ၍၊ မင်း  
သား-မင်းသမီးတို့ ကိုးကွယ်ရာ မရ ပူ  
ဆွေးဒုက္ခ တွေ့ရပုံကို ပြဆိုချက် .... ၇၄
- ၂၁ မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့သည်၊ အားကိုးရာမဲ့  
သဖြင့်၊ သစ်ရီ မဟာထေရ် မြတ်အား  
လျှောက်ထား၍၊ စွယ်တော်ကြိုက်ကိုဖွင့်  
ပြတော်မူရပုံ .... ၇၆
- ၂၂ သစ်ရီ မဟာထေရ်မြတ်သည်၊ ကိတ္တိသိရိ  
မေဃာ မင်းအား အကြောင်းအရာ မိန့်  
ကြားတော်မူပုံ .... ၇၉
- ၂၃ ကိတ္တိသိရိမေဃာမင်းသည် လွန်မင်းစွာဝမ်း  
မြောက်တော် မူလှ၍၊ မဟာ ဝိဟာရ  
ကျောင်းတိုက်သို့ရောက်အောင် ပူဇော်  
ဖူးမျှော်သည်ကို ပြဆိုချက် .... ၈၂
- ၂၄ ယုံမှား သံသယ ဖြစ်ကြကုန်သော ရဟန်း  
တော်တို့နှင့် မင်းကြီးအား တန်ခိုးတော်  
ဖြင့်ကြည်ညိုတော်မူစေသဖြင့်၊ မင်းကြီး  
သည် အမျိုးမျိုးစုံစမ်းလျက်၊ နန်းတော်  
သို့ပင့်ဆောင်၍ ပူဇော်တော်မူပုံ .... ၈၆

(ဗ)

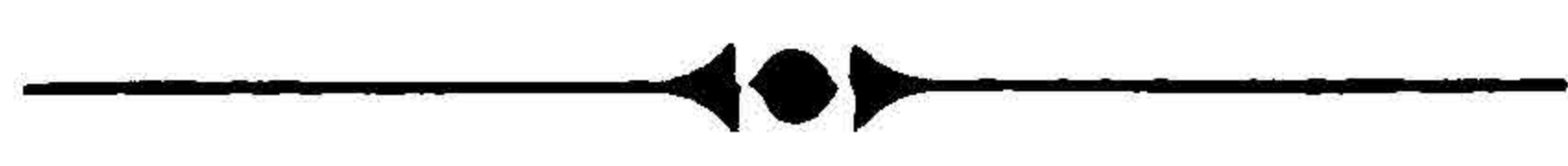
မာတိကာ။

ဦးရေ။

အကြောင်းအရာ။

မျက်နှာနံပါတ်။

၂၅	လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဖူးမျှော်ပူဇော်လိုကြ၍ ဆူပူသောင်းသောင်း တောင်းပန်ကြရာ၊ သင့်လျော်ရာ ဌာန၌ ဖွင့်ပြလို၍၊ စွယ် တော် ဓာတ်မြတ်ကို ဖုဿ ရထားဖြင့် တင်၍၊ မိဋ္ဌာန်စေလွှတ်တော်မူပုံ ....	၉၂
၂၆	မြတ်စွာဘုရားစွယ်တော်နှင့်တန်ခိုးတော်အ ဖြာဖြာတို့ကို၊ ဖူးမျှော်ပူဇော်ကြရ၍၊ နှစ် သက် ရှင်လန်း ရှမခန်းအောင် လှူဒါန်းပူ ဇော်ကြပုံကို ပြခြင်း ....	၉၈
၂၇	ဗုဒ္ဓထောမနာပဏာမဂါထာများ ....	၁၀၃
၂၈	ဓာတ်တော်ရှိခိုးဂါထာများ ....	၁၀၉
၂၉	ဆုတောင်းဂါထာများ ....	၁၁၂



နောက်ဆက်တွဲ။

သီဟိုဠ်ဘုရားရှိခိုး	....	....	၁၁၅
သျှင်သီဝံလိဂါထာပါဌ်အနက်မူမှန်	....	....	၁၂၁
ကေပိန်	....	....	၁၂၂

# ဒါဠာစာတု ပဏသနိကျမ်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော  
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ပဏာမပဋိညာဉ်။

က။ ။ ကဒလိပ္ပလပမာဏာ၊  
ဝေလာ ရဋ္ဌပါကဋာ။  
ဗုဒ္ဓဿ စတသေသာ\* ဒါဠာ၊  
အဟံ ဝန္ဓာမိ ဥတ္တမာ။ ။

ခ။ ။ စတ္တာလီသ သမဒန္တေ၊  
ဓမ္မေ သံဗုဋ္ဌဒေသိတေ။  
အတိနိမ္မလအက္ခောဇေ၊  
နတ္တာ သံဗော နိရင်္ဂဏေ။ ။

---

\* ဒါဠာသဒ္ဓါ ဣတ္ထိလိင်ဖြစ်၍ ဤ၌ ဒုတိယဘိဘတ်ကြေသည်။

ဂ။ ။ တေဝိဋ္ဌကေ ပါရင်္ဂတံ၊  
 ဂရုံ ဂါရဝဘာဇနံ။  
 အာဒရေန မမာစေရံ၊  
 နမိတွာစ သုဒေသကံ။ ။

ဃ။ ။ ဓာတုတေဇေ ထောမိတေဝိ၊  
 နတုဋ္ဌန္တိ ဗဟူ ဇနာ။  
 တသ္မာဝ တေန သံယုတ္တံ၊  
 ကရိဿာမိ ဣမံ ကထံ။ ။

က။ ။ အဟံ၊ မတ္တရာဇြို၊ မစိုးရိမ်တိုက်သစ်၊ ဇေယျာ  
 သန ဧရုဋ္ဌိကျောဇင်း၌၊ ယာပိုက်မျှပျော်၊ သိတင်းသုံးနေထိုင်  
 တော်မူလေ့ရှိသော၊ ဘဒ္ဒန္တ သိရိန္ဒ ဟု၊ နာမသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်  
 သည်။ ရဋ္ဌပါကဋ္ဌာ၊ တာဝတိံသာ၊ နာဂါဒေသ၊ ဂန္ဓာ  
 ရုဒ္ဓံ၊ ကာလိင်္ဂ မှတ်၊ လေးရပ် ဌာနေ၊ တည်နေ မြင့်မား၊  
 လွန်ထင်ရှားကုန် ထသော။ ကဒလိပ္ပလ ပမာဏာ၊ ကြွက်  
 သရေ ခိုင်ဖြိုး၊ \* ဌက်ပျောသီးမျှ၊ ပမာဏာ ရှိကုန်ထသော။  
 ဓဝလာ၊ ရောင်တော် ထိန်ဝင်း၊ သန့်ရှင်း ဖြူဖွေး၊ တော်  
 သွေးအဆင်းရှိကုန်ထသော၊ ဥတ္တမာ၊ လူရောနတ်ပါ၊ ဗြဟ္မာ  
 မကျန်၊ သုံးတန်တုံသား၊ သတ္တဝါအများတို့ထက်၊ ထင်ရှား  
 တင့်အပ်၊ မြတ်ကုန်ထသော။ ဗုဒ္ဓဿ၊ ရှင်တော်မြတ်ဖျား၊

---

\* “ရတ္တဝလာပာက ဂန္ဓိရတေ။လ။ ကဒလိပ္ပလပမာဏ ဒန္တိဏ  
 သုသုတ္တဒါဠာဘေ” ဟူသော အနုဂတင်္ဂသ အဋ္ဌကထာမှ ဖွင့်အညီ  
 တည်း။

စောဘုရား၏။ စတင်သောဒါဌာ၊ ဝဲယာ၊ ထက်၊ အောက်၊  
ဝင်းတောက်စင်ဖြူ၊ လေးဆူ သတ်မှတ်၊ စွယ်တော်မြတ်တို့  
ကို။ ဝန္ဒာမိ၊ သဒ္ဓါပြည့်ဖြိုး၊ လွန်ရိုကျိုးလျက်၊ ရှိခိုးပါ၏။

ခ။ ။(ဖိနေန)၊ ငါးမာရ် အောင်မြင်၊ ဘုရားရှင်သည်။  
အတိန်မိလ္လာအက္ခရာဇေ၊ ညစ်ကြေးမတင်၊ အလွန်လျှင် သန့်  
ရှင်း စင်ကြယ်ကုန်သည်ဖြစ်၍၊ ဘော်သာခွါသွေး၊ ဖြူဖွေး  
ရောင်ဖြာ၊ ကုမုဒြာကြာဖြူအဆင်းနှင့်တူကုန်ထသော။ စတ္တာ  
လီသ သမဒန္တေ၊ အမျှလေးဆယ်၊ တင့်တယ်ဖြူထွား၊ သွား  
တော်တို့ကို။ သံဗုဋ္ဌ၊ ဌာန်ကရိုဏ်းညှိ၊ ကောင်းစွာထိ၍။ ဒေ  
သိတေ၊ ဟောတော်မူအပ်ကုန်သော။ ဓမ္မေစ၊ မဂ်လေးတန်၊  
ဖိုလ်လေးတန်၊ နိဗ္ဗာန် ပရိယတ်၊ ဆယ်ပါးကုန်သောတရား  
တော်မြတ်တို့ကို၎င်း။ နိရုဏ်ဇော၊ ကိလေသာ မြှေး၊ ညစ်  
အကြေးတို့မှ၊ ကင်းဝေးတော် မူကုန်သော။ သံဗောစ၊ မဂ္ဂ  
ဌာန်၊ ဗလဌာန်၊ ရှစ်တန် သတ်မှတ်၊ အရိယာသံဃာတော်  
မြတ်အပေါင်းတို့ကို၎င်း။ နုတ္တာ-နုမာမိ၊ သဒ္ဓါပြည့်ဖြိုး၊ လွန်  
ရိုကျိုးလျက်၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဂ။ ။ တေပိဋကေ၊ သုံးပုံပိဋကတ်၊ ပရိယတ်၌။ ပါရုဏ်တံ၊  
ပါရဂူမြောက်၊ ကမ်းတဘက်သို့ရောက်တော်မူထသော။ ဂါ  
ရဝဘာဇနံ၊ လေးမြတ်သောထွေ၊ ရှိသေခြင်းတို့၏တည်ရာ  
လည်း ဖြစ်တော်မူထသော။ ဂရုံစ၊ ကျောက်ထီးတန္တံ၊  
အလေးပြုအပ်သော၊ ဆရာမြတ်လည်းဖြစ်တော်မူထသော။  
မမ၊ အက္ခရ်အား။ သုဒေသကံစ၊ မကောင်းမြစ်ထာ၊

ကောင်းရာညွှန်ပြ၊ ဆုံးမသင်ပေး၊ ယဉ်ကျေးမနော၊ ကောင်း  
စွာ ဟောပြောတော်မူပေထသော။ အာစေရဉ္စ၊ မက္ခရာဇြိ၊  
ကျေးဇူးရှင်၊ ရွှေသိမ်တော် ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်မြတ်ကြီး  
ကိုလည်း။ အာဒရေန၊ ရှိသေလေးမြတ်စွာ။ နမိတွာ-နမာမိ၊  
ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ အထူးညွတ်လျှိုး၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဃ။ ။နမိတွာ၊ ရှိခိုးပြီး၍။ (ဗုဒ္ဓဗုတ္တေဟိ)၊ မြတ်စွာဘုရား  
၏။ သားကောင်းရတနာ ဖြစ်ကုန်သော၊ အဋ္ဌကထာ ဒိုကာ  
ကျမ်းပြု အရှင်မြတ်ကြီးတို့သည်။ ခေတုတေဇေ၊ လွန်စွာ  
ထွဋ်မြတ်၊ စွယ်တော်ခတ်၏၊ တန်ခိုးတေဇော်၊ အာနုဘော်  
တို့ကို။ ထောမိတေပိ၊ ပါဠိဂါထာ၊ သာယာပြန်ဖြူး၊ ချီးကျူး  
ထပ်ထပ်၊ ချီးမွမ်းအပ်ကုန်ငြားသော်လည်း။ ဗဟူဇနာ၊ ဗုဒ္ဓ  
ဘာသာ၊ လွန်စွာသက်ဝင်၊ ခင်မင်ကြည်ညိုခြင်း ရှိကြကုန်  
သောများစွာကုန်သောသူတော်ကောင်းတို့သည်။ (ယသ္မာ)၊  
အကြင်ကြောင့်။ နတုဋ္ဌန္တိ၊ တင်းတိမ်ရပ်စဲ၊ မရောင့်ရဲနိုင်ကြ  
ကုန်။ တသ္မာဝ၊ ထိုကြောင့်သာလျှင်။ တေနုခေတုတေဇေန၊  
လွန်စွာတင့်အပ်၊ ထိုစွယ်တော်မြတ်၏ တန်ခိုးတော်နှင့်။ သံ  
ယုတ္တံ၊ ကောင်းစွာစပ်ယှဉ်သော။ ဣမံကထံ၊ စကားအစဉ်  
တည်းဟူသော ဤဒါဠာခေတုပကာသနိမည်သော ကျမ်း  
ကို။ ကရိယာမိ၊ ရေးသားပြုပြင်၊ စီရင်ပေတော့အံ့။

# ခွယ်တော်သမိုင်း။

## ၁- ဘုရားဆုကို ပန်ပုံနှင့် ပရိနိဗ္ဗာန်ခံယူပုံ။

အနန္တညဏ တိလောက အဓိပတိ သိရိပဝရ မုနိ ပုဂံဝ အတုလ တံဆိပ် တင်ခတ်နှိပ်လျက်၊ ဓမ္မိဿရ၊ ဓမ္မ သာဒိ၊ နိပဒုတ္တမ၊ သမ္ဗုဒ္ဓအစစ်၊ မဟာသံဃာရာဇ် အဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူသော၊ ငါတို့နာထ၊ ဂေါတမ မည်တွင်၊ ဘုရားသခင်သည်။ ဒီပင်္ကရာ၊ မည်သာထင်ရှား၊ ဘုရားရွှေ မှောက်၊ ထံတော်အောက်၌၊ လက်ရောက်နိဗ္ဗာန်၊ စွန့်ပယ် ထွန်၍၊ ဉာဏ်သဗ္ဗညု၊ ရမူပန်ထွာ၊ မင်္ဂလာ အောင်ဟိတ်၊ ဗျာဒိတ်နိယတ၊ ခံယူရသော၊ ရသေ့တာပသ၊ ဈာနလာဘီ၊ ဝသီလေ့လာ၊ သုမေဓအဖြစ်မှ၊ တွက်စစ်မှတ်ရေ၊ လေး သင်္ချေနှင့်၊ ကမ္ဘာတသိန်း၊ တွက်ကိန်းများလီ၊ ပါရမီဆယ် ပါး၊ အပြားသုံးဆယ်၊ ငါးသွယ်စာဂ၊ စရိယသုံးဆင့်၊ အကျင့် နက္ကရ၊ မြတ်ဓမ္မတို့ကို၊ ကုံငွေဝတ်ခူး၊ ဆည်းပူးတော်မူ၍။ ဇမ္ဗုဒီပ၊ မဇ္ဈိမချက်ဘွေ၊ အောင်မြေ မဏ္ဍလာ၊ စိမ်းမြေရောင် ချိတ်၊ ရွှေညောင်ရိပ်၌၊ မာရ်နှိပ်အောင်ပွဲ၊ ငြိမ်းစသည်နောက်။ သဗ္ဗညုတ၊ ဉာဏ်လက်ရောက်၊ အကြံကြီးမြောက်တော်မူ ပြီး။ အသီးအသီးသော တိုင်းကြီးပြည်ကြီးတို့၌။ ကွယ်ဆီး ပိတ်ကာ၊ အဝိဇ္ဇာပစ္စယ၊ ယင်းမူလဖြင့်၊ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်၊ ရဟတ် ဝဲလည်၊ ဆောက်တည်မရ၊ ဆင်းရဲမွန်းနှစ်ကြသော၊ လူနတ် ဖြဟွာ၊ သတ္တဝါအပေါင်းတို့အား။ တရားတန်ဆောင်၊ ဉာဏ်

မီးရောင်ဖြင့်၊ မိုက်မှောင် အဝိဇ္ဇာ၊ ကင်းလွတ်စေတော်မူပြီး  
အဆုံး၌။ လုံးပန်း အားထုတ်တော် မူပြီးသော ဗုဒ္ဓကိစ္စ ရှိ  
သည်ဖြစ်ရကား။ ကုသိနာရုံ၊ ရွှေတုံအောင်ချာ၊ မလ္လာမင်း  
တို့၊ ပျော်ခင်းစံရာ၊ မဟာသာလဝန်၊ ဥယျာန်သာဝယ်၊ ရှိ  
ပြာစိမ်းညို၊ အင်ကြင်းပင်ပျို အစုံတို့၏အကြား၊ ခင်းထား  
အပ်ပြီးသော သာလွန် ညောင်စောင်းထက်၊ စံလျောင်း  
တော်မူလျက်။ လူတို့ဝေါဟာ၊ ကောဇာသက္ကရာဇ်၊ ၁၄၈  
ခု၊ ရတုဂိမ္မေ၊ နွေကဆုန်လ၊ ပုဏ္ဏမပြည့်လွေ့၊ အင်္ဂါနေ့  
ညဉ့်ဦးယံအခါ၊ မလ္လာမင်းတို့အား၊ တရားညွှန်ပြ၊ သန်းခေါင်  
ယံကာလဝယ်၊ သုဘဒ္ဒ ပရိမိုဇ်ကို၊ အမြိုက်သွန်းချ၊ မိဗ်း  
သောက်ထတွင်၊ သာဝကသံဃာ၊ များစွာဆုံးမ၊ လင်းအား  
ကြီးသမယ၌၊ ပမာဏ ဝိထိ တွက်ရေ၊ ကုဇေအခန်း၊ နှစ်  
သန်း လေးသိန်းသော သမာပတ်တို့ကို ဝင်စားတော်မူပြီး။  
စတုတ္ထဈာန်မှ၊ ထတော်မူ၍။ ထိုဈာန်၌ရှိသော ဥပေက္ခာ၊  
ဧကဂ္ဂတာ ဟူသော၊ အင်္ဂါနှစ်ပါးကို၊ ဆင်ခြင်တော်မူသော  
ပစ္စဝေက္ခဏာ ဝိထိ၏ အဆုံး၌။ ဤဘဝ၌ ဖြစ်ခဲ့သော ပဋိ  
သန္ဓေမိတ်နှင့် ဘူမိ၊ ဇာတိ၊ သမ္ပယုတ္တဓမ္မ၊ သင်္ခါရအာရုံအား  
ဖြင့်တူသော။ ရူပါရုံ၊ ဂတိနိမိတ်ကိုအာရုံပြု၍။ မဟာဝိပါက်၊  
ပဌမအသင်္ခါရိက အဗျာကတ နုက္ခသစ္စာဖြင့်။ ခန္ဓာ ငါးပါး၊  
ပုံပစ်ထား၍၊ ပျက်ပြားချုပ်ကင်း၊ ဝိပါက်ကမ္မဇရုပ်အကြွင်း  
မရှိ၊ အနုပါဒိသေသ၊ ပရမတ္ထဆတ်ဆတ်၊ အသင်္ခါတ ဓမ္မ  
ဓာတ်၊ ပညတ်အမည်၊ ရွှေပြည်နိဗ္ဗာန်၊ ဝင်စံတော် မူလေ  
သတည်း။

[ဤအရာဝယ် အချို့ဆရာတို့ နိဗ္ဗာန်ကိုအာရုံပြု  
၍၊ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် လားကြောင်းကို ရေး  
သား ပြောမှားကြကုန်၏။ မသင့်ပေ။ အကြောင်း  
ယုတ္တိကိုသိလိုလျှင် မြို့ပြင်ကြီးဆရာတော်ရေးထား  
သော ပုစ္ဆာဗျာကရဏကျမ်း နံပါတ် ၂၀၃ တွင်  
ကြည့်လေ။]

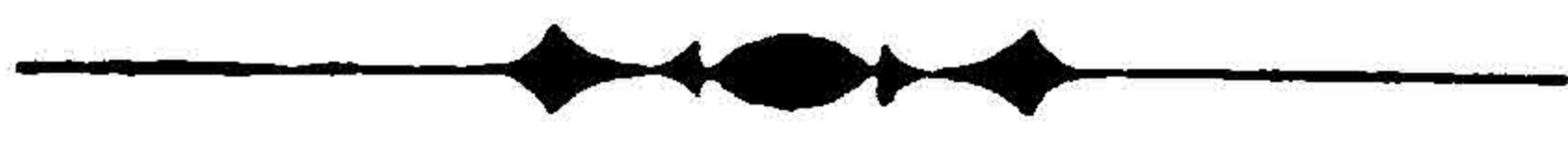
ယင်းသို့နိဗ္ဗာန်ယူတော်မူသည်နှင့်တပြိုင်နက်။ ကြောက်  
မက်ဘွယ်ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်သီးမွှေးညှင်းထခြင်းကိုဖြစ်  
စေလျက်၊ နှစ်သိန်းလေးလီ၊ မဟီမြေချာ၊ ပူဆာလှိုက်လှဲ၊  
ကြည်ကွဲဝမ်းပါး၊ ဘုရားကို တ၊ ဆို၊ ငိုယိုမြည်တမ်းသည့်  
ပမာ၊ ချာချာလည်လျက်၊ အိုးထိန်းစက်ကွဲသို့၊ သွက်သွက်ခါ  
တုန်လှုပ်၏။ အာကာသထက်ခွင်၊ ကောင်းကင်အုံးအုံး၊ ထစ်  
ချန်းသံကြီး၊ ပဲ့တင်တီးသကဲ့သို့ဖြစ်၏။ အံ့ဘွယ်သရဲ၊ မဖြစ်  
ဘူးမြဲ၊ လွန်ကဲသောတိတ်ကြီး၊ နိမိတ်ကြီးတို့သည် ဖြစ်ကုန်  
၏။ သုဒ္ဓါဘုံစံ၊ သဟံပတိဖြိဟ္ဗာမင်းသည်၊ ခပင်းစကြဝဠာ၊  
များစွာပတ်ကုံး၊ အလုံးနှံ့ပြား၊ သိကြားစေခြင်းငှါ....

သဗ္ဗေဝ နိက္ခိပိဿန္တိ၊  
ဘူတာ လောကေ သမုဿယံ။  
ယတ္ထ ဧတာဒိသော သတ္ထာ၊  
လောကေ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော။ ။  
တထာဂတော ဗလပ္ပတ္တော၊  
သမ္ဗုဒ္ဓေါ ပရိနိဗ္ဗုတော။ ။

ဟူသော ဂါထာကို ရှုတ်၏။

ဘောဇ္ဇော၊ နတ် လူ ဗြဟ္မာ၊ ဒရိ သတ္တဝါအပေါင်းတို့။  
 ယတ္ထယသ္မိံလောကေ၊ အကြင်သတ္တလောက၌။ တောဒိ  
 သော၊ ဤသို့သဘောရှိသော။ သတ္တာ၊ လူနတ်တို့၏ ဆရာ  
 ဖြစ်တော်မူသော။ အပ္ပဋိပုဂ္ဂလော၊ တုဘက်မရှိ၊ အသဒိသ  
 ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်တော်မူသော။ ဗလပ္ပတ္တော၊ အားတော် ဆယ်  
 တန်၊ ဉာဏ်တော်ဆယ်ပါးသို့ ရောက်တော်မူသော။ သမ္မု  
 ခ္ဓော၊ အလုံးစုံသော တရားကို၊ အလိုလိုသိတော် မူသော။  
 တထာဂတောပိ၊ မြတ်စွာ ဘုရား သည်လည်း။ ပရိနိဗ္ဗု  
 တော၊ ခန္ဓာငြိမ်းပျောက်၊ ကွယ်ခြင်းသို့ ရောက်တော်မူချေ  
 ပြီ။ အညော၊ ဘုန်းကံပါးရှား၊ ဘုရားမှတပါးကုန်သောသူတို့  
 သည်။ မရဏတော၊ သေခြင်းတရားမှ။ ကုတောမုစ္ဆန္တိ၊ အ  
 ဘယ်မှာ လွတ်နိုင်ကုန်အံ့နည်း။ တတ္ထတသ္မိံလောကေ၊ ထို  
 သတ္တလောက၌။ သဗ္ဗေဝ၊ အလုံးစုံသာလျှင်ဖြစ်ကုန်သော။  
 ဘူတာ၊ သတ္တဝါတို့သည်။ သမုဿယံ၊ ခန္ဓာငါးပါးဟူသော  
 အတ္တဘောကို။ နိက္ခိပိဿန္တိ၊ ပစ်ချရကုန်လတံ့သတည်း။

ဤနည်းအတူ လူအများတို့ သည်လည်း အသီးအသီး  
 ချွတ်ဆိုကြကုန်၏။



၂-ဓာတ်တော်တို့၏အဆင်းသဠာန်အချဉ်ပမာဏ။

မြတ်စွာ ဘုရား သခင်၏ အလောင်းတော်ကို မူကား။  
 ပန်းနံ့သာ၊ အထုံအရိုး၊ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့်။ (၇) ရက်နှစ်လီ  
 မြောက်ပြီးခါစေ့၊ ထိုသည့်နေ့၌။ ပြကတေ့သဘော၊ တေ

ခေတ်တော်တို့၏အဆင်းသဏ္ဍာန်အချင့်ပမာဏ။ ၉

စောခေတ်မီး၊ ညီးညီးလျှံပြောင်၊ အလိုလို ကျမ်းလောင်၍၊  
ဘုန်းခေါင် မြတ်ကျော်၊ ဂုဏ်တေဇော်ကြောင့်၊ ခေတ်တော်  
တို့သာလျှင်၊ ကြွင်းကျန်ရစ်ကုန်၏။

ထိုခေတ်တော်တို့၏အထူးအပြား အချင့် ပမာဏ ဝဏ္ဏ  
သဏ္ဍာန်တို့ကိုပြပေးအံ့။

မဟာဇနော သဂ္ဂပရာယနော ဟောတူတိ ခေ  
တူနံ ဝိကိရဏံ အဓိဋ္ဌာသိ။ ကတိပနဿခေတုယော  
ဝိပ္ပကိဏ္ဏာ ကတိ အဝိပ္ပကိဏ္ဏာတိ။ စတသော ဒါ  
ဌာ နေ အက္ခကာ ဥဏ္ဍိသန္တိ ဣမာ သတ္တခေတု  
ယော န ဝိပ္ပကိရိသုတိ။ ။ ဒိဗ္ဗနိကာယသုတ်မဟာ  
ဝါအဋ္ဌကထာပါဌ်။

၎င်းပါဌ်တို့နှင့်အညီ။ လူနတ်ဖြိဟွာ၊ သတ္တဝါ ပြောထူ၊  
သူခပ်သိမ်းသည်။ ငါဘုရားသခင် ကွယ်ငြိမ်း ပျောက်ကင်း  
တော်မူသည့်နောက်။ ငါဘုရား၏ကိုယ်စားတော်ဖြစ်သော  
စွယ်တော်၊ ခေတ်တော်၊ များကို။ ထက်ပွားသဒ္ဓါ၊ စေတနာ  
မောက်မိကြည်ညိုမြတ်နိုး၊ ရှိခိုးပူဇော်ကြသဖြင့်။ သဂ္ဂပရာ  
ယန၊ ဒေဝမနုဿဂတိ၊ လားရာရှိသည်ဖြစ်စေသတည်းဟု  
ဓိဋ္ဌာန်တော်မူ၏။

ထိုစွယ်တော်၊ ခေတ်တော် တို့တွင်။ စွယ်တော် လေး  
ချောင်း၊ မြှုပ်ရိုးတော်နှစ်၊ သင်းကျစ်တော် တခု၊ ဤခုနှစ်ပါး  
သော အစုသည်။ မပျက်မပြို၊ မယိုမယွင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်း အ  
နက်ကြောင့်၊ အဝိပ္ပကိဏ္ဏ အသန္တိန္ဒဓေတိ မည်၏။ ။  
ဤခုနှစ်ဆူသော ခေတ်တော်တို့မှ ကြွင်းကျန်သော ခေတ်

တော်အပေါင်းသည်၊ တိမ်းစောင်းဖောက်လဲ၊ ပြိုကွဲပျက်စီး  
တတ်သော အနက်ကြောင့်၊ ဝိပ္ပဏိဏ္ဍသန္တိန္ဒူဇာတ် မည်  
၏။

ထိုဝိပ္ပဏိဏ္ဍသန္တိန္ဒူဇာတ်တော်တို့သည် အဆင်းတော်  
အားဖြင့်-

သုမနမကုဋ္ဌသဒိသာစ။ ဓောတမုတ္တ သဒိသာ  
စ။ သုဝဏ္ဏသဒိသာစ။ ဓာတုယော အဝသိသိံသု  
တိ အတ္ထော။

ဒီဃာနိကာယ် သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာပါဌ်။ ဓာတုဝင်  
စာကိုယ်၌လည်း ထိုနည်းတူလာ၏။

မြတ်လေးငုံတနဲ့၊ ပုလဲရောင်တထွေ၊ ရွှေရောင်တခြား၊  
သုံးပါးသောအဆင်းရှိသဖြင့်၊ ထွန်းလင်းတောက်ပကုန်၏။

ပမာဏအားဖြင့်ကား။

အဟောသိ တနုကာ ဓာတု၊

သာသ'ပဗိဇမတ္တကာ။

ဓာတုယော မဇ္ဈိမာ မဇ္ဈေ၊

ဘိန္ဒုတဏှုလမတ္တကာ။ ။

မဟတိ ဓာတုယော မဇ္ဈေ၊

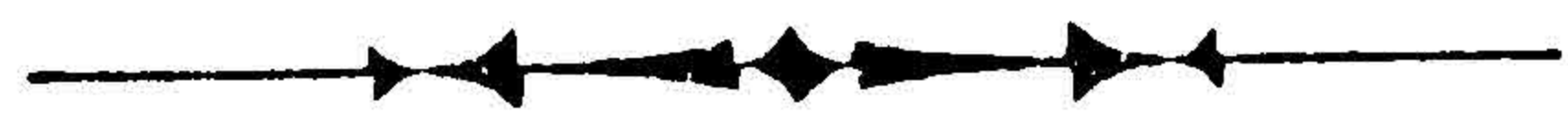
ဘိန္ဒုမုဂ္ဂပမာဏကာ။

ဓာတုဝဏ္ဏာ တယော အာသုံ၊

ဗုဒ္ဓါဝိဋ္ဌာနတေဇသာ။ ။

ဓာတုဝင်ပါဌ်။

ထိုနည်းတူစွာ ဒိဗ္ဗနိကာယ်အဋ္ဌကထာ၌ လာ၏။ ထို  
 ပါဠိတို့အရ၊ အငယ်ဆုံး အသေးဆုံး မုန့်ညင်းစေ့ ပမာဏ  
 ရှိ၏။ အလတ်မဏ္ဍိမကား။ ဆန်လုံးထက်ဝက်ကျိုး ပမာဏ  
 ရှိ၏။ အကြီးဆုံးကား ပဲနောက်စေ့ထက်ဝက်ပမာဏရှိ၏။  
 ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော ခတ်တော် တို့သည် မြတ်စွာ ဘုရား  
 သခင်၏အဓိဋ္ဌာန်တော်အတိုင်း နတ်၊ လူ၊ ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတို့  
 အကျိုးငှါ ကြွင်းကျန်ရစ်ကုန်၏။ ။စိတ်ချင့်ပမာဏ အား  
 ဖြင့်ကား ရှစ်စိတ်ရှိကုန်၏။ တင်းချင့် ပမာဏ အားဖြင့်ကား  
 နှစ်တင်းရှိကုန်၏။

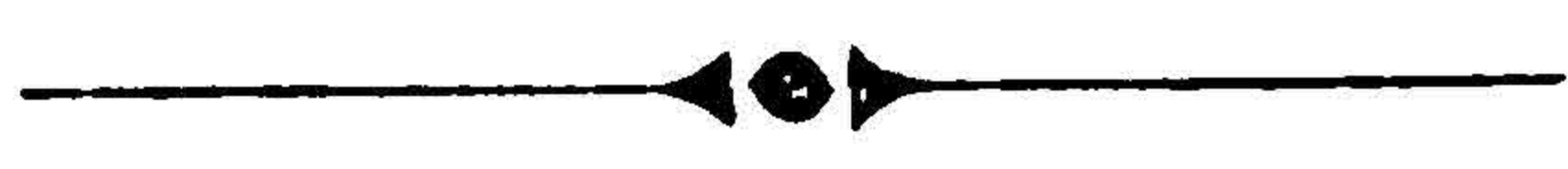


၃ - ဒေါဏပုဏ္ဏားခတ်တော်ဝေဘန်ပုံ။

ထိုနှစ်တင်းပမာဏ ရှိကုန်သော ခတ်တော် တို့ကို။  
 ရှစ်ပြည်ထောင် မင်းတို့အား။ စကား အစေ့အစပ်၊ စိတ်  
 သဘောထပ်မံအောင်။ သာယာပြေချောပြောဆို၍။ တဒေါ  
 ဏ ဆိုအပ်သော တစိတ် တစိတ်သော ဝေဘန်သည်ကို  
 ပြု၏။

ယင်းသို့ဝေဘန်ပိုင်းခြား၍တစိတ်စီရသောခတ်တော်  
 များအနက်။ ရွှေသားအဆင်း၊ ဝါဝင်းသော ခတ်တော်များ  
 ကို၊ မျက်ဝါးကိုယ်ထင်၊ ဝေ့မြင် ကြသောကာလ။ “ရှေးက  
 မူကား၊ ရွှေသားအဆင်း၊ ကြည်ကြည်လင်းလျက်၊ ဝါဝင်းအ  
 ရောင်၊ ပြောင်ပြောင်ညှိုးလက်၊ ယိုစီးထွက်လျက်၊ နှစ်သက်  
 ကြည်ညိုဘွယ်၊ သပ္ပာယ် တင့်တယ်တော် မူသော ကိုယ်

တော်တိုင်ကို။ မြင်နိုင် ဖူးနိုင်ကြကုန်၏။ ယခုမူကား၊ ကိုယ်  
စားကျန်ကြွင်း၊ ရွှေအဆင်းရှိသော ဓာတ်တော် တို့ကိုသာ၊  
မြင်ကြရပါ၏” ဟူ၍ ကျ။ကျ။တဆို၊ ဝိယိုမြည်တမ်း၊ စိတ်  
ဝမ်းအလွန် နည်းပါးလျက်၊ အားနွဲ့ခွေးနွန်းကြကုန်၏။



၄-စွယ်တော်တို့ကို သိကြား နဂါး ရဟန္တာတို့  
ယူဆောင်ကြပုံ။

ဒေါဏပုဏ္ဏားသည်ကား။ ရှစ်ပြည်ထောင်သာ၊ မင်း  
အများတို့၊ ဝိအား မသိမ်း၊ တောင်ယိမ်း မြောက်ပိုင်၊  
ထွက်အိုင် မျက်ရည်၊ မဆည် တတ်ရှာ၊ ရှိစဉ် ခါဝယ်၊  
လကျာစွယ်တော် ဓာတ်တဆူကို။ ကွယ်ယူဖုံးအုပ်၊ ဗောင်း  
ထုပ်ဦးရစ်ကြား၌။ ဝှက်ထားသည်ကိုပြု၏။

ထိုသို့ဝှက်ထားသည်ကို သိကြားမင်း သိမြင်သည်ဖြစ်  
ရကား။ နတ်နှင့်တကွသော သတ္တလောက၏ ယုံမှားခြင်း  
ကို ပယ်ဖျောက် ခြင်းငှါ။ သစ္စာလေးပါး၊ မြတ်တရားကို၊  
ဟောကြားတော်မူခြင်း၌။ ဒန္တဋ္ဌာနအရာ၊ ဒေသနာ ဖြစ်ခြင်း  
၏ အကြောင်းဖြစ်သော။ မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ လကျာ  
စွယ်တော် ဓာတ်မြတ်အဖျားကို။ ပုဏ္ဏားလည်း ထိုက်တန်  
လျော်ကန်အောင် ပူဇော်နိုင်မည်မဟုတ်ဖြစ်၍။ ဦးရစ်ကြား  
မှ၊ တန်ခိုးအားဖြင့်ယူပြီးလျှင်၊ ရွှေပန်းတောင်း၌တင်၍၊ နတ်  
ပြည်သို့ဆောင်လျက်။ ရုဠာမဏိစေတီတော်၌ ဌာပနာသွင်း  
သည်ကိုပြု၏။

ထိုကြောင့်၊ ဒီဃနိကာယ်သုတ်မဟာဝါအဋ္ဌကထာ၌-

ပြာဟ္မဏဿ ပန ဓာတုယော ဝိဘဇန္တိ သေဝ  
ဝ သက္ကော ဒေဝါနမိန္ဒော ကေန နှခေါ သဒေဝ  
ကဿ လောကဿ ကင်္ခိန္ဒေဒနတ္ထာယ စတုသစ္စ  
ကထာယ ပစ္စယဘူတာဘဂဝတော ဒက္ခိဏဒါဌာ  
ဂဟိတာတိ ဩလောကေန္တော ပြာဟ္မဏေနဂဟိ  
တာတိ ဒိသွာ ပြာဟ္မဏောပိ ဒါဌာယ အနန္တဝိကံ  
သက္ကာရံ ကာတုံ နသက္ခိဿတိ။ ဂဗ္ဘာမိနန္တံ ဝေ  
ဋ္ဌန္တရတော ဂဟေတွာ သုဝဏ္ဏစင်္ဂောရုကေ ဌပေ  
တွာ ဒေဝလောကံ နေတွာ စူဠာမဏိ စေတိယေ  
ပတိဋ္ဌပေသိ။ ။ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူအပ်ပြီ။

ပြာဟ္မဏဿ၊ ပုဏ္ဏား၏။ ဝါ၊ ပုဏ္ဏားသည်။ ဓာတုယော၊  
ဓာတ်တော်တို့ကို။ ဝိဘဇန္တိ သေဝ၊ ဝေဘန်စဉ် ပင်လျှင်။  
သက္ကော ဒေဝါနမိန္ဒော၊ နတ်တို့ကိုအပိုးရသောသိကြားမင်း  
သည်။ သဒေဝကဿ လောကဿ၊ နတ်နှင့် တကွသော  
သတ္တလောက၏။ ကင်္ခိန္ဒေဒနတ္ထာယ၊ ယုံမှားခြင်းကိုပယ်  
ပျောက်ခြင်းအကျိုးငှါ။ စတုသစ္စကထာယ၊ သစ္စာသေးပါး၊  
မြတ်တရားကို၊ ဟောကြားတော် မူခြင်း၏။ ပစ္စယဘူတာ၊  
ဒန္တဌာန၏ အကြောင်းဖြစ်၍ ဖြစ်သော။ ဘဂဝတော၊ မြတ်  
စွာဘုရား၏။ ဒက္ခိဏဒါဌာ၊ လကျာစွယ်တော် ဓာတ်ကို။  
ကေန၊ အဘယ်သို့သောသူသည်။ ဂဟိတာနှခေါ၊ ယူလေ  
သနည်း။ ဣတိ၊ ဤသို့။ ဩလောကေန္တော၊ နတ်စက္ခုဖြင့်၊ ရှု

ကြည့်လတ်သည်ရှိသော်။ ပြာဟ္မဏေန၊ ပုဏ္ဏားသည်။ ဂဟိ  
 တာတိ၊ ယူ၏ဟူ၍။ ဒိသွာ၊ မြင်သည်ဖြစ်ရကား။ ပြာဟ္မဏေ  
 ဝိ၊ ပုဏ္ဏားသည်လည်း။ ဒါဠာယ၊ စွယ်တော်မြတ်အား၊ အနုန္တ  
 ဝိကံ၊ ထိုက်တန်လျော်ကန်သော။ သက္ကာရံ၊ ပူဇော်သက္ကာရ  
 ကို။ ကာတံ၊ ပြုခြင်းငှါ။ နသက္ခိဿတိ၊ မတတ်နိုင်။ နံ၊ ထိုစွယ်  
 တော်ခတ်ကို။ ဂဏ္ဍာပီတိ၊ ငါယူတော့အံ့ဟု ဆုံးဖြတ်၍။  
 ဝေဠုန္တရတော၊ ဦးရစ်ကြားမှ။ ဂဟေတွာ၊ တန်ခိုးအားဖြင့်  
 ယူ၍။ သုဝဏ္ဏစင်္ကောဇုကော၊ ရွှေပန်းတောင်း၌။ ဌပေတွာ၊  
 တင်ထားသည်ကို ပြု၍။ ဒေဝလောကံ၊ နတ်ပြည်လောက  
 သို့။ နေတွာ၊ ယူဆောင်၍။ ဝုဠာမဏိစေတီယေ၊ ရွှေဆံတော်  
 တည်ရာ ဝုဠာမဏိ စေတီတော်၌။ ပတိဌပေသိ၊ သွတ်သွင်း  
 တည်ထားလေပြီ။

တဆူသော လကျှာအောက်ခတ်၊ စွယ်တော်မြတ်ကို  
 ကား၊ ဒေါဏပုဏ္ဏားသည်၊ ခြေဖျားစွန်းဖြင့် နင်းဖိ၍၊ မသိ  
 အောင်သိုဝှက်ပြန်၏။ ထိုအခါ ဇယသေန၊ တေဇထင်ရှား၊  
 ရေနုတ်နဂါးမင်းသည်။ မြတ်စွာဘုရား နိဗ္ဗာန်လားကြောင်း  
 ကိုကြား၍၊ ယနေ့မူကား၊ အဆုံးစွန်သောပူဇော်ခြင်းဖြင့်၊ ပူ  
 ဇော်ရအံ့ဟု၊ ကြံကြံစိတ်ပါ။ များစွာနဂါးအပေါင်းတို့ဖြင့် ခြံ  
 ရံလျက်။ မဇ္ဈာပြည်၊ ကုသိနာရုံ၊ အင်ကြင်းစုံသို့၊ ခိုလှုံလာ  
 ရောက်၍၊ ရွှေမှောက်ဘုရား၊ စွန့်သွား ရုပ်ဟောင်း၊ မြတ်အ  
 လောင်းကို၊ ထောင်းထောင်း ကြွေလျော၊ တေဇောခတ်  
 လောင်ရာ၊ အောင်ချာရပ်ဌာန၊ သုသာန် သင်းချိုင်း တော်  
 သို့ ချဉ်းကပ်၍၊ အထပ်ထပ်အကြိမ်ကြိမ်၊ ဦးနှိုမ်ကော်ရော်

ပူဇော်ခြင်းဖြင့်၊ လွန်မင်းစွာ ပူဇော်လျက်၊ ဒေါဏပုဏ္ဏား၊ သိုဝှက်ထားသော စွယ်တော်ခတ်ကို နဂါးတို့အာနုဘော် ဖြင့်မြင်၍။ ပုဏ္ဏား မသိအောင် ယူဆောင် ပြီးလျှင်။ ပြည် ဘောင်နဂရ၊ နာဂသေဌ်နင်း၊ မင်းတို့စံရာ၊ ဗဟိုချာ၌၊ ရုတ နာစိခြယ်၊ တင့်တယ်မွန်မြတ်သော စေတီတော် အတွင်း။ သွတ်သွင်းကိုးကွယ်သည်ကိုပြုသတည်း။

ခေတုဝင်၌။ ။ကေံ ဒက္ခိဏ ဒါဠာခေတုံ ပါ ဒဂ္ဂန္တရေန အက္ခမိတွာ ဂဏ္ဍိ။ တဒါ ဇယသေနော နာဂရာဇာ ဘဂဝတော ပရိနိဗ္ဗာန ဘာဝံ သုတွာ အဇ္ဇ ပစ္ဆိမဒဿနံ ပဿိဿာမာတိ နာဂရာဇသမ္ပတ္တိံ ဂဟေတွာ ကုသိနာရာယံ ဂတံ မဟာပူဇံ က တွာ ဧကမန္တံ ဌတွာ ပါဒဂ္ဂန္တရေ ဌိတံ ခေတုံ ဒိ သွာ နာဂဏ္ဍိပလေန ဂဟေတွာ နာဂဘာဝနံ နေ တွာ နာဂပုရဿ မဇ္ဈေ ရတနခပိတေ စေတိယေ ဌပေသိ။ ။ဟူ၍မိန့်အပ်ပြီ။

တချောင်းသော လက်ဝဲ အထက်စွယ်တော်မြတ်ကို မူ ကား။ ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် မိမိအဝတ်အကြား၌၊ ဝှက်ထား သိမှီးပြန်၏။ ထိုစွယ်တော်ကို ဂန္ဓာရတိုင်း၊ သမိုင်းကွန့် လည်၊ တရုတ်ပြည်သား၊ ရဟန္တာမြတ်တပါးသည်။ မိမိပရိ သတ်၊ ဝန်းရံပတ်လျက်၊ ဣဒ္ဓိပါဒ်တန်ခိုးဖြင့်၊ လူဆိုးဒေါဏ၊ မသိရအောင်၊ ထုတ်ယူဆောင်၍၊ စိုက်ထောင်သာစွာ၊ ဂန္ဓာ ရတိုင်း၊ သမိုင်းကွန့်လည်၊ ဥတည်မင်းစံရာ၊ ရွှေပြည်သာ

ဝယ်၊မင်္ဂလာဌာန၊စေတီယတောအုင်၌၊ဘွဲ့ချုပ် တည်ထား၊  
အများကိုးကွယ်သည်ကိုပြုသတည်း။

ထိုကြောင့်-စာတုဝင်၌။ ။ကေံ ဝါမဒါဠ စာ  
တုံ ဒေါဏောနာမအာစရိယော နိဝါသဝတ္ထန္တရေ  
ဌပေတွာ ဂဏ္ဍိ။ ပ။ အတ္တနော ရဋ္ဌံ ဂတံစွာ စေတီယ  
ဝနေဌပေသိ။ ။ဟူ၍ မိန့်အပ်ပြီ။



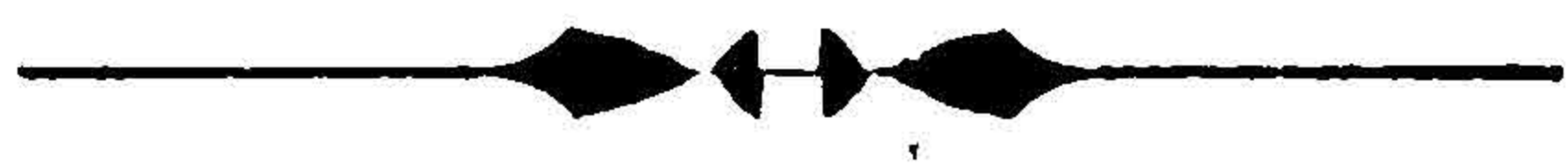
၅- စွယ်တော်များကို မတွေ့သဖြင့် ဒေါဏပုဏ္ဏား  
ပူဆွေးပုံ။

ဒေါဏပုဏ္ဏားသည် ဝှက်ထားသော စွယ်တော် သုံး  
ဆူကို၊ ရှုစားသော ကာလ။ မမြင် မတွေ့သည့် အတွက်  
ကြောင့်။ အခက်ကြီးခက်၊ မသက်မသာ၊ တောင်းရမှာ  
လည်း၊ဘယ်ဝါဘယ်သူ၊ယူသည်မသိ၊ဖြစ်တိလေခြင်း၊ဟုန်း  
ဟင်းမြည်ဆို၊ လှိုက်ဖိုတုန်ခါ၊ငိုယိုကာနှင့်၊ ချာချာမှူးလည်၊  
မတည်တတ်စွာ၊ အားနွဲ့ရှာသဖြင့်၊ မြေမှာပက်လက်လည်း  
လေဟော့သတည်း။

ဒေါဏော ပထဝီယံ ဥတ္တာနကောယေဝ ဇာ  
တော။ ။စာတုဝင်ပါ၌။

ဒေါဏော၊ဒေါဏပုဏ္ဏားသည်။ ပထဝီယံ၊မြေ၌။ ဥတ္တာ  
နကောယေဝ၊ပက်လက်ကြီး လည်းသည်ဖြစ်၍ သာလျှင်။  
ဇာတော၊ဖြစ်၏။

ဤသည်တို့ကား စွယ်တော်သုံးချောင်းတို့၏၊ ရှိကြောင်း ထင်ရှား၊ ပုဏ္ဏားလက်သို့ ရောက်ပြီးမှ၊ အသီးအသီး၊ သိကြား နဂါး၊ တပါးရဟန်း၊ ဆောင်ယူခန်းနှင့်၊ နတ်နန်း ပြည်ရွာ၊ ဗုဒ္ဓာမဏိ၊ တွင်ဘိတုံငြား၊ နဂါးတို့ပြည်၊ ကိန်းတည်စံပ၊ ဂန္ဓာရတိုင်း၊ ကွန်လှိုင်းပတ်ချုပ်၊ စေတီယ တောအုပ်၌၊ သရုပ်ထင်ရှား၊ တည်ရှိကြောင်းများကို၊ ပြသောအခန်းတို့ တည်း။



၆- လက်ဝဲ အောက်စွယ်တော်ကို ခေမာ ရဟန္တာ ဆောင်ယူ၍ ကာလိင်္ဂမင်းအားပေးအပ်ပုံ။

ယခုအခါ စွယ်တော် လေးချောင်း အနက်။ ပုဏ္ဏား လက်သို့ မရောက်၊ လက်ဝဲအောက် စွယ်တော် ဓာတ်၏ အဋ္ဌပ္ပတ်စကားကို၊ ကြောင်းလျားကုန်စင်၊ နာချင်စဘွယ်၊ ချောသွယ်လက်၊ ဆင်တန်ဆာဖြင့်၊ သာယာချိုအေး၊ လေး လေးတွဲတွဲ၊ ဖွဲ့နွဲ့မပိုမယို၊ ပြဆိုပေအံ့သတည်း။

တတ္ထ အဝေဝါမ ဒါဌာဓာတုံ သာရိပုတ္တထေ  
ရဿ သိသော ခေမော နာမ။

အစရှိသော အားဖြင့် ဓာတုဝင်၌ ပြတင် မိန့်ဆို အပ် သည်ဖြစ်ရကား၊ တချောင်းသော အောက် လက်ဝဲစွယ် တော်ဓာတ်ကို။ ဓမ္မသေနာပတိ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ် မြတ်၏ တပည့်ဖြစ်သော ခေမာ အမည်ရှိသော ရဟန္တာ တပါးသည်၊ ဘုရားသခင် အလောင်းတော်မြတ်ကို၊ တေ

ဇောဓာတ် လောင်ဆဲ အခါ၊ နံသာစန္ဒကူး၊ မီးရှူးပျံတက်၊  
ထင်းပုံထက်မှယူ၍၊ ဇမ္ဗုဒိပ ကာလိန်တိုင်း၊ ခွန်လှိုင်းဆက်  
ခံ၊ ဘုန်းလျှိုကြီးမြတ်၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း၊ အား၊ ပေးအပ်ဆောင်  
နှင်း၊ ကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းကိုပြုစေ၏။

ထိုလက်ဝဲအောက်ဓာတ်၊ စွယ်တော်မြတ်ကို၊ ဗြဟ္မဒတ်  
မင်းအား၊ ဆောင်နှင်း ပေးအပ်၍။ ကာလိန် တိုင်းရပ်သို့  
ရောက်ရှိကြောင်း၊ သုံးချောင်းသော စွယ်တော်တို့၊ ထုတ်  
တော် ပြဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း မှန်ကန် ကြောင်းကို၊ ထပ်  
လောင်းညှပ်ကာသခကအခိုင်အမာဖြင့်။ သုတ်မဟာဝါပါဠိ  
တော်အရတင်ပြလိုသည်ဖြစ်ရကား။

ကောဟိ ဒါဠာ တိဒိဝေဟိ ပူဇိတာ၊  
ဧကံ ပန ဂန္ဓာရေ မဟိယတိ။  
ကာလိန်ရညော ဝိဇိတေ ပုနေကံ၊  
ဧကံ ပန နာဂရာဇာ မဟေတိ။ ။

ဟူ၍ မိန့်တော်မူ၏။

ဟိသစ္စံ၊ ထိုစကားသည် မှန်၏။ ကောဒါဠာ၊ လကျော  
အထက် ဓာတ်၊ စွယ်တော်မြတ် တဆူကို။ တိဒိဝေဟိ၊  
သိကြားနတ်တို့သည်။ ပူဇိတာ၊ တာဝတိံသာ၊ နတ်တို့ရွာ  
၌၊ ဂူဠာမဏိစေတီအတွင်း၊ သွင်း၍ကော်ရော်၊ ပူဇော်အပ်ပြီ။  
ဧကံပန၊ တဆူသောစွယ်တော်ကိုကား။ ဂန္ဓာရေ၊ ဂန္ဓာရ  
တိုင်း၊ သရိုင်းပွားစည်၊ တရုပ်ပြည်၌။ မဟိယတိ၊ စေတီယ  
တော၌၊ သာမောတည်ထား၊ အများကိုးကွယ်၏။ ပုန၊ တဖန်။

ကော်၊ လက်ဝဲအောက်ခတ်၊ စွယ်တော်မြတ်တဆူကို။ ကာ  
လိင်္ဂရညော၊ ကာလိင်္ဂရာဇ်၊ နေမြစ်နွယ်ရင်း၊ ဗြဟ္မဒတ်မင်း  
၏။ ဝိဇိတော၊ နိုင်ငံတော်၌။ မဟိယတိ၊ အများပူဇော်၏။  
ကော်ပန၊ လက်ဝဲအထက် စွယ်တော်တဆူကိုကား။ နာဂရာ  
ဇာ၊ နဂါးမင်းသည်။ မဟေတိ၊ ပူဇော်၏။



၇- သီဟိုဠ်သို့စွယ်တော်ရောက်လာပုံ။

ထိုအကြောင်းကို သုတ်မဟာဝါ ပါဠိတော်၌၊ ဓမ္မသင်္ဂါ  
ဟက ထေရ် အရှင်တို့ ပြတင် အပ်သော ဂါထာ အရ၊  
လက်ဝဲအောက်ခတ်၊ စွယ်တော်မြတ်သည်၊ ကာလိင်္ဂတိုင်း  
ပြည်သို့၊ ရောက်သည်အမှန်ဖြစ်ပါလျက်။ ယခုအခါ၊ လက်ခ  
ကျွန်း ညို၊ သီဟိုဠ်ဌာန၊ သေခံဏ္ဍသေလမြို့၌၊ အဘယ်သို့  
သော အကြောင်းကြောင့်၊ ရောက်ပါသနည်းဟု မေးဘွယ်  
ရှိရကား၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း၊ သေခံဏ္ဍသေလမြို့သို့၊ မချို ဆိုက်  
ရောက်၊ နောက်၌တည်ရှိတော်မူကြောင်းကို ပြလိုသည်ဖြစ်  
၍၊ အပရဘာဂေ အစရှိသော ဒါဌာဓာတုဝင် အဋ္ဌကထာ  
ပါဌ်ကိုမိန့်ဆိုအပ်သတည်း။

အပရဘာဂေ ဟေမမာလာ ရာဇကညာ ဒန္တ  
ကုမာရေန သဒ္ဓိံ တေ ဇာယာပတိကာ ဥဘော  
ဟေဋ္ဌာ ဝုတ္တနယေနေဝ ဗြာဟ္မဏဝေသံ ကတွာ  
ဒါဌာဓာတုံ အာဒါယ ပလာပေတွာ၊ ပါဏိဇ္ဇေ အာ  
ရောစာပေတွာ၊ နာဝါဝေဂေန ဂတိံ၊ ဒေဝနာဂ

သုပဏ္ဏာ မဟန္တံ ပူဇံ ကရိတွာ၊ အနုက္ကမေန ဂတိံ၊  
 ဇမ္ဗုကောလပဋ္ဌနံ ပတွာ၊ ရာဇဝရဿ အာပိက္ခိတ  
 မဂ္ဂေန အနုရာဇပုရံ ပတွာ ကိတ္တိသိရိမေဃဿ  
 ပဝတ္တိပုစ္ဆိတွာ၊ နဝဝဿအာယုသမာနော တိသု  
 သရဏေသုပသန္နဘာဝံသုတွာ၊ သဗ်ရိမဟာဇထေ  
 ရဿ သန္တိကံဂတိံ၊ ဇကမန္တနိသိဒိတွာ၊ ဒါဠာခေ  
 တံ ဇမ္ဗုဒီပတောဂဟေတွာ၊ အာဂတဘာဝံအာရော  
 စေတွာ ဒသေသိ။ ။ ခေတုဝင်ပါဌ။

အပရဘာဂေ၊ ဇမ္ဗုဒီပ ကာလိင်္ဂတိုင်းသို့ ရောက်သည်  
 မှ နောက်ဖြစ်သော အချို့၌။ ဟေမမာလာ၊ ဟေမမာလာ၊  
 ဘွဲ့ပုံသာသော။ ရာဇကညာ၊ ဂုဟသီဝမင်း၏ သမီးတော်  
 ရင်း၊ မင်းသမီးသည်။ ဒန္တကုမာရေန၊ တူတော်ဖြစ်သော  
 ဒန္တကုမာရမင်းသားနှင့်။ သဒ္ဓိံ၊ အတူတကွ။ ဥဘော၊ နှစ်ပါး  
 ကုန်သော။ တေဇာယာပတိကာ၊ ထိုမောင်တော်၊ နှစ်မတော်၊  
 ကြင်တော်မြောက်သားတို့သည်။ ဟေဋ္ဌာ၊ အောက်၌။ ဝုတ္တံန  
 ယေနေဝ၊ ဆိုအပ်ပြီးသောနည်းဖြင့်သာလျှင်။ ဗြာဟ္မဏဝေ  
 သံကတွာ၊ ဘေးဆီးရန်ရှောင်၊ ပုဏ္ဏားယောင်ဆောင်၍။ ဒါ  
 ဠာခေတံ၊ လက်ဝဲအောက်ခတ်၊ စွယ်တော်မြတ်ကို။ အာဒါ  
 ယ၊ ယူ၍။ ပလာပေတွာ၊ တိတ်တဆိတ် ထွက်စေ၍။ ဝါ  
 ဏိဇ္ဇေ၊ သင်္ဘော ကုန်သည်တို့ကို။ အာရောစာပေတွာ၊ အ  
 ကြောင်းထင်ရှား၊ ပြောကြားစေ၍။ နာဝါဝေဂေန၊ သင်္ဘော  
 လှေဟုန်ဖြင့်။ ဂတိံ၊ ကူးခတ်လွင့်သွား၍။ ဒေဝနာဂသုပဏ္ဏာ၊  
 နှစ်။ မီးဇေယျနံတို့သည်။ ဟေန္တံ၊ ကြီးစွာသော။ ပူဇံ၊ ပူဇော်

ခြင်းကို။ ကရိတွာ၊ ပြု၍။ အနုက္ကမေန၊ အစဉ်သဖြင့်။ ဂတိံ၊  
 လွှင့်၍။ ဇမ္ဗုကောလပဋ္ဌနံ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်းဂူ၊ ဇမ္ဗုကောလ၊  
 သင်္ဘောဆိပ်ကမ်းသို့။ ပတွာ၊ ဆိုက်ရောက်၍။ ရာဇဝရဿ၊  
 ခမည်းတော်နတ်၊ ဂုဟသီစမင်းမြတ်၏။ အာစိက္ခိတမဂ္ဂေန၊  
 ညွှန်ကြားတော် မူအပ်သော ခရီးလမ်းဖြင့်။ အနုရာဇပုရံ၊  
 သီဟိုဠ်မင်းတို့၊ နန်းခင်းရှိက်ရာ၊ အောင်ချာဌာန။ အနုရာဇ  
 ရွှေပြည်မသို့။ ပတွာ၊ ရောက်ကြ ကုန်၍။ ကိတ္တိသိရိမေ  
 ဃဿ၊ ကိတ္တိသိရိမေဃမင်း ၏။ ပဝတ္တိံ၊ သီတင်း ခြေ  
 မြစ်၊ အဖြစ်အကြောင်းကို။ ပုစ္ဆိတွာ၊ မေးမြန်းကြကုန်၍။  
 နဝ ဝဿ အာယု သမာနော၊ သက်တော် ကိုးနှစ် အရွယ်  
 ကပင်လျှင်။ တိသုသရဏေသု၊ သရဏဂုံ သုံးပါး တို့၌။  
 ပသန္နဘာဝံ၊ သဒ္ဓါဘိတ်ယို၊ ကြည်ညိုတော်မူသည့် အဖြစ်  
 ကို။ သုတွာ၊ ကြား၍။ သဗ်ရိမဟာထေရဿ၊ သဗ်ရီ  
 မည်၊ မဟာထေရ် ၏။ သန္တိကံ၊ အထံတော်သို့။ ဂတိံ၊  
 ဆည်းကပ်စားကြကုန်၍။ ဧကမန္တံ၊ ခြောက်ပါးဖြစ်လွင့်၊  
 သင့်တင့် လျောက်ပတ်သော အရပ်၌။ နိသီဒိတွာ၊ ကောင်း  
 မွန်ရှိသော နေထိုင်ကြ ကုန်၍။ ဒါဌာဓာတု၊ ဘုရား မြတ်၏  
 စွယ်တော်ခတ်ကို။ ဇမ္ဗုဒိပတော၊ ဇမ္ဗုဒိပ၊ ကာလိင်္ဂမှ။  
 ဂဟေတွာ၊ ပင့်ဆောင် ယူခဲ့၍။ အာဂတာဘာဝံ၊ ပင်လယ်  
 သမုဒ္ဒြ်ရ၊ ရေညိုရုံခ၊ သီဟဋ္ဌသို့၊ လာကြကုန်သည်၏ အဖြစ်  
 ကို။ အာရောစေတွာ၊ သဗ်ရီမည်၊ မဟာ ထေရ်အား၊  
 လျှောက်ထား ပြောဆို ပြီး၍။ ဒဿသိ၊ စွယ်တော်ကြွတ်  
 ကို၊ ထုတ်၍ပြုလေ၏။

ဒါဠာစာတုဝင်၌လည်း။ ။တံ ဒါဠာစာတု  
ဂဟေတွာ ဂဟိတဒ္ဓိဇ ဝေသော သိဟဠံ ယာဟိ  
ဒိပံ။ ။ဟူ၍လာ၏။

ဂဟိတဒ္ဓိဇဝေသော၊ ပုဏ္ဏားအယောင်၊ တူစွာယူဆောင်  
သည်ဖြစ်၍။ တံဒါဠာစာတု၊ ထိုလူနတ်တို့သည်၊ နှစ်လိုကော်  
ရော်၊ ပူဇော်အပ်သော၊ လက်ဝဲအောက်ခတ်၊ စွယ်တော်  
မြတ်ကို။ ဂဟေတွာ၊ ယူဆောင်ပြီး၍။ သိဟဠံဒိပံ၊ သိဟိုဠ  
ကျန်းသို့။ ယာဟိ၊ သွားလေလော။ ။

ယာဟိဒိပန္တိ ဧတ္ထ ဖြာဟ္မဏာဝေသောဟုတွာ  
ဒေဝမနုဿေဟိ မဟိတံ ဒါဠာစာတု ဂဟေတွာ  
သိဟဠံဒိပံ ယာဟိတိ ယောဇနာ။ ။၎င်း အဖွင့်  
ဋီကာ။

ဤသို့ ကျမ်းဂန် အသေအချာ၊ အလာအဆို ရှိသည်များ  
ကို၊ ထောက်ထားယုံကြည်၊ အခိုင်အမာ အတည်ပြု၍။ စွယ်  
တော်ရောက်ရင်း၊ ကာလိင်္ဂပြည်မှာ ဒန္တ မင်းသား၊ မပြား  
ဝံသ၊ ဟေမမာလာ၊ မင်းနှစ်ဖြာတို့၊ ထွက်ခွါတိမ်းရှောင်၊ ပင့်  
ယူဆောင်ခဲ့ကြသော၊ လက်ဝဲအောက်ခတ်၊ စွယ်တော်  
မြတ်တဆူသည်၊ ကျန်းဂူဒိပံ၊ သိဟဠံ၊ ယခုကာလတိုင်တိုင်၊  
မယိုင်မယိမ်း၊ ခပ်သိမ်းလူမိုလ်၊ ကြည်ညိုပူဇော်၊ နှံ့ကျော်  
ဟိုးဟိုး၊ တန်ခိုးပြန့်ပွန်း၊ တည်ထွန်းတော်မူ၍၊ နတ်လူခပင်း  
တို့၏ ဖူးမြင်ခြင်း၊ ဗုဒ္ဓဒဿန ကိစ္စကို ပြီးစေလျက်၊ လ၊ နေ  
မခြား၊ အထင်အရှားရှိသည် အမှန် ဖြစ်ကြောင်းကို၊ ညိတ်

စောင်းမခွ၊ သဒ္ဓါပသန္န၊ ပဏ္ဍိတတို့၊ မုချသိအပ်သည်သာ  
ဖြစ်သတည်း။

ကာလိင်္ဂမှသီဟိုဠ်ကျွန်းမော်သို့၊ စွယ်တော်မြတ်ရောက်  
သောအခါကား။ သာသနာတော်သက္ကရာဇ် ၆၂၀။ သီဟိုဠ်  
မင်းဆက် ၆၂ ဆက်၊ ကိတ္တိ သီရိမေဃမင်း နန်းစံ ၆ နှစ်  
တွင်ရောက်သည်။



၈- ကာလိင်္ဂမင်းမှ သုနန္ဒာမင်းတိုင်အောင်  
ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပုံ။

ယခုအခါ အကျဉ်းအမြွက်မျှ ပြဆို ခဲ့ပြီးသော၊ ကျွန်း  
သီဠာန၊ သီဟဠသို့၊ လောက ထိပ်ဖျား၊ ဘုရားမြတ်စွယ်  
တော်ကိုအကြောင်းပြု၍၊ လုံးပေါင်း မစုံလင်၊ မထင်မရှား၊  
ရှေ့စကားကို၊ ကျယ်ပွား ချဲ့ထွင်၊ အကုန်အစင်၊ ကျမ်း  
ဂန်ဒါဠာဇာထုဝင်၊ တွေ့မြင်သမျှ၊ ဂုဟသီဝ၊ ကာလိင်္ဂဓမ္မ  
ရာဇ်၊ စစ်ပွဲ ဖြစ်သည်ကစ၍၊ ဒန္တကုမာရ၊ ဟေမမာလာ၊  
မင်းနှစ်ဖြာတို့၊ ဒါဠာတော်မြတ်၊ စွယ်ခတ် ဆောင်သွား၊  
ကြောင်းလျားစုံစေ့၊ ဖြစ်သရွေ့မကျန်၊ မှန်ကန် သေချာ၊  
လက်ခံပ၊ သီဟဠသို့၊ ရောက်ကြသည့်တိုင်အောင်၊ ထုတ်  
ဆောင်ပိုင်းခြား၊ ထင်အရှားပြပေအံ့။

အဝေဝါမ ဒါဠာဇာတုံ သာရိပုတ္တ မဟာထေ  
ရဿ သိဿော ခေမော နာမ ဒီဏာသဝေ။

အစရှိသောပါဌ်နှင့်အညီ၊ အလောင်းတော်မြတ်၊ ရုပ်က  
လာပ်ကို၊ တေဇောဇာတ်လောင်သောအခါ၊ စန္ဒကူးနံ့သာ

ထင်းပုံထက်၊ ပျံတက်၍ ကြွတော်မူသော။ လက်ဝဲအောက်  
 ခေတ်၊ စွယ်တော်မြတ်တဆူကို။ ပြိုင်သူမထွက်၊ တေဒင်  
 ပညာခံ၊ လက်ျာရံအရှင်သာရိပုတ္တရာ၏။ တပည့်ရင်းချာ၊ ခေ  
 မာအမည်ရှိသော၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည်။ ဣဒ္ဓိပါဒ်တန့်  
 ခိုးဖြင့်ယူဆောင်၍၊ တိုင်ထောင်ထာဝရ၊ ကာလိင်္ဂတိုင်းကြီး  
 အရှင်၊ ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဗြဟ္မဒတ်အား၊ ပေးအပ်ဆောင်နှင်း၊  
 အရင်းမူလ၊ ယခုကလျှင်၊ စ၍ဆက်ခံ၊ ပရံပရာ စဉ်လာဆင့်  
 တိုး၊ ကိုးကွယ်ပူဇော်၊ နေ့ဇက်ဆုံးသော်ကား။ ဂဟာသီဝ၊ ရာ  
 ဇမ္ဗန်ကင်း၊ မင်း၏လက်ထက်၊ စစ်မက်ရေးရာ၊ ခင်းမသာ၍။  
 လက်ာဒိပ၊ သိဟဋ္ဌသို့၊ ပို့ရလတ္တံ့၊ သင်းပျံရွှေနှုတ်၊ ထုတ်  
 တော် မူချက်၊ ဗျာဒိတ် ထွက်ကို၊ မိန့်မြွက် ပြောကြား၊  
 လျှောက်ထားတော်မူခဲ့၏။ ထိုမှတစ်ပါး၊ မင်းနှင့် တကွသော  
 ပရိသတ်တို့အား၊ အထူးထူးသော ဓမ္မကထာ၊ ဒေသနာကို  
 လည်း၊ များစွာဟောကြားပြသတော်မူ၍။ ဘုရားမြတ်စွာ၊  
 သာသနာကို၊ သဒ္ဓါကြံ့ခိုင်၊ \* တုရိဏ်တိုင်သို့၊ မပိုင်မလာည်၊  
 ယုံကြည်မြတ်နိုးစေတော်မူ၏။

ကာလိင်္ဂတိုင်း၊ ခွန်လှိုင်းမြွေလှော်၊ နေမြစ်နွယ်မြတ်၊ ဗြဟ္မ  
 ဒတ်မင်းကြီးသည်လည်း။ ဘုရားတုလွတ်၊ စွယ်တော်ခေတ်  
 ကို၊ လေးမြတ်ခုံမင်၊ အလွန်လျှင် သက်ဝင်ကြည်ညိုသည်  
 ဖြစ်ရကား။ ဂုလစ်မွန်းချွန်၊ မိဗားစွန်ထိန်လျှပ်၊ သုဒဿန၊  
 အယုဇ္ဈရိပ်ငြိမ်၊ သိကြားအိမ်ကို၊ နှိမ်အံ့သောနှုယ်၊ ပြယ်ဘိ

---

\* တောရဏ=တုရိဏ်တိုင်။ တံခါးပေါက် တဖက်တချက် ဝဲ  
 ယာဠီ။ ဆန်းကြယ်စွာထုလုပ်စိုက်ထားအပ်သော စုလစ်တိုင်။

သည့်အလား၊ ရွှေသား၊ ငွေသား၊ ဥဿဘယား၊ ပတ္တမြား  
 ပုလဲ၊ မြဲခဲနီလား၊ ရတနာအမျိုးမျိုးတို့၏၊ ပြုံးပြုံးပြက်အရောင်  
 တို့ဖြင့်၊ ပြောင်ပြောင်လည်ဝန်း၊ ကွန့်ရွှန်းတောက်ပခြင်းရှိ  
 သည်ဖြစ်၍၊ ထွက်သစ်သောနေလုလင်ကဲ့သို့၊ မြင်သူခဲ၊ ရှုမ  
 ရဲအောင်၊ အလွန်အကဲအဆန်းအကြယ်၊ ကြည်ဘွယ်အထူး၊  
 အံ့မူးဘွယ်လိ၊ လောကီမင်္ဂလာ၊ ရတနာရွှေကျောင်းတော်  
 ကြီးကို။ ဆောက်လုပ်ဖန်ဆင်းလျက်၊ တခမ်းတနားပြုလုပ်  
 စေ၍။ ၎င်းကျောင်းတော်ကြီးအတွင်း၌၊ ဝင်းဝင်းတောက်  
 ထိန်၊ ကျောက်စိန်ခြယ်စိ၊ သိင်္ဂီနိက္ခ၊ အနန္တ အဘိုးတန်  
 သော၊ ကြုတ်တော်ကြီးကို၊ ညီးညီးရောင်ထွေ၊ ပြုစေသွင်း  
 နှံ့၊ အောက်ခံညောင်စောင်း၊ အကောင်းဟူသမျှ၊ လောက  
 ကြက်သရေ၊ ပေါင်းစုလေသို့၊ အနေတင့်တယ်၊ ကြီးကျယ်  
 ထွတ်စွာ၊ မဟာရဟ၊ စံဌာန၌၊ ကာလ အရှည်အလျား၊ တင်  
 ထားသည်ကိုပြု၍။ ပူဇော်ကိုးကွယ်ကြကုန်သတည်း။

ထိုကြောင့် ဒါဌာဓာတုဝင်၌။

သုဝဏ္ဏခမိတာလမ္ဗ၊  
 မုတ္တာဇာလေဟိ သောဘိတံ။  
 ကုဋ္ဌာဂါရသတာကိဏ္ဍံ၊  
 တရုဏာဒိစ္စသန္နိတံ။ ။  
 နာနာရတနသောဘာယ၊  
 ဒုန္ဒိက္ခံ စက္ခုမူသနံ။  
 'ယာနံ သဂ္ဂါပဝဂ္ဂဿ၊  
 ပသာဒါတိသယာဝဟံ။ ။

ကာရယိတွာန သော ရာဇာ၊

ဒါဠာဝေတုနိဝေသနံ။

ဝေတုပိဋ္ဌဉ္စ တက္ကေဝ။

ကာရေတွာ ရတနုဇ္ဈလံ။ ။

အစရှိသောဂါထာတို့ကို မိန့်ဆိုအပ်ပြီ။

စွယ်တော်ခတ်ကို လေးမြတ်ပူဇော်ရင်းဖြစ်သောဗြဟ္မဒတ်မင်းသည်။ နန်းခင်း ရွှေအိမ်၊ ပြည် စည်းစိမ်တော်ကြီးကို၊ ငြီးတော်မူသံညစ်ဖြစ်၍။ စွန့်ပစ်ရှောင်လွှဲ၊ နတ်ပွဲသဘင်၊ စံရွှင်တော်မူရာတွင်။ ကာလိင်္ဂ ရာဇာမည်သော မင်းတပါးသည်၊ တိုင်းကားပြည်ရွာကို၊ အာဏာစိုးချုပ်၊ မင်း လုပ်တော်မူ၏။ ထိုမင်း၏လက်ထက်တော်၌လည်း ပူဇော်မြဲ ပူဇော်၍ နတ်ပြည် စံတော် မူပြန်သော် သားတော် သုနန္ဒာသည် ရိုက်ရာခံစံ၊ နိုင်ငံပတ်ချုပ်၊ မင်းလုပ် တော်မူ၍။ သယမ္ဘူနတ်၊ ဘုရားမြတ်၏၊ ခတ်စွယ်တော်အထူးကို၊ ညွတ်နူးကော်ရော်၊ ပူဇော် သက္ကာရပြု၍၊ ကောင်းမှုအား လျော်စွာ၊ နတ်ရွာလားပြန်၏။



၉- ရုဟသီဝမင်းမှ ပဏ္ဍုရာဇာမင်း ဝိုင်းအောင် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြပုံ။

ဤသို့သော နည်းနာဖြင့်၊ ကာလိင်္ဂတိုင်း၊ သမိုင်းရာဇဝင်၊ စာတင်မပျက်၊ အဆက်ဆက်သော မင်းအပေါင်းတို့၊ ဦးခေါင်းညွတ်ကျိုး၊ ရှိခိုးပူဇော် ကြကုန်သည် ဖြစ်၍။

သက်ဆစ်ပိုင်းခြား၊ တည်သောအားဖြင့်၊ နတ်ပြည်လားကြ  
ကုန်ပြီးသည့်နောက်ကာလ၌။ ဂုဟသီဝ၊ နာမတွင်ခြင်း၊ အ  
ဆုံးမင်းသည်၊ ပြည်လင်းသမ္ဘားတုန်းအာဏာဖြင့်၊ ကာလိဂ်  
တိုင်း၊ မိရိုင်းဥက္ကဋ္ဌ၊ မင်းပြုလတ်သတည်း။

ထိုဂုဟသီဝမင်းသည်၊ ရတနာသုံးပါးတို့ဂုဏ်ကို၊ ကြည်  
ယုံသဒ္ဓါ၊ အားကြီးတော်မူသည်ဖြစ်၍။ သာသနာတော်ကို  
လွန်ကဲစွာမြတ်နိုးစုံမက်နှစ်သက်တော်မူသဖြင့်။ အယူယွင်း  
ခွ၊ နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့ကို၊ ဖန်ရည်ဆိုးစွန်း၊ ဝတ်သင်္ကန်း  
ဖြင့်၊ ရဟန်းပြုစေ၍၊ ရဟန်းမပြုသော၊ တိတ္ထိတက္ကတွန်းဟ  
ဝေးတို့အား၊ မပေးမလှူ၊ မကြည်ဖြူသည်သာဖြစ်သတည်း။

ယင်းသို့ မကြည်မဖြူ၊ မပေးမလှူ သောကြောင့်၊ အယူ  
တိမ်းစောင်း၊ တိတ္ထိတက္ကတွန်းအပေါင်းသည်။ စားကောင်း  
ဘွယ်ရာ၊ အစာမရ၊ ဒုက္ခတွေ့ကြုံ၊ ကိုယ်ရုံကိုယ်ဝတ်၊ ချွတ်ရ  
မတတ်၊ ကင်းပြတ်ကြကုန်သည်ဖြစ်ရကား။ တပါးထူးလည်  
ပါဠိလိပုတ် ပြည်သို့၊ ဦးတည် မနှေး၊ ထွက်ခွါ၍ ပြေးကြ  
ကုန်၏။

ထိုအခါပါဠိလိပုတ် ပြည်၌၊ အမည်တော် သာသော  
ပဏ္ဍိတရာဇာမင်းသည်။ ကြီးမြတ်သော တုန်းတန်ခိုးနှင့်ပြည့်  
စုံတော်မူ၍။ ဇမ္ဗုဒ္ဓိပါတက္ကတွန်းလုံးကို၊ လွှမ်းမိုး တေဇာ၊ အာ  
ဏာဖြန့်မိုး၊ အစိုးရတော်မူ၏။ များစွာသော ဆင် မြင်း ရ  
ထား၊ ဗိုလ်ထုအင်အား၊ လှံထားကိုင်စွဲ၊ သူရဲသူခက်၊ လက်  
နက်ခပင်း၊ အလုံးအရင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။ ထိုအခါပါဠိလိပုတ်

ပြည်မှ၊မတည်ဖဲခွါ၊ ထွက်ပြေး၍ လာကြကုန်သော။ တိတ္ထိ  
 တက္ကတွန်းတို့သည် ဂုဟသီဝကာလိင်္ဂမင်း၌ရန်တင်းမလို၊  
 အငြိုးသိုသည်ဖြစ်ရကား။ ပဏ္ဍုရာဇာမင်းသို့၊ ဝပ်စင်း ခ  
 စား၍၊ စကားချောပစ်၊ ရန်စစ်ပွားအောင်၊ မင်းနားချိတ်ငင်၊  
 ဤသို့တင်၏။ အရှင်မင်းကြီး၊ အသီးအသီးသော၊ ထီးဘုရင်  
 တို့သည်၊ အရှင်မင်းကြီးကို၊ ရိုသေဂှိခိုး၊ ဦးညွတ်ကျိုးကုန်၏။  
 ဂုဟသီဝ၊ နရသေဌ်နင်း၊ မင်းမှာမူကား၊ အဆူဆူသောမင်း  
 တို့ညွတ်စင်းဦးနှိမ်ရာ၊ တေဇာထန်ပြင်း၊ အရှင်မင်းကို၊ မစင်း  
 မကျိုး၊ ဂှိခိုး ဦးညွတ် ခြင်းကို မပြု။ စိတ်မာန် ခု၍၊ အန်တု  
 ထောင်လွှား၊ ဘုတ်မန်းသမားကဲ့သို့၊ မခြားတစေ၊ သူသေ  
 ၏အရိုးဖြစ်သောသွားကို။ ကြီးမား မြင့်မြတ်သော နေရာ၌  
 ထား၍။ ကိုးစားမြတ်နိုး၊ ဂှိခိုး ဦးညွတ်ခြင်း ဝတ်ကို ပြု၍၊  
 အမှုမခံညွှားနေ၏ဟု၊ အခြေမိမိ၊ ထိထိခိုက်ခိုက်၊ ဂုံးတိုက်  
 တင်လျှောက်ကြကုန်၏။

ယင်းသို့စကား၊ မင်းကြီးကြားသော်၊ မီးပွား ယမ်းကျ၊  
 ကြမ်းလှခက်ထန်၊ စောင်းမာန်အမျက်၊ ထွက်တော်မူ၍။ လူ  
 သူရဲမက်၊ အလုံးအရင်း၊ ဆင်မြင်း ဗိုလ်ပါနှင့်တကွ၊ ကာ  
 လိင်္ဂတိုင်းသို့ ချီတက်တော်မူစေပြီးလျှင်။ ဂုဟသီဝမင်းငယ်  
 ကို၎င်း။ ဂုဟသီဝမင်းငယ်၊ ကိုးကွယ်ပူဇော်၊ နေ့ညဉ့်ပျော်  
 သော၊ လူသေ၏သွားရိုးကို၎င်း။ ငါတို့စံတည်၊ ပါဠိလိပုတ်  
 နေပြည်သို့၊ ဖွဲ့ချည်မြဲနှောင်၊ ဆောင်ယူခဲ့လောဟု အဆော  
 လျှင်စွာ၊ မင်း အာဏာဖြင့်၊ ပြင်းစွာ စေလွှတ် တော် မူ  
 သတည်း။

ထိုကြောင့် ဒါဠာစာတုဝင်၌၊  
ကာလိင်္ဂရဋ္ဌံ ဂတိံသာ၊  
ဂုဟသီဝံ ဣဓာနယ။  
ပူဇိတံ တံ ဆဝဋ္ဌိဉ္စ၊  
တေန ရတ္တိဒိဝံ ဣတိ။ ။

ဟူ၍လာ၏။

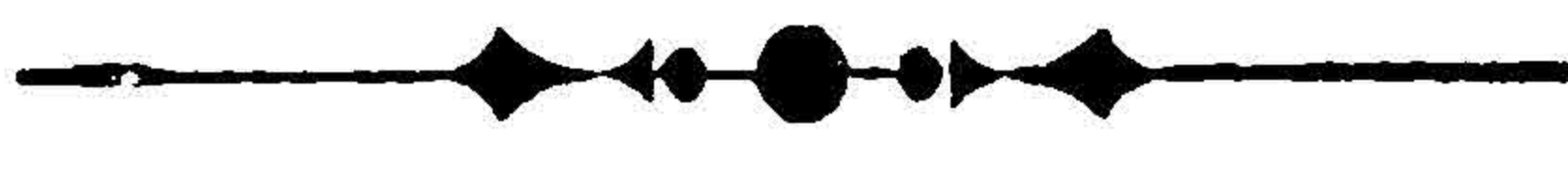
ကာလိင်္ဂရဋ္ဌံ၊ ကာလိင်္ဂတိုင်းသို့၊ ဂတိံသာ၊ သွားကြကုန်၍။  
ဂုဟသီဝဋ္ဌံ၊ ဂုဟသီဝမင်းကို၎င်း။ တေန၊ ထိုမင်းသည်။ ရတ္တိ  
ဒိဝံ၊ နေ့ညဉ့်မပြတ်။ ပူဇိတံ၊ ပူဇော်အပ်သော။ တံဆဝဋ္ဌိဉ္စ၊ ထို  
လူသေ၏သွားရိုးကို၎င်း။ ဣဓ၊ ဤအရပ်သို့။ အာနယ၊ ဆောင်  
ယူခဲ့လော့။ ဣတိ၊ ဤသို့။ အာဟ၊ မိန့်တော်ထုတ်၍စေတော်  
မူ၏။

ဤသို့ ထုတ်၍၊ အမိန့်တော် ထွေပြီးသည်မှာ၊ နောက်  
ကာလ၌၊ ပဏ္ဍိတရာဇာမင်းသည်၊ ခင်းကျင်း စီမံအပ်သော၊  
သူရဲသူခက်၊ ရဲမက်ဆင်မြင်း၊ အလုံးအရင်းနှင့်တကွ၊ ကာ  
လိင်္ဂတိုင်းသို့၊ ချီထွက်တော်မူ၍။ ကာလိင်္ဂတိုင်းကို စိုင်းဝန်း  
တော်မူ၏။ ။ ထိုအခါ ဂုဟသီဝမင်းသည်။ တင်းတင်းမခံ၊  
ညံ့သောမာန်ဖြင့်၊ အရံကိုဖြုတ်လိုသည် ဖြစ်ရကား။ ရန်မှ  
လွတ်ကြောင်း၊ အကြောင်းငါးပါးတွင်၊ တံစိုး လက်ဆောင်  
ပေးခြင်းတည်းဟူသော၊ အနုပဒါနအရာ၊ များစွာသောလက်  
ဆောင်တံစိုး၊ ပေးထိုးဆက်ကမ်းသဖြင့်။ ကြမ်းတန်း ခက်  
ထန်၊ စောင်းမာန် စိတ်ချသော၊ ပဏ္ဍိတရာဇာမင်း၏ နှလုံးကို၊  
ယူကျုံးသောထွေ၊ နှစ်သိမ့်စေ၏။

ပဏ္ဍိရာဇာမင်းသည်လည်း၊ ရန်တင်းမကိုး၊ အစီးအ  
 ပွား၌ လိုလားသော အဖြစ်ကို သိ၍။ ကာလိင်္ဂ မြို့တွင်းသို့၊  
 ဖြည်းညှင်းစွာဝင်တော်မူ၍။ ဆန်းကြယ်သောကျုံးမြောင်း  
 မြို့ရိုး၊ ပြဲအိုး တံခါး မုတ်ထွင်၍ တို့ကို လည်းကောင်း။ သော  
 သော အူအူ၊ စွန့်လှူပေးကမ်းလျက်ရှိသော အလှူတင်းကုပ်  
 တော်တို့နှင့်ပြည့်စုံသည်၏အဖြစ်ကို၎င်း။ စင်စစ်ကိုယ်ထင်၊  
 သိမြင်တော်မူ၍၊ ကြည်ဖြူသာယာ၊ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊  
 နန်းတော်သို့တက်ပြီးလျှင်၊ နှစ်သက်ကောင်းမွန်စွာ၊ မေတ္တာ  
 ရောနှော၊ ပြောဆိုတော်မူ၍ သတည်း။

ဂုဟသီဝမင်းသည်ကား၊ ဘုရား၏ ကျေးဇူး ဂုဏ်ကို၊  
 အာရုံမက်မော၊ ဆိုပြောဟော၍၊ ဂေါတမဘုရား၊ နိဗ္ဗာန်  
 လားတော်မူသည်နောက်။ တလျှောက်ဝန်းလျား၊ နတ်လူ  
 အများတို့၊ ကိုးစားပူဇော်ရန် ကိုယ်စားတော်စား ထား  
 တော်မူခဲ့သော စွယ်တော်၊ ကိန်းပျော်စံအောင်း ကျောင်း  
 တော်သို့ ခေါ်သွားသောကာလ။ ဝိစိတြ အခန်းခန်း၊ ဆေး  
 ဒန်း မြင်းသီလာတို့ဖြင့်၊ သားနားတင့်တယ်၊ ခြယ်လှယ် စီမံ  
 အပ်သော၊ တံခါးကြီးတသွယ်၊ ခြူးနွယ် ခြူးအုံ၊ ပန်းမျိုးစုံအ  
 နဲ့တို့ဖြင့်၊ ဆွဲတင်အပ်သော ပုလဲသွယ်တလီ၊ ဣန္ဒနီလာ၊  
 ညိုပြာလျှံတောက်၊ ကျောက်အဘိုးတန်တို့ဖြင့်၊ ဝေဘန်ပိုင်း  
 ခြား၊ စီမံ၍ထားသော၊ တံခါးရွှေရွက်၊ ရွှေအချက် မာလာ၊  
 ထုပိကာပတ္တမြား၊ မကန်းသွားအမိုး၊ ခြင်ရိုး ကျောက်မျက်  
 ရွဲ၊ အံ့အဲချီးမွမ်း၍မ ကုန်နိုင်သော စွယ်တော်ကျောင်းမြတ်၊  
 ဘုံပြာသာဒ်ကို၊ အထပ်ထပ် ဖူးမြင်ရသည်ဖြစ်၍ ၎င်း။ ထို

ကျောင်းပြာသာဒ်၏ အတွင်း၊ ဆန်းကြယ်လှစွာ၊ ရတနာအ  
ခင်း၊ လင်းလင်းပြိုးပြောင်၊ တောက်လောင်ဘနန်း၊ အဆန်း  
အထူး၊ အံ့မှူးစဖွယ်၊ ထီးဖြူတော်၏ အောက်အလယ်၌၊ တင့်  
တယ်သော ရတနာစွယ်တော်ကို ရုပ်စုံဖြင့် ပြုသည် ဖြစ်၍  
၎င်း။ ပဏ္ဍုရာဇာ၊ ရန်ပြုငှါဟု၊ ချီလာ ပါဠိလိ မင်းသည်။  
မွေးညှင်းကြက်သီး၊ ကြီးစွာ ထလျက်၊ ဝိတိ သောမနဿ၊  
ဟဒယ ရှင်လန်း၊ သဒ္ဓါပန်းအဆိုင်ဆိုင်၊ လှိုင်လှိုင်ကြီး ပွင့်  
တော်မူသတည်း။



၁၀- ရှေးဦးစွာစွယ်တော်တန်ခိုးပြတော်မူပုံ။

ထို ဂုဟသီဝမင်းသည် ရတနာ စိခြယ်သော၊ စွယ်  
တော်ကြိုတ်ကို ဖွင့်လှစ်၍၊ နှစ်နှစ် ကြည်ယုံ၊ လက်မုံ အဉ္စ  
လီ၊ တင်မြှောက်ချီသည်ကိုပြု၍၊ သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏၊  
ဆယ်ပါးပဏာမ၊ ဒသဗလအစရှိသော ကျေးဇူး ဂုဏ်ကို၊  
အာရုံမရွေ၊ အောက်မေ့ဆင်ခြင်တော်မူလျက်၊ ဆုယူပတ္တ  
နာ၊ ပန်ထွာ ညွတ်ပျောင်း၊ တောင်း လိုသည် ဖြစ်သော  
ကြောင့်။

ကဏ္ဍမ္ပရက္ခမူလမ္ပိ၊  
ကတတိတ္ထိယမဒ္ဒနေ။  
ယမကံ ဒဿယန္တေန၊  
ပါဠိဟာရိယမတ္တုတံ။ ။

ပါဠိဟာရိယမဇ္ဇာဝိ၊  
 သဂ္ဂမောက္ခသုခါဝဟံ။  
 ပဿန္တိန္ဒာနံ မနုဿာနံ၊  
 ဒဿနိယံ တထာ ဣတိ။ ။

ဟူသောဂါထာတို့ဖြင့် လျှောက်ထားတောင်းပန်၏။

ဘဝတာ၊ မြတ်စွာဘုရားသည်။ ကတတိတ္ထိယမဒ္ဒနေ၊ ပြုအပ်ပြီးသောတိတ္ထိတို့မာန်ကို၊ ပယ်လှန်နှိမ်နင်းရာဖြစ်သော။ ကဏ္ဍမ္မရက္ခမူလမိ၊ ကဏ္ဍအမည်ရှိသော ဥယျာဉ်မှူးသည် စိုက်ပျိုးအပ်သောသရက်ဖြူပင်ရင်း၌။ အဟ္မကံ၊ မဖြစ်စဘူး၊ အထူးအံ့ဩဘွယ်ဖြစ်သော။ ယမကံ၊ ရေမီးအစုံ ဖြစ်သော။ ပါဠိဟာရိယံ၊ တန်ခိုးပြာဠိဟာကို။ ဒဿယန္တေန၊ ပြုတော်မူသဖြင့်။ သဗ္ဗေဇနာ၊ ခပ်သိမ်းပြောထု၊ လူအပေါင်းတို့ကို။ ပဿာဒိတာ၊ သဒ္ဓါဒိတ်ယို၊ ကြည်ညို စေအပ်ကုန်ပြီ။ တထာ၊ ထိုကဏ္ဍမ္မ သရက်ဖြူပင်ရင်း၌၊ ခင်းပြုတော် မူအပ်သော တန်ခိုးတော်နှင့်အတူ။ အဇ္ဇာဝိ၊ ယနေ့၌လည်း။ ဒဿနိယံ၊ ရှုချင်ဘွယ်ရှိသော။ ပါဠိဟာရိယံ၊ တန်ခိုးတော်ကို။ ပဿန္တိန္ဒာနံ၊ မျက်မှောက်ကိုယ်ထင်၊ မှူးမြင်ရကုန်သော။ မနုဿာနံ၊ လူအပေါင်းတို့၏။ သဂ္ဂမောက္ခသုခံ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်ချမ်းသာမှန်ကို။ အာဝဟံ-အာဝဟန္တော၊ ရှုတ်ဆောင်တော်မူသည်။ ဟောတု၊ ဖြစ်တော်မူပါလော။ ဖြစ်တော်မူစေချင်၏။

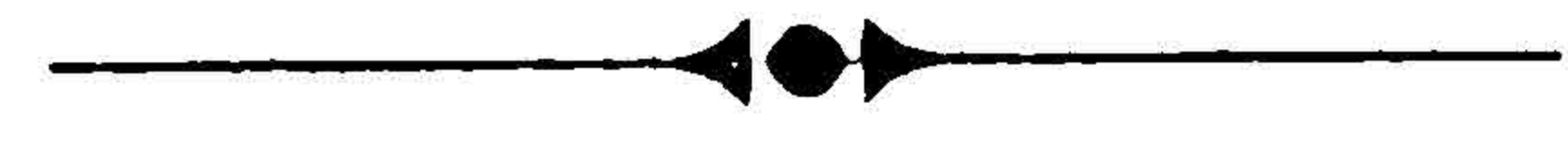
ဤသို့ ဂုဟာဘိဝမင်း၊ ဝပ်စင်း ညွတ်ပျောင်း၊ နှုတ်သံညောင်းဖြင့်၊ ဆုတောင်းပတ္ထနာ၊ ပြုပြီးခါမှ၊ ဒါဠာတော်မြတ်

စွယ်တော် ခေတ်သည် ထူးမြတ်လှစွာ၊ ရတနာ ရွှေကြွတ်  
တော်မှထွက်၍။ အထက်သို့ မိဗ်းယံ၊ ပြီးလျှံဝင်းလက်၊ ယုံ  
တက်တော်မူပြီးလျှင်။ အသီးအသီးအပြားအပြား၊ များလှစွာ  
သော၊ ရေပန်း၊ ဝါးပန်း၊ လျှပ်ပန်းသို့ပုံ၊ အစုံအစုံသော၊ တန်ခိုး  
ပြာဋိုဟာတို့ကို။ လွန်စွာအံ့ဘွယ်၊ ဆန်းကြယ်တင့်မြဲ နိုး၊ ရှုမ  
ခန်းအောင်ပြတော်မူသတည်း။

ထိုကြောင့်၊

အတ္တဂ္ဂဟိန္ဒာ ဂဂနကုဟာရံ စန္ဒလေခါဘိရာမာ၊  
ဝိသဇ္ဇန္တိ ရတတဝေလာ ရံသိယော ဒန္တိ ဓာတု။  
\* ဝုမာယန္တိ သပဒိ ဗဟုခေ ပဇ္ဇလန္တိ မုဟုတ္တံ၊  
နိဗ္ဗာယန္တိ နယနသုဘဂံ ပါဋိုဟိရံ အကာသိ။ ။

ဟူ၍ ဒါဌာဓာတုဝင်အဋ္ဌကထာပါဌ၌ မိန့်အပ်ပြီ။  
ဤကား ရှေးဦးစွာတန်ခိုးပြာဋိုဟာပြခြင်းတည်း။



၁၁- နှစ်ကြိမ်မှ ရှစ်ကြိမ်တိုင် စွယ်တော်  
တန်ခိုးပြတော်မူပုံ။

ပဏ္ဍုရာဇာ၊ မဟာဘူပတိ၊ အမည်တော် ရှိသော၊  
ပါဠိလိ မှန်ကင်း၊ ပြည့်ရှင် မင်းသည်၊ အလွန် အကြူး၊  
အံ့မူးစဘွယ်၊ အဆန်း အကြယ်၊ ကြီးကျယ်ထူးကဲ၊ မဖြစ်  
ဘူးမြဲဖြစ်သော၊ တန်ခိုးပြာဋိုဟာကို၊ ကောင်းစွာကြည်လင်၊

\* ဝုမာယန္တိ (သိဟိန္ဒုမု)

ဖူးမြင်ရ၍၊ နှစ်သက် ရှင်လန်း၊ ရေတွေ ပန်းသို့၊ ပွင့် လန်း  
 သဒ္ဓါ၊ လွန်စွာ ကြည်ညိုခြင်းရှိရကား၊ ကြာမြင့်အရှည်၊ စွဲ  
 ကပ်၍တည်သော၊ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ၊ ပိတ်ငြိဝါဒ၊ ဇာလကွန်ရှက်ကို  
 သွန်ဖျက်လျက်၊ လေးမြတ်ကြည်ယုံ၊ သရဏဂုံ သုံးပါး၊  
 တရားမြို့က်ရည်၊ စိုက်စိုက် တည်၍၊ နေပြည်ရာဇဋ္ဌာန်၊ ဝံ  
 တော်မူရာဖြစ်သော၊ ပါဠိလိပုတ်မြို့သို့ ပြန်လည်တော်မူ၏။

လောကထွဋ်ထား၊ လူသုံးပါးတို့၏ပတ္တမြားသင်းကျစ်၊  
 ဓမ္မရာဇ် ဖြစ်တော်မူသော သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရား၏ စွယ်  
 တော်ခတ်မြတ်ကိုလည်း၊ မပြတ်စေ့မြွေ၊ အောက်မေ့တော်  
 မူတိုင်း၊ ညွတ်ရှိုင်းကြည်ညို ပွားရိသော-သောမနဿအထပ်  
 ထပ်ဖြစ်လျက်နှင့်၊ နေ့ရက်ရှည်ကြာစွာ၊ ကာလကြာသော်။  
 ပဏ္ဍုရာဇာ၊ မဟာဘူပတိ၊ ပါဠိလိသေဋ္ဌနှင့်၊ ပြည့်ရှင်မင်း  
 သည်။ စွယ်တော်ခတ်ကို၊ ရည်မှတ်ပိုင်းခြား၊ အရင်းထား  
 ၍၊ မင်းဖျားနရိန္ဒ၊ ကာလိင်္ဂမှန်ကင်း၊ ဂုဟသီဝမင်းကို၊ ချစ်  
 ကြည်အတော်မူရင်းဖြစ်သည်နှင့် အညီ။ မတွေ့မမြင်ရသည့်  
 ကာလအရှည်အကြာဖြစ်ခဲ့ပါ၍။ မျက်နှာဆုံ၍၊ ကြုံတွေ့ရှက်  
 တင်၊ မြင်တော်မူလိုသည်ဖြစ်၍။ အလျင်အမြန်လာရောက်  
 စေခြင်းအကြောင်းနှင့်။ သဇဏ်စာရေးလျက် ပေးရာတွင်၊  
 ဂုဟသီဝကာလိင်္ဂမင်းသည်။ ပဏ္ဍုရာဇာမင်း၏မြှော်တင်း  
 တောင့်တ တွေ့မြင်လိုလှသော အကြောင်းစကားကို ကြား  
 သိတော်မူလျှင်။ ကာလိင်္ဂမြို့ဝန်းကျင်ကို၊ ဆင်ယင်တန်ဆာ၊  
 မင်္ဂလာ ပွားလှူး၊ အထူးထူး အပြားပြား၊ တံခွန်ကုက္ကား၊ မု  
 လေးပွားညှီးညှီး၊ ဆီမီးပန်းမာလ် အခိုးအထုံတို့ကို၊ လက်စွဲ

စေကုန်လျက်။ ပါဠိလိပုတ်မြို့သို့ သွားသော ခရီးလမ်းမ  
 တော်တလျှောက်လည်း။ ခင်းမြောက်ကြိယူ၊ သဲဖြူရာဇမတ်၊  
 ချောမွတ်ပြည့်ဖြိုး၊ ကြာသွတ်အိုးကြံ့ခိုင်၊ တုရိုက်တိုင်တို့ဖြင့်  
 တန်ဆာဆင်စေ၍။ မောင်း၊ ကြေးနင်း၊ စောင်းငြင်းတရော၊  
 စည်၊ ပြော၊ ပတ်သာ၊ ခရာ၊ နှဲ၊ ပြွေအစရှိသောတီးမှုတ်မျိုးတို့  
 တီးမှုတ်စေဟု၊ ထွေထွေစီရင်၊ သဘင်ကျင်းပ၍။ သော်က၊  
 ကိုနှင်းဆီ၊ သရဖီ၊ ရင်ကပ်၊ ဖက်ဆွတ်၊ မိဗန်းစွေ၊ များထွေပေါ  
 ယယ်၊ စပယ်၊ ကြွက်ရုံး၊ ဂမုန်း၊ ခတ္တာ၊ ဇီဇဝါအစရှိသောပန်း  
 မျိုးတို့ဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်ပြီးလျှင်။ မင်းစီးမင်္ဂလာ၊ မဟာရဟ၊  
 ပြောင်နာဂ ဆန္ဒနဝင်၊ ဆင်ဖြူတော်အထက်၌၊ ဖြန့်ကြက်မိုး  
 ကာ၊ တင့်တယ်စွာ စိုက်ဆောက်အပ်သော ထီးဖြူတော်  
 အောက်၌၊ ဘုန်းခြောက်ပါးရှင်၊ ဘက်မမြင်၏။ ကိုယ်အင်္ဂါ  
 အစိတ်အဆစ်၊ စွယ်တော်အစစ်ကို၊ ဇမ္ဗူရာဇ်ရွှေကြိုက်နှင့်  
 တကွ၊ ပင့်ယူတင်ဆောင်လျက်။ ပါဠိလိပုတ် မြို့သို့ ရှေ့ရှု  
 ထွက်သွားတော်မူ၏။ လမ်းခရီးအကြား၌လည်း နတ်နှင့်တ  
 ကွသောလူအပေါင်းတို့သည် ညွတ်ပျောင်းရှိသေစွာ၊ ပန်းနံ  
 သာအခိုးအထုံတို့ဖြင့်။ ဝန်းအုံကော်ရော် ပူဇော်ကြကုန်၏။

ဤသို့အစဉ်အတိုင်း သွား၍၊ ပါဠိလိပုတ်မြို့သို့ ရောက်  
 သောကာလ၊ နိဂဏ္ဌတက္ကသိုလ်တို့သည်။ စွယ်တော်ခတ်  
 မြတ်၏။ လျှောက်ပတ်တင့်တယ်စွာ၊ ကြွလာတော်မူခြင်းကို။  
 ဝမ်းတွင်း မသက်သာ၊ သည်းခံခြင်းငှါ မတတ်နိုင် ကြ၍။  
 ညှိုးရှင်စိတ်ပူ၊ ငြူစောင်းမြောင်းခြင်းနှိပ်စက်ရကား။ မင်း  
 ဖျားကေတု ပဏ္ဍိတရာဇမင်းကြီး၏ ထံတော်ပါးသို့သွားကြ

ကုန်ပြီး.... “အရှင်မင်းကြီး၊ ဂုဟသီဝ ကာလိင်္ဂ မင်းသည် ဝပ်စင်း ညွတ်ကျိုး ရှိခိုးခယမ်းထိုက်သော အရှင်မင်းကြီး ကိုကား၊ စားဦးတင်၊ ခိုဝင်ပျပ်ဝပ် ညွတ်ခြင်းကို အလျင်း မပြုလေ။ လူသေ၏အရိုးကိုသာ ကိုးကွယ်မြတ်နိုး ရှိခိုးလေ့ ရှိ၏ဟု မိမိတို့၏ အပြစ်ကို ဖုံး၍၊ ဂုံးတိုက် ချောပစ်သော စကားဖြင့်၊ နားရှက်အောင် ပြောကြားကြကုန်၏။

ထိုအခါ ပဏ္ဍိတရာဇာ မင်းကြီးသည်လည်း အကြောင်း ယုတ္တိ၊ ရှိ-မရှိကို၊ နှိုင်းညှိထောက်ချိန်၊ သုခမိန်ပဏ္ဍိတဘ၊ ရေး ရာသီတတ်၊ အမတ်ပညာရှိ၊ ပရိဝါရ၊ ကင်းပသည် အချက် ကြောင့်၎င်း။ မင်းကြီးလည်း နဂိုဇာတိ ဉာဏ် မရှိခြင်း ကြောင့်၎င်း။ ဒိဋ္ဌိမှောင်စွန်း၊ တက္ကတွန်းတို့၊ နှုတ်ခွန်းချေလှစ်၊ ခြေမြစ် မဲ့ငြား၊ ဂုံးစကားကို ယုံမှားအယူ ရှိတော်မူ၍၊ ပူပူ လောင်တက်၊ အမျက်ဒေါသ၊ ဟုန်းဟုန်းထသည်ဖြစ်ရကား။ “ဤသူသေ၏အရိုးကို၊ အခိုးငြိမ်းပြီး၊ မီးကျိုးရ၌၊ ယခုပစ်ချ ခဏပျက်ကြေ၊ လောင်ကျွမ်းစေလော့” ဟု အာဏာခိုင်းစေ တချက်လွှတ်အမိန့်တော်ရှိလေ၏။

ထိုအခါ နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်း တို့သည်။ ငြိစွန်း ဒေါသမူ၊ ရန်သူကြီးတပဲ၊ အလွန်အကဲ နှစ်သက် ဝမ်းမြောက် ကြရ သည် ဖြစ်ရကား။ မင်းရင်ပြင်ဝယ်၊ ကြီးကျယ် ပြန့်ပြော လျက်၊ အစောက်ကျယ်သော တွင်းကြီးကိုတူး၍။ ရောရဝ ငဲ့ကြီးကဲ့သို့၊ ညီးညီးလျှံတောက်၊ ကြောက်မက်ဘွယ်လိ၊ ရဲရဲညီသောမီးပုံကြီးကိုပြု၍။ စွယ်တော်ဇာတ်ကို ငြိမ်သက် အောင်တစေ ပစ်ချလေကုန်၏။ ဂုဟသီဝ မင်းမှာ မူကား၊

သူတပါး တိုင်းပြည်၌ ဖြစ်၍ ဆုတ်နှစ် စိမ့်ငှါ။ တစုံတရာမျှ  
တားမြစ်ဆီးကာ၊ မတတ်သော ရကား၊ မျက်နှာ ညှိုးငယ်၊  
ရိမ်းလယ် လ စန်း၊ ရာဟုနတ်ဘမ်းသကဲ့သို့၊ မြှေးသမ်း  
ယိမ်းယိုင်လျက် မိန်းမိုင်တွေဝေဖြစ်လေတော့သတတ်....  
ရင်ခတ်လက်တီး၊ ပူမီးဗျာနှောင်၊ ကမ္ဘာမီးလောင်သကဲ့သို့၊ မ  
ချိအောင် ပူပန်သောနှလုံးဖြင့် ယူကျုံးမရရှိလေသတည်း။

သူတပါးတို့လက်နက်နှင့် ဆုံးပျက်တော်မမူ၊ သယံဇာတ  
ထိပ်နင်း၊ တရားမင်း၏၊ ကိုယ်တွင်းတော်ခတ်၊ စွယ်တော်  
မြတ်၏ တန်ခိုးတေဇော်၊ အာနုဘော်ကြောင့်၊ အဟော်ဝတ  
ပစ်ချသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ဝတ်ရက်ဝတ်မှုံ၊ သင်းပျံ မွှေးထုံ  
ဂန္ဓာရုံနှင့်၊ အစုံရောရှက်၊ ထွန်းဘီးစက် ပမာဏ ရှိသော  
ပဒုမာကြောပွင့်ကြီးသည်၊ ညှိုးညှိုးရဲရဲ၊ မီးကျိုးခဲကို၊ ဖောက်ခွဲ  
ပေါ်ထွက်၊ ဝတ်ရက်ဝတ်ဆံတို့ဖြင့်၊ ခံလင့်သည်ကိုပြု၏။

ထိုပဒုမာကြောချက်၊ ဝတ်ဆံထက်၌၊ ငြိမ်သက် စံပယ်၊  
တင့်တယ်စွာ စံတော်မူလျက်။ ထက်ဝန်းကျင်သောအရပ်  
တို့ကို၊ နှံ့စပ်ပြောင်ရွန်း၊ ထွန်းတောက်ပစေ၍။ အမိန္ဒြေယျ၊  
လောကမျက်ရှု၊ သဗ္ဗညုထွဋ်ထား၊ ကိုယ်တော်တိုင် မြတ်  
ဘုရားကဲ့သို့၊ ထင်ရှားစွာ တန်ခိုး ပြာဋိဟာ ပြတော် မူ  
၏။

။ဤသို့ဆိုခြင်းသည်ကား-  
တသ္မိံ ခဏေ ပက်ဇကဏ္ဍိကာယ၊  
ပတိဋ္ဌဟိတွာ ဇိနဒန္တ ဓာတု။  
ကုန္ဒာဝဒါတာဟိ ပဘာဟိ သဗ္ဗာ၊  
ဒိသာ ပဘာသေသိ ပဘာသာရာဟိ။ ။

ဟူ၍မိန့်တော်မူအပ်သော ဒါဠာစာတုဝင်အလာစာဆို  
နှင့်အညီတည်း။

ဤကားနှစ်ကြိမ်မြောက် တန်ခိုးပြတော်မူခြင်းတည်း။

ဤသို့အလွန်အကဲ၊ အံ့ဘွယ်သဇဲ၊ မဖြစ်ဘူးမြဲသော တန်  
ခိုးပြာဠိဟာကို၊ မျက်ဝါးထင်ထင်၊ ဖူးမြင်ကြရကုန်သော၊  
ပရိသတ်ပြောထူ၊ လူအပေါင်းတို့သည်၊ ဦးခေါင်းညွတ်ကျိုး  
ရှိခိုးပူဇော်ကြကုန်၏။

အချို့သောတိတ္ထိတက္ကတွန်းတို့သည်။ မှောင်စွန်းကပ်ငြိ၊  
တိတ္ထိအယူကိုစွန့်လွှတ်ကြကုန်၏။ ပဏ္ဍုရာဇာ၊ ပါဠိလိမင်း  
မှာမူကား။ ကြာမြင့်ရှည်စွာ၊ ဖွဲ့နှောင်အပ်သော၊ မိစ္ဆာယွင်း  
ကွက်၊ မှောင်ကွန်ယက်ကို၊ ဖျက်ဆီးစွန့်လွှတ်ခြင်းငှါ၊ လွယ်  
ကူစွာ မတတ်နိုင်ရကား။ ဘုရားရွှေဘုန်း၊ ရိုက်ချုန်းပတ်  
လည်၊ ရောင်ခြည်ကွန်ဖြိုး၊ တန်ခိုးထင်ပေါ်၊ မြတ်စွယ်တော်  
ကို၊ မမြှော်မထောက်၊ မကြောက်ပါဘဲ၊ မိုက်မဲသောတိတ္ထိတို့  
စကားဖြင့်၊ များစွာပြစ်မှားခြင်းငှါ၊ အားထုတ်ပြန်၏။ ယင်း  
သို့အားထုတ်၊ သူယုတ်ပျက်ချော်၊ မြုပ်ဆေးဖော်သောပဏ္ဍု  
ရာဇာမင်းသည်။ အခင်းမလျော်၊ မြတ်ဘုရားစွယ်တော်ကို၊  
ပေပေါ်မှာတင်ထံး၍၊ အများရုံးစု၊ မိုက်ပွဲပြုလျက်၊ ဗိုလ်ထု  
အလယ်၊ မဘွယ်မရာ၊ မညွှာမရှု၊ ရန်သူကြီးပြုလျက်၊ ထု  
စေ ခွဲစေ အမိန့်တော်ချေသတည်း။

ထိုအခါမိစ္ဆာအယူပြန်၊ မိုက်ညွတ်နက်လွန်း၊ တက္ကတွန်း  
တို့သည်၊ မိန့်ညွှန်းစေချက်၊ နှုတ်သံထွက်ကို၊ နှစ်သက်အား

ရမ်း၊ဝမ်းမြောက်နှစ်မြို့လျက်၊ ငါတို့ရန်သူ၊ ဇမ္ဗူပြောပ၊ အရှင်ကြီးဂေါတမ၏။ အဋ္ဌိကအမျိုး၊ သွားအရိုးကို၊ ကျိုးကြေမုန့်ညက်၊ ပျက်ရအံ့ဟုဆို၍၊ ဘုန်းရိတုလွတ်၊ စွယ်တော်ခတ်ကို၊ ယူလတ်တံငြား၊ ပေပေါ်မှာတင်ထွား၍၊ အများရုံးစု၊ ရိုက်ထုဖျက်ဆီးကြကုန်၏။

ဤသို့ရက်စက်၊ ရန်ဘက်ကြီးပြု၊ ပေပေါ်မှာ တင်၍ ထုချင်တိုင်း ထုသော်လည်း၊ သဗ္ဗညုထိပ်ပန်သည်၊ မိဋ္ဌာန်၍ ထားခဲ့သော၊ အသန္တိန္ဒခတ်ဖြစ်ရကား။ မပြိုမကွဲ၊ အလိုလို ဖောက်ခွဲ၍၊ ပေထဲမှာထက်ဝက်မြှုပ်လေ၏။ ထွက်ပေါ်သမျှ၊ ဥပဗုဘာဂ၊ ထက်ဝက်သော ပမာဏကို၊ မြင်ရတုံလတ်၊ စွယ်တော်ခတ်က၊ ဝန်းပတ်တင့်တယ်၊ ခြောက်သွယ်ရောင်ခြည်၊ ပြောင်ထွန်းလည်လျက်၊ ပြီးပြီးလျှင်ပြက်၊ ရိုးရိုးလက်လက်၊ ဝဲယှံဘက်၍၊ ဆယ်မျက်နှာရပ်၊ နှံ့စပ် ကြည်ရွန်း၊ ထွန်းလင်းတောက်ပ၊ တန်ခိုးတော်ပြတော်မူ၏။

ဤကား သုံးကြိမ်မြောက် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်မူခြင်းတည်း။

ထိုအခါ သုံးကြိမ်မြောက်တန်ခိုး၊ ထက်မိုဗ်းယှံလွှတ်၊ မဖြစ်စဘူး၊ အံ့ဘွယ်သရေ၊ ထုပွဲသဘင်၊ ရှုဆဲတွင် မြင်သော၊ ပဏ္ဍုရာဇာ၊ မင်းမိစ္ဆာသည်၊ လွန်စွာအံ့အဲလျက်၊ ပေထဲနှံ့မြှုပ်နှစ်သောစွယ်တော်ကို၊ ထုတ်ဖော်ခြင်းငှါအားထုတ်ပြန်၏။ ပေခွံမြှုပ်ဝင်၊ စွယ်တော်ရှင်ကို၊ ပုံယင်များမြောက်၊ တစ်တယောက်သောသူမျှ၊ ဖော်ယူခြင်းငှါမတတ်နိုင်၊ ကြံ့ခိုင်နက်

နဲ့လှသည်ဖြစ်၍၊ နိဂဏ္ဌတက္ကတွန်းတို့သည်၊ နှုတ်ခွန်းတိုးတိုး၊  
ဤသို့ဆိုကြကုန်၏။

အရှင်မင်းမြတ်၊ သွားခတ်ရိုးရိုး၊ တန်ခိုးလွန်မင်း၊ ကြီး  
ရင့်ခြင်းသည်။ အခင်းမလှ၊ ရှင်ဂေါတမ၏ အရိုး မဟုတ်၊  
ယုတ္တာယုတ္တိ၊ ဗီရှိတုံမြို့၊ မချိုကောန်၊ အမှန်ဆိုဘွယ်၊ တို့ကိုး  
ကွယ်ရာ၊ မဟာဗိသလ်နိုးနတ်၏၊ အရိုးခတ်ဖြစ်ဟန်ရှိသည်၊  
မိမိရေ၊ ကြံဆသိရာ၊ အကြောင်းရှာသော်၊ မဟာဗိသလ်နိုး  
နတ်သည်၊ လူစာတ်ကိုရပြီးမှ၊ ဘဝတဖန်၊ နတ်ဖြစ်ပြန်သော်၊  
ကိုးကွယ်ရန်စစ်၊ ကြွင်းကျန် ရစ်သော အရိုး၌ဖြစ်၍သာ၊  
စင်စစ်တန်ခိုးကြီးသည်ဖြစ်လတ်မည်။ လူ့ပြည်ဘဝ၊ မနုဿ  
ဟူ၊ လူဖြစ်သော ရှင်ကြီးဂေါတမ၏၊ အဋ္ဌိက အရိုးကား၊  
တန်ခိုး ဘယ်မှာရှိအံ့နည်းဟု၊ ပူးတည်းရှက်နှော၊ မင်းကြီး  
ကိုပြောကြသောအခါ၊ ပညာဝမ်းတွင်း၊ အလျင်း မရှိသော  
ပဏ္ဍုရာဇာမင်းသည်၊ ရှိရောင်ထင်မှား၊ တက္ကတွန်းတို့ စ  
ကားကို၊ ယုံစား စိတ်ဝင်၊ အကယ် ထင်၍၊ ဤအရိုးသည်  
ဗိသလ်နိုးနတ်၏၊ အရိုးခတ်စစ်ဖြစ်ချေလျှင်၊ ရှိသေဝပ်ကျိုး၊  
ရှိရှင်ခိုး၍၊ ဗိသလ်နိုးနတ်မှူး၏၊ ကျေးဇူးဂုဏ်ကို၊ ဆိုတုံမြွက်  
ကြား၊ မှန်စကားဖြင့် ထင်ရှားသောထွေ၊ ပေဋ်မြုပ်နှစ်၊ စွယ်  
တော်စစ်ကို၊ ထုတ်လှစ်၍ပြုလောဟု၊ သဘောအတိုင်း၊ မင်း  
ကြီးခိုင်းသောကြောင့်၊ တက္ကတွန်းဆရာ၊ လူမိစ္ဆာတို့သည်  
မိမိတို့ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်သော၊ ဗိသလ်နိုးနတ်၏၊ ဂုဏ်ဒြပ်  
ကျေးဇူးကို၊ ချီးကျူးတိုင်းဆိုလျက်၊ မှန်သည်ကိုသစ္စာပြု၍၊  
အတုလစွယ်တော်ကို၊ ထုတ်ဖော် ဆွဲယူကြကုန်၏။ စွယ်

တော်ခေတ်သည်ကား၊ မလှုပ်မရှား၊ ပကတိသာ အင်အား  
ဖြင့်၊ တည်တော်မူ၏။

ပဏ္ဍုရာဇာမင်းသည်၊ ဆရာရင်းတက္ကတွန်းတို့၊ ညွှန်း  
ဆိုသောစကားကို၊ ယုံစားတော်မမူ၊ ရွှေနားတော် ပူသည်  
ဖြစ်ရကား၊ ယွင်းမှားတိမ်းစောင်း၊ အကြောင်းမဲ့စွာ၊ မနာမ  
လို၊ ထွတ်ဆို ပြညွှန်းသော တက္ကတွန်း တိတ္ထိ ယုတ်တို့ကို၊  
စက်ဆုပ်ရှုံရှာခြင်း၊ ဤအခင်းကြောင့်၊ မြို့တွင်း၌ စည်လည်  
ကြွေးကြော်စေလေ၏။

“အံ့ကြင်သူသည်၊ ထုတ်ယူသောထွေ၊ ပေဋ်မြုတ်နစ်၊ စွယ်  
တော်စစ်ကို၊ ဖော်ထွစ်ခြင်းငှါ၊ စွမ်းနိုင်ပါအံ့၊ ထိုသည်သူအား၊  
များစွာသော စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ပေးတော်မူမည်” ဟု၊  
စည်ထွဋ်သော ကာလ၊ ပါဠိပုတ်မြို့သား၊ ဘုရားမြတ်  
ဥပါသကာ၊ ရတနာသုံးပါး၌၊ ထက်ပွားသဒ္ဓါ၊ လွန်စွာကြည်  
ညိုခြင်းရှိသော၊ သုဘန္ဒုဇေဇ္ဇေးသား သုဘန္ဒု ယောက်ျား  
သည် ပဏ္ဍုရာဇာမင်းကြီး၏၊ ထံနီးမကွာ၊ ကပ်ချဉ်းလာ  
ပြီးလျှင်၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းကင်းလျက်၊ “အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်  
တော်မျိုးသည်၊ တန်ခိုးထင်ပေါ်၊ ဤစွယ်တော်ကို၊ ထုတ်  
ဖော်၍ ဆက်ပါအံ့” ဟု၊ တံတံစားစား လျှောက်ကြားဝန်ခံ  
လေ၏။

ထိုသူယောက်ျား၊ လျှောက်တင် ထားသည်ကို၊ ကြား  
တော်မူကာ၊ နုရသေဌ်နင်း၊ မင်းကြီးသည်လည်း၊ နှစ်သက်  
အားရဝမ်းမြောက်တော်မူလှသော စိတ်ရှိသဖြင့်၊ “အချင်း

ယောကျ်ား၊ အကယ်မှန်စွာ၊ စွမ်းနိုင်ပါလျှင်၊ မကြာခဏ၊ ထုတ်ယူ၍ပြုလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ သုဘဒ္ဒ ဥပါသကာသည်၊ ဆယ်ဖြာလက်မုံ၊ ယှက်ရုံကာမိး၊ မြတ်စွယ်တော်ကို ရှိခိုး၍၊ အရိုးအစဉ် အလာ၊ ဘုရားတကာတို့၊ ကောင်းစွာ ဖြည့်ကျင့်တော် မူအပ်သော၊ ဒသပါရမီကို၊ ဝစီထွတ်ထွတ်၊ နှုတ်ဖြင့်ရှုတ်ပြီးလျှင်၊ မချွတ်သော သစ္စာစကားကြောင့်၊ ဘုရားမြတ် စွယ်တော်ရှင်သည်၊ ကောင်းကင်၌ တည်တော်မူပါလော့ဟု မှန်ကန်သော သစ္စာကိုပြု၏။

ဤသို့မှန်စွာ၊ သစ္စာပြုသည်နှင့်တပြိုင်နက်၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍၊ ဆယ်မျက်နှာအရပ်သို့ နှံ့စပ်ပြီးလျှင်၊ လမင်းသောက်ရှူး၊ တိမ်ဦးမိဗန်းလယ်၊ ရွန်းရွန်းကယ်သို့၊ အံ့ဘွယ်သရဲ၊ လွန်ကဲထူးလည်း၊ ရောင်ခြည်ဝန်းပတ်၊ ထွန်းလင်းလတ်၍၊ သုဘဒ္ဒဥပါသကာ၏၊ အင်္ဂါအစိတ်၊ ဦးထိပ်ထက်သို့၊ ဆင်းသက်တည်နေ၊ ကိန်းစံတော်မူလေသတည်း။

ဤကားလေးကြိမ်မြောက်တန်ခိုးတော်ကိုပြုခြင်းတည်း။

စွယ်တော်ခေတ်၏တန်ခိုး၊ ထက်မိဗန်းပျံကြွ၊ ရောင်ခြည်ခလျက်၊ ပြုတော်မူသောအဖြစ်ကိုမြင်လေရာ၊ ပြည့်ရှင်မင်းဖြစ်ပေသောပဏ္ဍုရာဇာမင်းကြီးအား၊ အလွန်ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်လေသော်။ မိက်ညစ် မှောင်စွန်း၊ တက္ကတွန်းတို့သည်၊ ပြည့်စုံတတန်၊ ဤသို့ဆိုကြပြန်၏။ “ပဏ္ဍုရာဇာသညာမည်မှတ်၊ သင်မင်းမြတ်။ ကောင်းကင်မိဗန်းယံ၊ တက်

ပျံ့လည်၊ ရောင်ခြည်ပို၍၊ အံ့အဲစရာဖြစ်သော တန်ခိုးသည် အရိုးကြောင့်မဟုတ်။ ထုတ်၍ ဖော်ပြ၊ အမှန်ကို ဆိုရလျှင်၊ သုဘဒ္ဒါ သူဌေးသား၏၊ ဆေးဝါး မန္တရား၊ အတတ်များ ကြောင့် ထင်ရှားစွာဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟု အတည်မလွဲ၊ အမြဲ လျှင်ပင်၊ ငါတို့ထင်ကုန်၏” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

မင်းကြီးသည်ကား။ ပြောကြားဆိုညွှန်း၊ တက္ကတွန်းတို့ ၏ စကားကို၊ ယုံစားတော်မမူ၊ ရှေးနားတော် ပူသည် အခင်း ကြောင့်၊ အချင်းသုဘဒ္ဒါ၊ ထိုတက္ကတွန်းတို့သည်၊ အကြင် အခြင်းအရာဖြင့်၊ ထင်ရှားစွာပြသည်ရှိသော်၊ ယုံကြည်ကုန် ရာ၏။ ထိုအခြင်းအရာဖြင့်၊ လွန်စွာထင်ရှား၊ တပါးသော တန်ခိုးဣဒ္ဓိပါဒ်ကိုပြပါဦးလော့ဟု၊ မင်းစောတောင်းပန်၊ ဆို လေပြန်၏။ ထိုအခါ သုဘဒ္ဒါ ဥပါသကာသည်။ ရှေးအထက် အခါ ဖြစ်ဘူးသော အံ့ဘွယ် သရဲကို အဘန် တလဲလဲ အောက်မေ့လျက်။ ထိုထက်လွန်ကဲသော တန်ခိုးပြာဋိဟာ ကို ပြတော်မူခြင်းငှါ။ ကြီးစွာသော ရွှေခွက်ကို ယူစေ၍။ အမွှေးနံ့သာတို့ဖြင့် ထုံအပ်သောအေးကြည်လှစွာသောရေ တို့ဖြင့်ပြည့်စေလျက်ထားပြီးလျှင်။ စွယ်တော်ကို လေးမြတ် စွာရှိခိုးလျက်။ ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့ကာ သစ္စာမိဋ္ဌာန် ပြုလေ ပြန်သော်။ အထုလကိုယ်တော်၊ မြတ်ဘုန်းမော်၏၊ စွယ်တော်ခတ်သည်၊ ဇဝန ဟင်္သာမင်း၏ လျင်မြန်ခြင်း အဟုန်ကဲ့သို့၊ အလုံးစုံအရပ်ရပ်ကို အထပ်ထပ် ပြေးသွား လျက်။ ရွှေခွက်၏ အတွင်းသို့ သက်ဆင်းတော်မူလတ်၍။ ပတ်ပတ်ချာချာ၊ လကျာရစ် လှည့်သွား၍၊ ထင်ရှားစွာ လျှိုး

၎င်း၊ နှစ်မြုပ်တော် မူပြီးလျှင်။ တသိးထိုမှ၊ ခဏထွက်ပေါ်၊  
ဝိညာဉ်တော် ရှိသော၊ မုန့်ထွင့်ထား၊ သဗ္ဗညုမြတ်ဘုရား  
ကဲ့သို့၊ ရှုစားလျက်တည်သော၊ ပြောစည်လူမိုတ် များထိုထို  
ကို ကြည်ညိုစေတော်မူပြီးလျှင်၊ ရွှေကြွတ်တော်အတွင်းသို့  
သက်ဆင်းယုံကြွတော်မူ၏။

ဤကား ငါးကြိမ်မြောက် တန်ခိုးပြာဋိဟာကို ပြတော်  
မူခြင်းတည်း။

ထိုနောင်၊ မိက်မှောင်ငြိစွန်း၊ ဟက္ကထွန်းတို့သည်။ မင်း  
ကြီးကို နားဝင်အောင် လှည့်ဖြား၍။ ယုံစားသည့်အတွက်  
ကြောင့်။ ဖျက်လို ဖျက်ဆီး၊ အကြံကြီးနှင့်၊ ခရီးလမ်းဆုံ  
အလယ်ချက်၌၊ နက်စွာသော တွင်းကို တူးစေ၍၊ ပရမေ  
မြတ်ကျော်၊ ဘုန်းဘုရားစွယ်တော်ကို၊ မလျော်မဆ၊ တွင်း၌  
ချပြီးလျှင်၊ အထက်မြေ ပြည့်အောင် ဖို့သွင်းလျက်၊ ဆင်  
တော်နှင့် နင်းစေပြန်၏။

အမြန် ဟဇဏ၊ သုံးလူ့ဘ၏၊ ဒန္တစွယ်ခတ်၊ တန်ခိုး  
တော် ဣဒ္ဓိပါဒ်ကြောင့်။ မြေကို ခွဲဖောက်၊ အံ့လှောက် ဝှဲချိုး  
လှည်းဘီးစက် ပမာဏ ရှိသော ရွှေကြာပွင့်ကြီး ထွက်ပေါ်  
၍ လာ၏။ ထိုကြာပွင့်ကြီး၏ အရှက်သော်ကား ရွှေသား  
အဆင်း၊ ဝင်းဝင်းစက်စက် ရှိ၏။ ဝတ်ရက် ဝတ်မှုံ ကား  
ရွှေသားပြကတော့၊ ကြွေ ကြွေ ဝန်းယှက်၊ ဖြူရောင်ထွက်၏။  
အချက်မှာကား ပတ္တမြားဖြင့် ပြီး၏။ ထိုကြာပွင့် ကြီး၏  
အထက်၌ ငြိမ်သက်စွာတည်တော်မူလျက်။ ရပ်ဆယ်မျက်

နှာ၊ ဒိသာနံ၊ စပ်၊ လျှပ်လျှပ်ထွန်းပေါ်၊ ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်  
ကွန်မြူးစေတော်မူ၏။

ဘေတွာ မဟိံ ဥဋ္ဌဟိ စက္ကမတ္တံ၊  
ဝိရာဇမာနံ မဏိကဏ္ဍိကာယ။  
ပဘဿရံ ရူပိယကေသရေဟိ၊  
သရောရဟံ ကဗ္ဗနပတ္တပါဠိံ ။ ။  
ဒါဋ္ဌာဓာတုဝင်ပါဌ။

မဏိကဏ္ဍိကာယ၊ ပတ္တမြားကြာချပ်ဖြင့်။ ဝိရာဇမာနံ၊  
တင့်တယ်သော။ ရူပိယကေသရေဟိ၊ ငွေဝတ်မှုတို့ဖြင့်။ ပ  
ဘဿရံ၊ ပြုံးပြုံးပြက်သော အရောင် ရှိသော။ ကဗ္ဗန ပတ္တ  
ပါဠိံ၊ ရွှေဖြင့် ပြီးသောရှက်ချပ်အစဉ်ရှိသော။ စက္ကမတ္တံ၊ ရ  
ထားတီးစက် ပမာဏရှိသော။ သရောရဟံ၊ ပဒုမာကြာပွင့်  
သည်။ မဟိံ၊ မြေကြီးကို။ ဘေတွာ၊ ဖောက်ခွဲ၍။ ဥဋ္ဌဟိ၊ ပေါ်  
ထွက်၍ ခံလာ၏။

ပတိဋ္ဌဟိတွာန တဟိံ သရောဇေ၊  
ဩဘာသယန္တိဝ ဒိသာပဘာဟိ။ ။

တဟိံ သရောဇေ၊ ထိုကြာပွင့်၌။ ပတိဋ္ဌဟိတွာန၊ တည်  
တော်မူပြီး၍။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့ကို။ ပဘာဟိ၊ အ  
ရောင်တို့ဖြင့်။ ဩဘာသယန္တိဝ၊ ထွန်းလင်း တောက်ပ စေ  
သကဲ့သို့တည်း။

ဤကား ခြောက်ကြိမ်မြောက်တန်ခိုးပြာဋိဟာကို  
ပြခြင်းတည်း။

ထိုအကြောင်းကို အစွဲပြု၍၊ ယခုထတ်တိုင်၊ ကြံ့ခိုင် မ  
 တိမ်း၊ မပိမ်း၊ မယို၊ သိဟိုင့်ကျန်း ပျော်၊ လက်ဝဲ အောက်  
 ဓာတ်စွယ်တော်မြတ်ကို၊ သရပတ်ပုံပမာသို့၊ ရွှေပွင့်ချပ် အ  
 လွှာ အထပ်ထပ်ပြုလုပ်၍၊ ဝတ်ဆံဝတ်မှုံနှင့် တကွ အလယ်  
 ချက်၌ တင်ထား၍ အများ ပူဇော်ခြင်း အလေ့ကို ပြုကြ  
 ကုန်၏။

ယင်းသို့ဆဋ္ဌမ၊ ခြောက်ကြိမ်မြောက်တန်ခိုးတော်ကိုပြု  
 သောအခါ၌။ ထိုမင်း၏အမတ်တို့သည်၎င်း။ အုန်းအုန်းကျက်  
 ဆူ၊ မြို့သူမြို့သားတို့သည်၎င်း။ မမြင်ဘူးမြဲ အံ့ဘွယ်သရဲကို  
 မြင်ကြကုန်ရကား။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ၊ လွန်စွာနှစ်သက်  
 ကြ၍၊ တပြိုင်နက်ကောင်းချီးပေးကြကုန်လျက်။ ပုဆိုးဦးရစ်  
 ပစ်မြောက်ခြင်း။ ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ကြံမြောက်ခြင်း။  
 ပန်းမိဗားတို့ကို ရွာစေခြင်း။ အုတ်အုတ် ကျက်ကျက် တခဲ  
 နက်ကြွေးကြော်၊ ဟစ်အော်ချီးမွမ်းသောအသံတို့သည် ဆူ  
 ညံ့မဆုံး၊ မြို့လုံးမဆိတ်ဖြစ်လေသတည်း။

ထိုအခါတိတ္ထိတို့သည်၊ ကြံမိသမျှ၊ အထမမြောက်၊ တန်  
 ခိုးတော်အလျောက်၊ မဖောက်မပြား၊ ပတ္တမြားညွန့်နှစ်၊ ပ  
 မာစစ်သို့၊ မညစ်မညူး၊ ဂုဏ်ရောင်ပင်မြူးသော်လည်း၊ စိတ်  
 ကူးမိတိုင်း၊ မနှိုင်းမထောက်၊ ခေါက်ခေါက်ရက်ရက်၊ ရန်  
 ဘက်ကြီးအလား၊ အမှတ်ထား၍၊ မင်းကြီးအားဖြားယောင်း  
 ထည့်ပတ်၊ ဆုံးဖြတ်လိုရာ၊ ပါအောင် ဆွဲလျက်၊ ညှိမဲပုပ်  
 ဟောင်း၊ ခွေးကောင်စက်ဆုပ်၊ ဘင် မစင်အစရှိသည် တို့ဖြင့်  
 မြှမ်းသော ကျုံးရှေ့၌၊ ဘုန်းဝေမြတ်ကျော်၊ ရှင်တော်မြတ်

ဘုရား၏။ ကိုယ်စားတော်မြတ်၊ စွယ်တော် ဓာတ်ကို၊ ဝိနု  
သန၊ ပျက်လိုသောကိစ္စဖြင့်၊ ပစ်ချ မြှုပ်ကွယ်အောင် ပြုကြ  
ကုန်သတည်း။

ဤသို့မှားဘိ၊ တိတ္ထိယုတ်ကန်း၊ တက္ကတွန်းတို့၊ ငြိစွန်း  
တိမ်မြုပ်အောင် ပြုကုန်သော်လည်း၊ အတုလမြတ်ဘုရား၏  
ဓာတ်သွားတော် တန်ခိုး ကြောင့်၊ မညှိုးနိုင်၊ မကွယ်နိုင်၊  
စက်ဆုပ်ဘွယ် ကျူးရေအိုင်သည်၊ အဆိုင်အဆိုင်၊ ပွင့်လှိုင်  
မောက်ဖြိုး၊ ကြာမျိုးငါးပါးနှင့်၊ ပြည့်စုံသော မင်္ဂလာရေကန်  
တော်ဖြစ်ရပြန်၏။

နန္ဒဝန်ဟန်၊ ထိုရေကန်၌၊ ပြန်လှန်သွတ်လှယ်၊ ပန်းဝတ်  
သယ်လျက်။ ပျော်ဘွယ်အုန်းအင်း၊ ချစ်တင်း ဆိုမြည်၊ ရွှေ  
လည်ယွက်တွဲ၊ ဝမ်းဘဲဟင်္သာ၊ ကြိုးကြာပိန်ညှင်း။ သောင်  
တင်းခေါ်ဆို၊ မယ်ညိုဇီဝဇိုး။ မိုးကောင်ညှိုးညှံ၊ ဝဲယုံအုန်းအုန်း၊  
ပျားပိုတုန်းတို့၊ ရှုန်းရှုန်းရစ်လည်။ ကြေညံမြနယ်၊ ကြာရနံ  
ကြွယ်သောကြောင့်။ နှစ်သက် ဘွယ်ကြီး တခု ဖြစ်လေ  
သတည်း။ ထိုကြောင့်၊ ဒါဠာဓာတုဝင်၌-

တသ္မိံ ခဏေ ပဉ္စ ဝိဓမ္မုဇေဟိ၊  
သဉ္ဇာဒိတာ ဟံသဂဏောပဘုတ္တာ။  
မရဗ္ဗတာလီ ဝိရုတာဘိရာမာ၊  
အဟောသိ သာ ပေါက္ခရလီဝ နန္ဒာ။

ဟူ၍ မိန့်အပ်ပြီ။

ဤကား ခုနစ်ကြိမ်မြောက်သော တန်ခိုး ပြာဇိုဟာကို  
ပြခြင်းတည်း။

ထိုသို့မဖြစ်စဘူး၊ အလွန်အကြူး၊ အထူးထူးသော တန်  
 ခိုးပြာဋိဟာကို၊ များစွာပုံယံင်၊ မြင်ကြသော ကာလ၊ ရှေး  
 နည်းအတူ၊ ပူဇော်သက္ကာရ၊ ပြုကြကုန်၍၊ သံပရိက်ညောင်း၊  
 ကောင်းချီးပေးကြကုန်ပြီးလျှင်။ သီးသီးရံပတ်၊ အမှူးအမတ်  
 ခပင်းတို့သည်၊ မင်း၏အထံသို့ကပ်၍၊ လူနတ်တို့၏အထွဋ်  
 အဖျား၊ ဘုရား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို၊ ချီးကျူးကုန်စင်၊ တင်  
 လျှောက်ကြပြီးလျှင်၊ တရားဓမ္မ၊ ဟောညွှန်ပြလျက်၊ သမ္မုဒ္ဒ  
 သာသနာကို၊ လွန်စွာကြည်ညိုတော်မူစေကြ၏။

ထိုအခါ၊ ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းသည်၊ မှားယွင်းသော အရာ  
 များကို သတိတရားရတော်မူ၍၊ “ငါသည် လူမလိမ္မာ၊ ပညာ  
 မှောင်စွန်း၊ ဟက္ကတွန်းတို့ စကားကို ယုံမှားမိသည့် အတွက်  
 ကြောင့်၊ ဆက်ဆက်ကြီး မှားချေပြီ။ အလားတူစွာ၊ ပမာ  
 ဆောင်သော်၊ မီးရောင်ကို ပယ်ခွါ၍၊ ပိုးရုန်းကြူးကို ရှာသော  
 ယောက်ျား ကဲ့သို့ ၎င်း။ ကြည် ယှစွာ ရေကိုခွါ၍ ပူဆာ  
 နောက်ကျသော ရေကို တွေ့သော ယောက်ျားကဲ့သို့ ၎င်း။  
 အမြှိုက်ရေကို လွှဲသွေလန့်ကြောက်၍ အဆိပ်အတောက်ရှိ  
 သောရေကို သောက်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ ၎င်း။ အဆင်း  
 အနံ့တပျံ့ပျံ့နှင့် အေးအေးကြိုင်ကြိုင်၊ လှိုင်လှိုင်မွှေးသော၊ ကံ  
 ဂေါ်၊ ရွှေဖို၊ နှင်းဆီမြတ်လေးပန်းများကို ပယ်ရှား စွန့်ပစ်၍၊  
 စင်စစ် အနံ့ကင်းသော၊ ခေါင်ရမ်းပန်းကို ဆင်မြန်း မိမှား  
 သော တောတွင်းသား ယောက်ျားကဲ့သို့ ၎င်း။ ထင်ရှားစွာ  
 ဖြစ်ချေပြီ” ဟု၊ ထွေထွေလာလာ၊ ဆိုပြောကာနှင့်၊ သေနာ  
 ပတ်၊ မည်ရှိထင်ပေါ် စစ်သူကြီးကို ခေါ်၍၊ အမိန့်တော် ဤ

သို့ဆိုတော်မူ၏။ “စစ်သူကြီး၊ ကျုံး၏အပါး၊ ကိုယ် တိုင်  
သွား၍၊ လျင်လျားမနေ၊ ပင့်ဆောင်ချေလော့။ ကြက်သရေ  
ထွန်းပေါ်၊ ဤစွယ်တော်ကို၊ ပူဇော်ဖူးမြင်၊ ငါစီရင်အံ့၊ ထို့  
ပြင်တဝ၊ သုခဝဟံ၊ ကုသိုလ်ကံ တို့ကို၊ စိမ့်ကြည့်ရှု၊ ငါပြု  
တော့အံ့။” တံတံစားစား၊ ပိုင်းခြားစေခိုင်းတော်မူလိုသည်  
ဖြစ်၍။

“ဂဟိတနု ဝိပွံ ပရိခါ သဗိပံ၊  
အာရာဇယိတွာ ဇိနဒန္တဓာတုံ။  
အာနေဟိ ပူဇာဝိမိနာ ကရိဿံ၊  
ပုညာနိ သဗ္ဗတ္ထ သုခါဝဟာနိ” ။ ။

ဟူသော ဂါထာကို ရှုတ်တော်မူ၏။

“သေနာပတိ၊ စစ်သူကြီး။ ပရိခါသဗိပံ၊ ကျုံး၏ အနီး  
အပါးသို့။ ဝိပွံ၊ လျင်စွာ။ ဂဟိတနု၊ သွား၍။ ဇိနဒန္တဓာတုံ၊  
မြတ်ဘုရား၏ စွယ်တော် ခတ်မြတ်ကို။ အာရာဇယိတွာ၊  
နှစ်သိမ့်စေ၍။ အာနေဟိ၊ ပင့်ပါချေ လော့။ သဗ္ဗတ္ထ၊ အခါ  
ခပ်သိမ်း။ သုခါဝဟာနိ၊ လူနတ်နိဗ္ဗာန်၊ ချမ်းသာမွန်ကို လွန်  
စွာရအောင် ဆောင်တော်မူကုန်သော။ ပုညာနိ၊ ကောင်းမှု  
ကုသိုလ်တို့ကို။ ကရိဿံ၊ ငါပြုတော့အံ့” ။

ဤသို့မင်းကြီး၊ ဆိုတုံပြီးသော်၊ အမတ်စစ်သူကြီးသည်၊  
ကျုံး၏အနီးအပါး၊ လျင်စွာသွား၍။ ပစ်ချ အင်သော နေရာ  
ကို၊ ရှိသေစွာ ရှိခို လျက်၊ မြတ်နိုးပူဇော်၊ မြတ်စွယ်တော်  
ကို၊ ပင့်လျှောက်ခြင်း၌။

“စိရာဂတံ ဒိဋ္ဌိမလံ ပဟာယ၊  
 အလန္ဒသဒ္ဓံသုဂတေ နရိန္ဒော။  
 ပါသာဒမာဂမ္ပ ပသာဒမဿ၊  
 ဝဇေဟိ ရညော ရတနတ္တယမ္ပိ”။  
 ဟူသော ဂါထာကို ရှုတ်ဆို၍ လျှောက်၏။

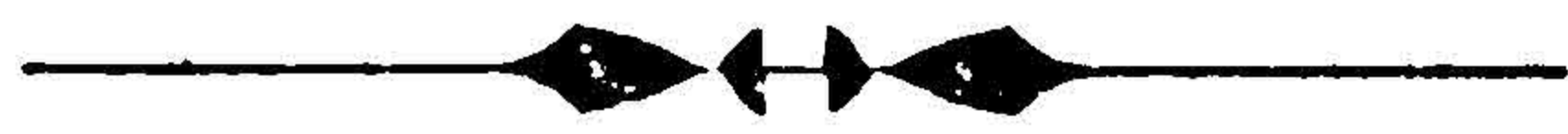
“ဘဂဝါ၊ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား။  
 သုဂတေ၊ ရှင်တော်မြတ် ဘုရား၌။ အလန္ဒသဒ္ဓံ၊ မရနိုင်  
 သော သဒ္ဓါတရား ရှိသော၊ စိရာဂတံ၊ ကြာမြင့်ရှည်စွာ ထုံ  
 အပ်သော။ ဒိဋ္ဌိမလံ၊ တဏှတွန်းတို့၊ ညွှန်းပြတုံငြား၊ အယူ  
 မှားကို။ ပဟာယ၊ ပယ်စွန့်စေ၍။ ပါသာဒံ၊ ပြာသာဒ်ထက်  
 သို့။ အာဂမ္မ၊ ကြွတော်မူလတ်၍။ ရတနတ္တယမ္ပိ၊ ရတနာသုံး  
 ပါး၌။ အဿရညော၊ ထိုမင်း၏။ ဝါ၊ ထိုမင်းကြီး အား၊  
 ပသာဒံ၊ ကြည်ညိုခြင်းကို။ နရိန္ဒော၊ လူတို့သခင် မြတ်အရှင်  
 သည်။ ဝဇေဟိ၊ ပွားစေတော်မူပါလော”။

ဤသို့တောင်းပန် ပင့်လျှောက်ပြန်သော ကာလ။ ခဏ  
 ချက်ခြင်း၊ ရေကန်တွင်း၌၊ ကြာအပေါင်း တို့သည်။ မုံအာ  
 စွင့်စွင့်၊ ပွင့်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍။ ရေကန်အလုံး၊ လွှမ်းဖုံး  
 သောနှယ်၊ တင့်တယ်စွာဖြစ်တော့၏။ နတ်တို့သည် လှူအပ်  
 သော ထင်ရှားပန်းတို့ သည်လည်း။ ကောင်းကင် ပြည့်မျှ၊  
 တည်ထွန်း ပလျက်၊ လောကဘွယ်ရာ၊ တန်ဆာဆင်ယင်  
 သကဲ့သို့ဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုနောင်စွယ်တော်ခတ်မြတ်သည်၊  
 ပရိသတ် အပေါင်းတို့၊ ထောင်သောင်း မက၊ ဖူးမျှော်ကြ

တန်ခိုးတော်ကိုရှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်ဖူးမြင်ကြည့်ညိုပုံ။ ၅၁

သည့်အတွင်း၊ချင်းချင်းနိမြန်း၊ ကြာပန်း-ပခံ၊ ဝတ်ယုံအချက်  
သို့၊ ကြွတက်တော်မူလာပေ၏။

ဤကား ရှစ်ကြိမ်မြောက်သော တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြ  
တော်မူခြင်းတည်း။



၁၂- တန်ခိုးတော်ကို ရှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင်  
ဖူးမြင်ကြည့်ညိုပုံ။

ဤသို့ ရှစ်ကြိမ် မြောက်သော တန်ခိုးတော်ကို ပြတော်  
မူမှ၊ အားရ ရှင်လန်း၊ ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်၊ အတိုင်းထက်  
အလွန်ကြည့်ညိုတော်မူသော၊ ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းကြီးသည်။  
စွယ်တော်မြတ်ကို၊ ရိုသေစွာရှိခိုး၊ မြတ်နိုးတော်မူသည် ဖြစ်  
ရကား။ အထူးထူးအပြားပြား များစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူး  
တော်တို့ဖြင့်၊ ချီးကျူး မြှောက်ဆိုတော် မူလျက်။ မြတ်စွယ်  
တော်ကို ဦးထိပ်ထက်ရှက်၍။ လက်ျာရစ်မြို့အလုံးကို သုံး  
ကြိမ်တိုင်တိုင်၊ ရစ်ပတ်ပူဇော်လျက်။ ပြာသာဒ်နန်းထက်သို့၊  
ဆောင်ရွက်ပင့်တင်၍။ အလွန်လျှင်အတိုးထိုက်သောရတ  
နာတို့ဖြင့် ပူဇော်ပသ ရသော်လည်း။ အာသာမပြေ၊ အခြေ  
မငြိမ်၊ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲခြင်း မရှိနိုင်ရကား။ မင်းခမ်း မင်း  
နား၊ များစွာသောဥစ္စာရတနာ စည်းစိမ်ချမ်းသာနှင့်တကွ၊  
ဇမ္ဗုဒိပါ၊ အာဏာပိုင်ကျား၊ တက္ကန်းလုံးကို၊ မင်းဆုံးအဖြစ်  
ဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်တော်မူ၏။ မိမိပြုခဲ့သမျှ အပြစ်ဒေါသတို့  
ကို ပျောက်ပစေခြင်း အကျိုးငှါလည်း။ ဒါဠာတော်မြတ်

စွယ်တော်ခတ်ကို ဦးတင်မာန်လျော့၊ ကန်တော့ တော်  
မူ၏။

ဂုဟသီဝ မင်းကိုလည်း ခေါ်တော်မူ၍၊ မိမိနှင့် အတူ၊  
ကြည်ဖြူ စိတ်လို၊ ကုသိုလ် ကောင်းမှုကို ပြုစေတော်မူ၏။  
သုဘဒ္ဒါသူဌေးသားကိုလည်း များမြတ်သောစည်းစိမ်ဥစ္စာ  
ကို ပေးတော်မူပေ၏။

ပဏ္ဍုရာဇာမင်းကြီးသည် ဂုဟသီဝမင်းအား ဤသို့ဆို  
ပြန်၏။ “အကြည်တော် မင်းမြတ်သည်၊ စွယ်တော်မြတ်  
အရှင်ကို ကြည်လင်သောစေတနာဖြင့် များစွာပူဇော်ခဲ့ဘူး  
လှပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာမူကား၊ တိတ္ထိတို့စကားကြောင့်၊ ပြစ်မှား  
ကျူးလွန်မိသော အပြစ်ဝန်ကို၊ ပယ်သွန် ကင်းပ စေခြင်း  
အကျိုးငှါ၊ ပူဇော်လိုပါသေးသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ မဟာအတု  
လ၊ သံဗ္ဗုဒ္ဓမြတ်၊ စွယ်တော်ခတ်ကို ထားတော်မူခဲ့ပါမည့်  
အကြောင်းကို တောင်းပန်သော ကာလ။ ဂုဟသီဝမင်း  
ကြီးသည်လည်း။ ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းကြီးအထံ၌ စွယ်တော်  
ကို နှင်းအပ်ခဲ့၍။ မိမိစံရာ ကာလိင်္ဂမြို့သို့ပြန်သွားရရှာလေ  
သတည်း။

ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းကြီးသည် မလိမ္မာသော တိတ္ထိဆရာ  
တို့စကားကို ယုံကြည်မိမှား၍ အကုသိုလ်တရား များစွာ  
တိုးပွားလေသည်။ ထိုနောက်မှ ပညာရှိတို့ စကားကိုလိုက်  
နာ၍ ကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပွားရလေသည်။

[ထိုပဏ္ဍုရာဇာမင်းကို အကြောင်းပြု၍။ ယခု  
အခါ အမျိုးကောင်းသား အမျိုးကောင်းသွီး ဖြစ်ကြ

ကုန်သော ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ တို့ မှာလည်း  
လောကီ၊ လောကုတ္တရာ၊ ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ နှစ်ဖြာ  
သော အကျိုးကို တက်တိုးစေတတ်သော ပညာရှိ  
တို့ကို သာလျှင်ပေါင်းဖော်ယှဉ်တွဲ ဖြစ် ဆည်းကပ်  
ကြကုန်ရာသည်။ လောကီ လောကုတ္တရာ နှစ်ဖြာ  
သော အကျိုးကိုချိုးဖွဲ့ ဖျက်ဆီး တတ်သော သူတို့  
ကို ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်ကြကုန်ရာသည်။]

ထိုနောင် ပဏ္ဍိရာဇာမင်းကြီးသည်။ ပညာရှိသူတော်  
ကောင်းတို့အား ဖြစ်ဆည်းကပ်၍။ ထိုပညာရှိတို့ဟောပြော  
သောစကားကိုမှတ်သားနာယူမိသဖြင့် ရတနာသုံးပါးအား  
များစွာ ကြည်ညိုခြင်းဖြစ်၍။ ပန်းနံ့သာ အစရှိသည် တို့ဖြင့်  
စွယ်တော်ခတ်မြတ်အား နေ့စဉ်မပြတ် ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းကို  
ပြုတော်မူသတည်း။



၁၃-ဒီရခေရမင်းနှင့်ပဏ္ဍိရာဇာမင်းတို့စစ်ပြိုင်ခြင်း။

ထိုရောအခါ \*ပစ္စန္ဒရာဇ် မြို့ကြီးဝယ် ထီးနှင့် နန်းကို  
သိမ်းမြန်း ပိုင်သ အစိုးရသော ဒီရခေရမင်း ကြီးသည်  
တရားနှင့် အညီ မင်းပြုတော်မူလေ၏။ လေးပစ်၊ လှံထိုး၊  
စက်ကြိုး၊ ယန္တရား၊ အတတ်များနှင့် ပြည့်စုံသော သူရဲ

---

\* ဒီရခေရမင်းစံတည်သောမြို့အမည်ကို ဒါဌာဓာတုဝင်၌သေချာ  
စွာညွှန်ပြခြင်း မရှိသေးကြောင်း၊ “ပစ္စန္ဒရာဇ်” ဟူ၍သာ သေ  
ချာစွာရေးထည့်လိုက်ပေသတည်း။

ကောင်း တို့သည်လည်း ထောင်သောင်း မက ရှိကုန်၏။  
 ဟတ္ထိ,အဿ,ရထ,ပတ္တိကာ ဟူသော ဓာတ်အင်္ဂါ လေးပါး  
 နှင့်လည်း ပြည့်စုံပေ၏။ ထိုအခါ ဒီရဓာရ မင်းကြီးသည်  
 ပါဠိပုတ်မြို့၌ စွယ်တော်မြတ် ရှိကြောင်းကို ကြားသိရ  
 ၍။ ထိုစွယ်တော် မြတ်ကို ပူဇော်ရန် ရလိုကြောင်း နှင့်  
 တောင်းဆိုသော်လည်း။ ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းကြီးသည် စွယ်  
 တော်ခတ်မြတ်၌ အားကြီးစွာသော ကြည်ညိုခြင်းရှိသည်  
 နှင့် မပေးနိုင်ဖြစ်ရကား။ ဒီရဓာရမင်းကြီးသည် စစ်အင်္ဂါ  
 လေးပါးနှင့် တကွများစွာ ဗိုလ်ပါ ရဲမက်၊ သူရဲ သူခက်  
 အလုံးအရင်း၊ ခင်းကျင်း ရုံးစု၍၊ ပါဠိပုတ်မြို့ကို၊ ဝိတ်ဆို  
 ဝန်းရံ၊စီမံခန့်ခွဲ၊တပ်အခြေစွဲပြီးမှ“ပြည်ကြီးသေဌ်နင်း၊ပဏ္ဍု  
 မင်း၊ မှန်ကင်းထွဋ်ဖျား၊ ဘုရားမြတ်စွာ၊ လောကနာ၏၊ ဒါ  
 ဌာတော်မြတ်၊ စွယ်တော်ခတ်ကို ပေးအပ် ဆက်သွင်း၊ ငါ  
 အားနှင်းလော့၊ ဆန်ငြင်းချခံ၊ မန့်လွှဲသွေ၊ နေခဲ့ ချေလျှင်၊  
 နှောက်မွေယု၊ စစ်ကြီးပြုအံ့”ဟု မင်းစေတမန်၊ သံစေ  
 လွှတ်၏။

ထိုအခါ ပဏ္ဍုရာဇာ မင်းသည်။ ပြင်းစွာသော အ  
 မျက် ထွက်သည် ဖြစ်၍။ စစ်တက်စစ်ဆင်၌ ကျမ်းကျင်  
 လိမ္မာကုန်သော ဗိုလ်ပါ သူရဲကောင်းတို့ကို ရရုံး၍ စစ်မြေ  
 ပြင်သို့ထွက်ပြီးလျှင်။ ဒီရဓာရမင်းကြီးနှင့် စစ်ပြိုင်ဆိုင်ခြင်း  
 ကို ပြုတော်မူ၏။ တဘက်သောစစ်သည်နှင့်၊ တဘက်သော  
 စစ်သည်တို့ ပစ်ခတ်ကြသော မြားအပေါင်းတို့သည် မိဗန်း  
 ရွာသကဲ့သို့ ကျကြ လေကုန်၏။ ထိုအခါ ပဏ္ဍုရာဇာမင်း

ကြီးသည် ဘုန်းတန်ခိုးအာနိသင်ကြီးရကား။ ဝိရဓာရမင်း  
၏ စစ်သည်တို့သည် ကစဉ့်ကလဲ ပြိုကွဲထွက်ပြေးကြလေ  
ကုန်၏။ ဝိရဓာရမင်းကြီး သည်လည်း စစ်ပွဲတွင်ကျဆုံး၍  
ခန္ဓာတုံးလေတော့သတည်း။

ထိုအခါ ပဏ္ဍိတရာဇာ မင်းကြီးသည်။ တရား သံဝေရ  
တော်မူ၍။ နန်းတော်သို့ ပြန်လည်ရောက်တော်မူသော ကာ  
လ။ သားတော်အိမ်ရှေ့မင်းအား တိုင်းပြည်ကို အပ်နှင်းပြီး  
လျှင်။ ရဟန်းပြုတော်မူလေသတည်း။

ဂုဟသီဝမင်းကြီးကိုလည်း ခေါ်တော်မူ၍၊ မြတ်ဘုရား  
စွယ်တော်ကိုလည်း ပြန်လည်၍ အပ်နှင်းတော်မူလေ၏။

ဂုဟသီဝမင်းကြီးသည်လည်း စွယ်တော်မြတ်ကို မိမိမြို့  
သို့ တာဘန် ပင့်ဆောင်တော် မူပြန်၍ ရောက်သော ကာလ  
ပန်းနံ့သာအစရှိသည်တို့ဖြင့် များစွာပူဇော်လျက် မင်းကျင့်  
တရား ဆယ်ပါးနှင့် ညီစွာ မင်းပြုတော်မူပြီးလျှင်။ တိုင်းသူ  
ပြည်သား လူအများ တို့ကိုလည်း ရင်ဝယ် သား ကဲ့သို့  
သနားချစ်ခင် ကြည်လင်မြတ်နိုးခြင်းရှိတော်မူလှ၍။ နတ်ရွာ  
နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း ကောင်းမှု ကုသိုလ်တို့ကိုလည်း  
တိုက်တွန်းနှိုးဆော်တော်မူသတည်း။



၁၄-ဒန္တကုမာရမင်းသားနှင့်ဟေမမာလာမင်းသမီး  
လက်ထပ်ခြင်း။

ထိုရောကာလ ဥဇ္ဇေနီပြည်ကြီး အရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်  
၏ မိဘုရားခေါင် တောင်ညာဒေဝီ မဟေသီတွင်ငြား ဂုဟ

သီဝမင်းတရား၏ နှမတော်တွင် ဘွားမြင်တော်မူသောဒန္တ  
 ကုမာရမင်းသားသည် ငယ်ရွယ်စဉ်အခါ ကပင် အလွန်  
 သော သဒ္ဓါတရားနှင့်ပြည့်စုံ၏။ ဘုရားစသော ရတနာ သုံး  
 ပါး၌ များစွာကြည်ညို မြတ်နိုးခြင်း ရှိ၏။ အရွယ်ရောက်  
 သောကာလကာလိင်္ဂမြို့၌မြတ်စွာဘုရား၏စွယ်တော်ခတ်  
 မြတ်သည် အလွန်သော ဣဒ္ဓိပါဒ်နှင့် ပြည့်စုံကြောင်းကို လူ  
 အပေါင်းတို့ ပြောဆိုကြသောစကားဖြင့် ကြားသိရ၍။ အ  
 လွန်တရာဖူးမြင်လိုသော ဆန္ဒ ရှိရကား။ ခမည်းတော်  
 အပါးသို့ ချဉ်းကပ်၍ “ရွှေဘုန်းတော်ကြီးလှသော၊ ခမည်း  
 တော်နတ်၊ ထွဋ်မင်းမြတ်။ ဦးရီးတော်မင်း၊ ပျော်ခင်းစံရာ၊  
 ကာလိင်္ဂမည်၊ မင်းနေပြည်၌၊ ရောင်ခြည်ပိုရုံ၊ လွှတ်ကြံဖွား  
 ဖွား၊ ရှိထင်ရှားသော၊ ဘုရားရှင်ခတ်၊ စွယ်တော်မြတ်ကို၊  
 နတ်သမုဘွား၊ ဘုရားသားတော်၊ ဖူးမျှော်လိုကြောင်း၊ ခွင့်  
 တောင်းပန်ထွာ၊ လျှောက်ထား ရာတွင်၊ ချိုသာငြိမ်းအေး၊  
 ခမည်းတော်အခွင့်ပေး၍၊ အရေးရသောကာလ၊ ဒန္တကုမာ  
 ရမင်းသားသည်၊ စွယ်တော်မြတ်ကိုပူဇော်ရန်အလို့ငှါ၊ ရွှေ  
 ပန်းခိုင်၊ ငွေပန်းခိုင်၊ ပတ္တမြားတံခွန်၊ ပုလဲတံခွန်၊ ရွှေပေါက်  
 ပေါက်၊ ငွေပေါက်ပေါက် အစရှိသော အထူးထူး အပြား  
 ပြား များလှစွာသော ပူဇော်ဘွယ်အမျိုးမျိုးတို့ကို စီရင်ယူ  
 ဆောင်၍သွားပြီးလျှင်၊ ဦးရီးတော်မင်းကြီးအထံသို့ သွား  
 ရောက်လျက်၊ ဥဇ္ဇေနိပြည်မှ လာရောက်ကြောင်း၊ တူတော်  
 ဖြစ်ကြောင်း၊ စွယ်တော်ကို ရှိခိုးပူဇော်လိုကြောင်း၊ အလုံးစုံ  
 သောအကြောင်းမျိုးကို ဝေ့စုံစွာလျှောက်ကြားလေ၏။ ဂုဟ

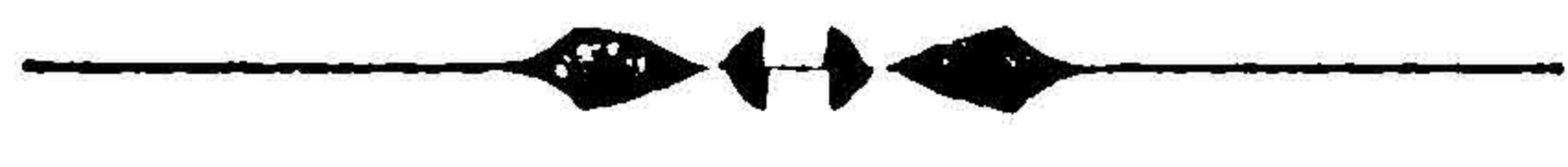
သီဝမင်းကြီးသည် တူတော်ဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသိရ၍ ဝမ်းမြောက်စွာပင်အလိုရှိတိုင်း ရှိခိုးပူဇော်စေလော့ဟု အမိန့်ရှိတော်မူလေသော်၊ ဒန္တကုမာရမင်းသားသည် စွယ်တော်ကျောင်းသို့တက်၍အလွန်သက်ဝင်ကြည်လင် ရှင်ပျသော နှလုံးထားဖြင့် ရှိသေစွာ ရှိခိုးပူဇော်ခြင်းကို ပြုလေသတည်း။

ထိုရောအခါ ဂုဟသီဝမင်းကြီး၌ ဟောမမာလာ အမည်ရှိသော သွီးတော်တပါး ထွန်းကား ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ ထိုဟောမမာလာမင်းသမီးသည်။ မကြို မဆူ၊ မပြူ မညို၊ မတို မမြင့် အသင့်ညီညာ ကလျာငါးအင် ပြစ်မျိုး စင်ရကား။ ချောသွယ်ပြောပျောင်း၊ ရွှေဖယောင်းသို့၊ ခြေချောင်းလက်ချောင်း အစဉ် ရှိပေ၏။ ချစ်ရည် တပြေး၊ ခေါင်ရန်းသွေးသို့၊ တွေးတွေးနိမြန်းသော လက်သည်း ခြေသည်းလည်း ရှိပေ၏။ နီလ ဝဏ္ဏ၊ မိမ်းမြဝါရွှေ၊ မဟာဓေခါး၊ ပန်းအလားသို့၊ ရေ သား ဝါဝင်း လှပသော အဆင်းလည်း ရှိပေ၏။ ကာမစက္ခု၊ လူအထုတို့၊ ရှုလေရှုလေ၊ မပြေနိုင်ဘွယ်၊ သေးသွယ်လှပါးသော ခါးလည်း ရှိ၏။ မထောင့်မချွန်း၊ လဝန်းပုဏ္ဏတီ၊ အညီနှိုင်းဘက်၊ ဝိုင်းစက်ကြည် ရှန်း၊ ဝန်းသောမျက်နှာပြင်လည်း ရှိ၏။ ဘွားစနုနယ်၊ နွားငယ်မျက်စိ၊ မိဂက္ခိ သဘွယ်၊ ပမာဆွယ်လျက်၊ တင့်တယ် ရှုလျားသော မျက်စိလည်း ရှိ၏။ ဖဲညွန့်ကတ္တိပါ၊ လဲဝါပြကတေ့၊ ပုံအတွေ့သို့၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မုဒုစရုဏလက္ခဏာလည်း ရှိ၏။ ဆင်နှာမောင်းအနေ၊ ရွှေငှက်ပျောနှယ်၊ ချောသွယ်သော ဦရု မည်ငြား၊

ပေါင်သားလက္ခဏာလည်းရှိ၏။ သုံးဆွဲနှစ်ချောင်းအပေါင်း  
ညီညွတ်၊ လွှဖြင့်ဖြတ်သို့၊ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနု၊ ခရုနှိုင်းအပ်၊ ပန်းဇ  
လပ်ကဲ့သို့၊ လျှင်လျှင်ပြေး၍၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော သွားလည်း ရှိ  
၏။ ရစ်ခွေလကျော၊ နက်စွာလုံးဝန်း၊ မစွန်းတိတိ၊ နာဘိလက္ခ  
ဏာ ချက် ဟုဆိုအပ်သောအင်္ဂါအထူးလည်းရှိ၏။ ပြေပြေ  
ပြစ်ပြစ်၊ ကြောဆစ်မယု၊ တန္တုအနွန်း၊ စပါးဖုံးကဲ့သို့၊ သလုံး  
မြင်းခေါင်းလည်းရှိ၏။ မင်ပိတုန်းရောင်၊ ဖိတ်ဖိတ်ပြောင်မှ၊  
သုံးထောင်ထွာခန့်၊ ရှင်းသန့် မွှေးကြူ၊ မထူမပါး၊ အဖျား  
ကော့သောဆံပင်လည်းရှိ၏။ မွှေးတွင်းတချ၊ မရရုံးပေါင်း  
တချောင်းရှိငြား၊ မများလွန်း၊ မပါးလွန်းသော မွှေးညှင်း၊  
လည်းရှိ၏။ ဟေမန်ကြိုက၊ ကာယုဏှဖြင့်၊ ကမ္မဇဥတုစီမံပြု  
၏။ နွေဟုခေါ်ထွေ၊ ဂိမ္မေ တနဲ့၊ ရေခဲပြုကတော့၊ ချမ်းအေး  
မြေ့၍၊ ချစ်မွှော့ဘွယ်သော ဥတုအတွေ့လည်းရှိ၏။ ဆင်မင်း  
မြင်းမင်း၊ နွားမင်းဥသဘာ၊ ဟံသဂတိ၊ တပြေးညှိသို့၊ ပိပိချ  
နင်း၊ ကျော့ရှင်း စံပယ်၊ တင့်တယ် ညှက်ညောသော သွား  
လာခြင်းလည်းရှိ၏။ ပြုံးခြင်း ရှေ့ဖျား၊ သူ့နား ချမ်းမြေ့၊ နှစ်  
လော့ဘွယ်ရာ၊ ချိုသာပြေပြစ်၊ ကျစ်လစ်နူးညံ့သော စကား  
လည်းရှိ၏။ ကြာညှိ ဝတ်မှုံ၊ ရနံ့ပုံသို့၊ မွှေးထုံ ကြိုင်သင်း  
သောခံတွင်းလည်းရှိ၏။ ဝင်းဝင်းလျှံတောက်၊ လက်ကောက်  
လက်ကြပ်၊ လက်စွပ်ပုတီး၊ ညီးညီးပြိုပြက်၊ ဘယက်ခွါဒရာ  
စသော တန်ဆာတို့ဖြင့် လွန်စွာ တင့်တယ် ရုပ်ဆင်း ထူပ  
ခြင်းနှင့် ပြည့်စုံ၏။

ဂုဟသီဝမင်းကြီးသည်တူတော် ဒန္တကုမာရမင်းသား

၏ ဘုရားရှင် စွယ်တော်မြတ်၌၊ အလွန်သက်ဝင် ကြည်ညို  
သောအခြင်းအရာကို မြင်တော်မူ၍ အလွန်နှစ်သက် ဝမ်း  
သာခြင်းရှိရကား။ သွီးတော်ဟောမမာလာနှင့် တူတော် ဒန္တ  
ကုမာရမင်းသားတို့ကို လက်ထပ် ထိမ်းမြားတော် မူပြီး  
သော်။ အိမ်ရှေ့မင်းစည်းစိမ်တို့ကို လွှဲအပ်တော် မူပြီးလျှင်။  
ဘုရားမြတ်စွယ်တော်ကိုလည်း ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်တော်  
မူစေသတည်း။



၁၅-စွယ်တော်ကိုသိဟိုဠ်သို့ယူဆောင်ရန်မှာထားပုံ။

ဤသို့မင်းသားမင်းသွီးတို့အား ကြီးကျယ်စွာသောစည်း  
စိမ်ကို နှစ်သက်တော်မူစေ၍။ စွယ်တော်မြတ်ကိုလည်း အ  
စောင့်အရှောက်၌ ထားတော်မူစဉ်အခါ။ ဒီရခေရမင်းကြီး  
၏တူတော်ဖြစ်ကြကုန်သော မင်းသားတို့သည်ပါဠိလိပုတ်  
ပြည်၌ မိမိတို့ဦးရီးတော် ကျဆုံးပြီးနောက် ကာလိင်္ဂမြို့သို့  
စွယ်တော် ရောက်ကြောင်းကို ကြားသိကြပြန်၍။ များစွာ  
ကုန်သော စစ်သည်ဗိုလ်ပါတို့ကို ရုံးရပြီးလျှင်။ ထိုဂုဟာသီဝ  
မင်းကြီး၏ နိုင်ငံတော်သို့ လာကြ၍။ ထိုမြို့၏အနီး မလယ  
တောင်ကြီးသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် “ကျွန်ုပ်တို့အားစွယ်တော်  
ခတ်မြတ်ကို ပူဇော်ရန် အခွင့် ပေးပါလော့။ အကယ်၍  
စွယ်တော်ကို ပူဇော်ရန် အခွင့်မပေးပါလျှင် ကြီးစွာသော  
စစ်ကြီးဖြစ်ရပါလိမ့်မည်” ဟု၊ ဂုဟာသီဝမင်းကြီးထံ၊ သံတ  
မန်စေလွှတ်ကြကုန်၏။

ဤကဲ့သို့နုလုံးလက်ရုံး၊ အသုံးနှစ်ပါး၊ ကြိုးဝါး မာန်စောင်၊  
 မင်းညီနောင်တို့၏၊ ရဲရောင်မာတင်းသော စကားကို၊ ဂုဟ  
 သီဝမင်းကြီးကြားသိတော်မူလတ်သောအခါ၊ တူတော်ဒန္တ  
 ကုမာရမင်းသား၊ သွီးတော်ဟောမမာလာတို့ကို ခေါ်တော်မူ  
 ပြီးလျှင်၊ ညွှန်းဖော်ရွှေနှုတ်၊ အမိန့်တော်ထုတ်သည်မှာ၊

“နတ်လူတို့၏ဆရာ၊ အတုလစောမြတ်စွာ၏၊ ဒါဠာမွန်  
 မြတ်၊ စွယ်တော် ဓာတ်ကို၊ ရလိုထုံရှောင်း၊ ထိုအကြောင်း  
 ကြောင့်၊ မာန်စောင်း တက်ကြွ၊ ဒီရခာရ၊ နရိန္ဒ၏၊ ရန်စစ်  
 ထွက်ပေါ်၊ တူတော်ညီနောင်၊ မင်းရဲခေါင်တို့၊ တောဇီမလယ  
 ပဗ္ဗတ၌၊ ရပ်ချမြဲကိုင်၊ စစ်ပြိုင်ဘက်မည်၊ ရဲရည်ကျွတ်ကျွတ်  
 သံစေလွှတ်၏၊ လူ့ထွဋ်ရှင်ကျော်၊ မြတ်ဘုန်းမော်၏၊ စွယ်  
 တော်ဓာတ်ကို၊ မအပ်လွှဲသွေ၊ နေခဲ့ချေမှု၊ အုပ်ထွေ ရဲမက်၊  
 လက်နက်ချင်းပြိုင်၊ စစ်ကြီးဆိုင်အံ့၊ မခံ့စကား၊ စေလွှတ်ငြား  
 ၏၊ တအားပြိုင်ပြီး၊ စစ်ကြီးဆိုင်သော်၊ နိုင်မည် ရှုံးမည်၊ ဤ  
 နှစ်လီကို၊ အတည်မသိ၊ ဖြစ်ဘိရကား၊ ဘုရားစွယ်ဓာတ်၊  
 ရုပ်ကလာပ်ကို၊ ဝေးရပ်သို့ ဆောင်၊ တောတောင် ပုန်း  
 အောင်း၊ သီတင်း ဆိုးကောင်း၊ အကြောင်း ကြောင်းကို၊  
 ချောင်းမြောင်းနားထောင်၊ ငါမင်းခေါင်သည်၊ မအောင်တိမ်း  
 ပါး၊ နိမ့်ကြောင်းများကို၊ ကြားသိလေလျှင်၊ ထင်လျှားဆော  
 စွာ၊ ဒါဠာတော်မြတ်၊ စွယ်တော်ဓာတ်ကို၊ ဆောင်လတ်တုံ  
 ပြီး၊ လမ်းခရီး၌၊ မင်းသွီး-မင်းသား၊ မထင်ရှားအောင်၊ ပုဏ္ဏား  
 ယောင်သွင်၊ ဖန်စီရင်လျက်၊ စင်ကြယ်သီလ၊ ပြာဟ္မဏသွင်၊  
 ရုပ်ပြောင်းဆင်၍၊ မင်းကောင်း မင်းမြတ်တို့စံနေရာ၊ သမုဒ္ဒ

စွယ်တော်ကိုသိဟိုဠ်သို့ယူဆောင်ရန်မှာထားပုံ။ ၆၁

ရာ၊ ဖြာဖြာရစ်ဝန်း၊ သိဟိုဠ်ကျွန်းသို့၊ ဖြန့်ယွန်းစကြာ၊ ထွက်ခါ  
မနှေး၊ ရှောင်ကွယ်ပြေးပုန်း၊ လွတ်အောင်သာ ရုန်းကြလေ  
တော့” ဟု၊ မိန့်တော်မူလေသတည်း။

အမိန့်တော် စကားကို ဦးထိပ်ရွက် ဆင်မြန်း ကြရကုန်  
သော သားတော် သွီးတော် တို့သည် ဦးရိုးတော် မင်းကြီး  
အား-

တဝ စ မမ စ ကော ဝါ သိဟဇ္ဇေ ဗန္ဓုဘူတော။  
အစရှိသောပါဌတို့ဖြင့် လျှောက်၏။

ထိုပါဌ၏အဓိပ္ပါယ်ကား။ ။ ဦးရိုးတော်မင်းမြတ် လော  
ကနတ်၊ အကယ်စစ်ပြိုင်၊ ဘဘုန်းလှိုင်သည်၊ ယိမ်းပိုင်ကံ  
တော်၊ နိမ့်ခဲ့သော်မူ၊ စွယ်တော်ကိုယူ၍၊ ဇမ္ဗုဒိပါ၊ မင်္ဂလာ  
ရွန်းစို၊ ရေညှိပတ်ဝန်း၊ သိဟိုဠ်ကျွန်းသို့၊ ယွန်းရမည်မှာ၊  
ကျွန်းငယ်ကျွန်းသေး၊ ဝေးကဝေးသည်နှင့်၊ ဘေးကပေါများ၊  
တယောက်သားမျှ၊ ကိုးကားစရာ၊ မျိုးညမရှိ၊ သို့ဖြစ်ဘိ၍၊  
ဖိနဘုန်းမော်၊ မြတ်စွယ်တော်ကို၊ ဆောင်သော်မသင့်၊ အခွင့်  
မလျော်၊ တော်မည်မထင်ကြောင်းကို၊ လျှောက်ကြားသော  
ကာလ။ ခမည်းတော်မင်းမြတ်၊ လောကနတ်က၊ နောက်ထပ်  
၍ မိန့်တော်မူသည်မှာ။

မမ စ ပိယသဟာယော သော မဟာသေနရာဇာ။  
စသည်ဖြင့် မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

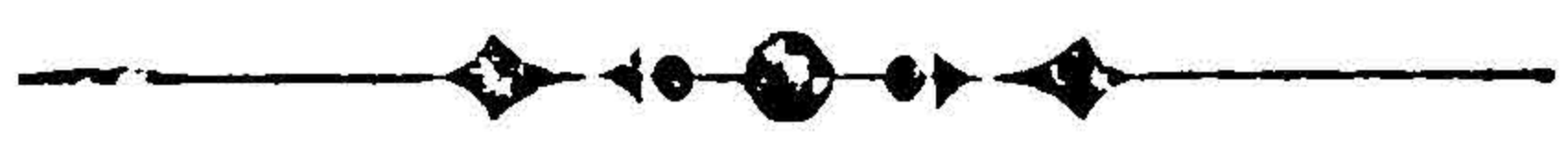
အဓိပ္ပါယ်ကား။ “တူလှတသီး၊ ရှုမငြီးသည့်၊ သွီးရတနာ၊  
ဘေ့သည့်ချာတို့၊ ရေညှိပတ်ဝိုင်း၊ သိဟိုဠ်တိုင်းသို့၊ မဆိုင်း

မတွ၊ သွားကုန်ကြလော့၊ မဟာ သေန၊ မည်နာမနှင့်၊ အဒိဋ္ဌ  
 သဟာယေ၊ ငါ့မိတ်ဆွေသည်၊ မင်းနေပြည်မ၊ အနုရာဇ်၊  
 ရာဇဘုန်းစည်ဖြစ်လေသည်၊ ရာဇာနေနတ်၊ ထိုမင်းမြတ်က၊  
 မပြတ်တောင့်တ၊ ဆန္ဒအာသာ၊ ရှိသည်တာကြောင့်၊ နာနာ  
 ရတန၊ မုတ္တပုလဲ၊ လက်ကိုင်စွဲလျက်၊ အပိန္နဲယု၊ သမ္မာ  
 သမ္ဗုဒ္ဓ၊ ဥတ္တမကမော်၊ မြတ်စွယ်တော်ကို၊ ပူဇော်လိုကြောင်း၊  
 အကြိမ်ကြိမ်ပင်၊ တောင်းဘူးလေပြီ၊ သားတော်ပုတ္တ၊ သွီးလှ  
 တို့၊ မွေးဘခင်စကားကို၊ ဦးထိပ်၌တင်ထား၍၊ ဘုရားဘုန်း  
 လွန်၊ စွယ်တော်မွန်ကို၊ လျှောက်ပန်ဦးတင်၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း  
 ဘုရင်သို့၊ ဆက်တင် ပို့သ၊ ကျိုးနှစ်ဝကို၊ မြော်ဆထောက်  
 ထား၊ ဘခင်၏ စကားကို၊ နားစိုက်၍ချိုလော့”ဟု၊ မိန့်ဆို  
 တော်မူလေသတည်း။

ဂုဟသီဝမင်းကြီးသည် သားတော် သွီးတော် မင်းနှစ်  
 ဘော်တို့ကို ချစ်အားတော် အလွန်ကြီး၍၊ စိုးရိမ်ခြင်း ထပ်  
 လောင်းသော်လည်း၊ မရှောင် မလွှဲသာ၊ ဓာတ်စွယ်တော်  
 မြတ်မဟာကို၊ လွန်စွာကြည်ညိုခြင်းရှိရကား၊ ကြံကောင်း  
 ကြံရာ၊ လွတ်ကြောင်းရှာ၍၊ သည်းစွာ ငိုယိုလျက်၊ ညိုသော  
 မျက်နှာနှင့်၊ သားတော်-သွီးတော်၊ ရွှေလှော်သိင်္ဂါ၊ မင်းနှစ်ဖြာ  
 တို့ကို၊ အလွန်ဝေးကွာသော၊ ကျွန်းတပါးသို့ စေခိုင်းတော်  
 မူရရှာသတည်း။

သားတော်-သွီးတော်မင်းနှစ်ဘော်တို့သည်လည်း မွေး  
 သည့်ဘခင်နှင့်ဝေးကွာ၍၊ ကျွန်းတပါးသို့သွားရမည့်အရေး  
 ကြောင့် ပူဆွေးဒုက္ခ၊ ငိုမျက်ရည် သွယ်သွယ် ကျလျက်၊

မွေးသည့်ဘခင်၊ မင်းဘုရင်ဂုဟာ၏၊ ပါဒတော်စက်ပခုကို၊  
ခိုလှုံခညွတ်၊ ပွတ်ခါပွတ်ခါ၊ ငိုယိုရှာလျက် ရိုသေစွာဦးနှိမ်  
ချပြီးလျှင်၊ ဘုန်းဘုရား မြတ်စွယ်တော်ကို၊ နှစ်ဘော် မကွာ  
ဆောင်ယူကာဖြင့်၊ တောတောင် ဟောမာ၊ မြိုင်ချောင်သာ၌၊  
ပုန်းအောင်း၍သာ၊ ဘုန်းဝေ သေဌ်နင်း၊ မွေးဘမင်း၏၊ သီ  
တင်းကိုသာ၊ နားထောင်ရှာလျက်၊ ဘေးလွတ်အောင်သာ၊  
တိမ်းရှောင်ရှာကြလေသတည်း။



၁၆-ပင်လယ်ကမ်းသဲပုံစေတီ၌ စွယ်တော်ကိန်းဝပ်ပုံ။

ဂုဟာသီဝမင်းကြီးသည်။ သားတော်-သွီးတော် တို့ကို  
စေလွှတ်ပြီးနောက်။ စစ်သည် ဗိုလ်ပါတို့ကို ရုံးစုလျက် စစ်  
မြေပြင်သို့ထွက်၍။ ဒီရခေရ မင်းသားတို့နှင့် စစ်ဘက်ပြိုင်  
သောကာလ မိမိ၏ စစ်သည် ဗိုလ်ပါတို့ အားနည်းရကား။  
စစ်ကျင်းရာတွင် ခန္ဓာစဲ၍၊ နတ်ပွဲသို့စံရရှာလေသတည်း။

သားတော်-သွီးတော် မင်းနှစ်ဘော် တို့သည် ခမည်း  
တော် မှာထားချက်တို့ကို ဦးထိပ်ရှက်ဆင်ပြီးလျှင်။ တောင်  
ကြီးအသွင် ထင်ဘိသည့်ပမာ သေချာစွာ မှတ်သားလျက်။  
ခမည်းတော် မင်းမြတ်၊ မွေးဘနတ်၏၊ သတင်းစကား၊ ဆိုး  
ကောင်းများကို၊ အားစိုက်၍ ထောင်သော ကာလ၊ ခမည်း  
တော်ဘုရား၊ နတ်ရွာလားကြောင်းကို၊ လုံးပေါင်း စေ့ရေ  
ကြားရ လေသော်၊ ဗျာဝေသောက၊ လောလောထ၍၊ ပရိ  
ဒေဝ၊ ဒုက္ခပွားစီး၊ သက်ကြီး ရှိုက်ဖို၊ ငိုယို မြည်တမ်း၊

လွမ်းရက်နှင့်ပင်၊ ဖြူစင်ဆွတ်ဆွတ်၊ ကိုယ်ဝတ် ဆင်လဲ၊  
 ကြည်ကွဲစရာ၊ မျက်နှာမထွ၊ ဖြာဟူဏအလား၊ ပုဏ္ဏား ညီ  
 နောင်၊ သဏ္ဍာန်ဆောင်၍၊ ထွက်ရှောင်ကာ ပြေးကြ လေ  
 သော်၊ ခမည်းတော်မြတ်၊ လောကနတ်၏၊ ပိတ်ခတ်သဟာ  
 ယ၊ မဟာသေန၊ ရာဇနေတည်၊ သီဟိုဠ်ပြည်လည်း၊ ပတ်  
 လည်ရစ်ဝိုင်း၊ ဒီလှိုင်းသဲသဲ၊ ဝဲဂရက်ကြီး၊ သမုဒ်ရေဆည်း  
 သည်ဖြစ်ရကား၊ ကူးရန်အခွင့်၊ ခန့်မသင့်၍၊ ဆိုင်းလင့်ရပ်  
 နားလျက်၊ ပင်လယ်ကမ်းနား၌၊ ဘော်သားအတူ၊ ငွေကျူ  
 အဆင်း၊ ဖြူဖြူလင်းသော သဲပုံစေတီတော်ကို တည်ကြ၍၊  
 ထိုသဲပုံစေတီတော်အတွင်း၌ တရားမင်းမြတ် ဖြစ်တော် မူ  
 သော မြတ်စွာဘုရား၏ စွယ်တော်ခတ် ကိုးကွယ်ရာကို  
 ရွှေကြုတ်ပါ သွင်းမြှုပ်၍၊ တောအုပ်မြိုင်ခေါင်း၊ ခိုင်လျက်  
 အောင်းကြရလေသတည်း။

သုဂတ ဒသန ဓာတုံ ဝါလုကာ ထူပကုန္တိ ၊  
 ဌပိတမုပစရန္တော အန္တိ ဂုဗ္ဗန္တရသ္မိံ ။  
 ဒါဠာဘေတုဝင်ပါဌ။

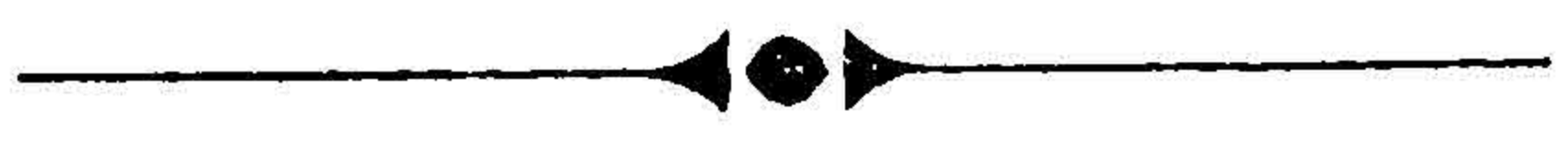
ဝါလုကာထူပကုန္တိ ၊ သဲအရပြု၍တည်အပ်သော စေတီ  
 တော်၏အလယ်၌။ ဌပိတံ၊ သွင်းပြုတည်ထားအပ်သော။ သု  
 ဂတဒသနဓာတုံ၊ ဘုရားမြတ်၏စွယ်တော်ခတ်ကို။ ဌပစ  
 ရန္တော၊ လုပ်ကျွေး စောင့်ရှောက်ခြင်းကို ပြုလျက်။ ဂုဗ္ဗန္တ  
 ရသ္မိံ ၊ အမှတ်မရှိ တချခုသော တောချိုင့်။ အန္တိ၊ ပုန်းလှီး  
 ဝင်ရှောင်း၊ မောင်မယ်စုံ အောင်းကြရလေ၏။

တနည်း။—သုဂတဒသနစာတုံ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စွယ်  
တော်ခတ်ကို။ ဝါလုကာထူပကုန္တိ။ သဲဖြူဖြင့် ပြုအပ်သော  
စေတီတော်၏ ဝမ်း၌။ ဌပိတံ၊ တည်ထား အပ်သည်ကို။  
ကတွာ၊ ပြု၍။ ဥပစရန္တော-ပါရိစရိယံ ကရောန္တော၊ လုပ်  
ကျွေးကြည်ညွတ်၊ ဝတ်နိဗဒ်ကို၊ နေ့ညမပြတ် ပြုကြလျက်။  
ဂုဗ္ဗန္တရသ္မိံ၊ အမှတ်မရှိသော တောချိုင့်၌။ နိလီယန္တော၊  
ပုန်းအောင်းခိုဝင်လျက်။ အန္တိ- နိသီဒိ၊ နေကြလေ၏။

နောက်နည်းကား ဒိုကာပါဌအတိုင်း ယောဇနာလိုက်  
သည်။

ဝါလုကာထူပကုန္တိ တိဝါလုကာရာသိထူပကုန္တိ  
ယံ။ ဥပစရန္တောတိ ဓာထုပါရိစရိယံ ကရောန္တော  
တိအတ္ထော။ ဂုဗ္ဗန္တရသ္မိံတိ အညဘရသ္မိံ ဝနဂုဗ္ဗ  
နိလီယန္တော အန္တိ နိသီဒိ။

၎င်းဒါဌာဓာထုဝင်ဒိုကာပါဌ။



၁၇-သဲပုံစေတီရောင်ခြည်တော်ကွန့်မြူးပုံ။

ယင်းသို့ ပုန်းအောင်း၊ ပိတ်ပေါင်း တောဝင်၊ နေကြစဉ်  
အခါ၊ ဝိဏာသဝ၊ ဝသိပတ္တ၊ ဆဋ္ဌဘိည၊ ဈာန်ရ အရှင်၊  
ကောင်းကင်ဝဲယုံ၊ အရဟံမည်သာ၊ ရဟန္တာတပါး၊ တော်  
ငြားဤခါ၊ ကြွတော်မူလာ၍၊ ဒါဌာတော်မြတ်၊ စွယ်ခတ်  
ကိန်းလှုံ၊ သဲပုံစေတီတော်၏ အနီးသို့ရောက်လျှင်၊ ခြောက်  
ပါးရောင်ခြည်၊ ပြောင်ပြောင်လည်လျက်၊ ထွက်သည်ယိုရုံ၊

ကြ၍ မြောက်သို့၊ တောက်ထိန် ဝင်းဝင်း၊ မိဗ်းလုံးလင်းမျှ၊  
 ခပင်းယှက်ရုံ၊ သဲပုံဝန်းကျင်၊ မျက်မှောက်မြင်၍၊ ရဟန္တာ  
 အရှင်၊ ဆင်ခြင်တော်မူသည်ကား၊ လူသုံးပါးတို့၏ ပတ္တမြား  
 မျက်ရစ်၊ ဖြစ်တော်မူသော ဘုရားမြတ်၏ စွယ်တော်ဇာတ်  
 ကိန်း တည်၍ ရောင်ခြည်တော် လွှတ်ကြောင်းကို၊ ရှင်  
 ကောင်းရဟန္တာ၊ ဒီဏာသဝ၊ မုချဆတ်ဆတ်၊ သိတုံလတ်  
 က၊ ဓာတ်စာတုကျော်၊ ဤစွယ်တော်ကို၊ အဟော် ဝတ၊  
 ဒေဝမနုဿာ၊ ဗြဟ္မာမကျန်၊ ကုမ္ဘဏ်တလ္လား၊ နဂါးဂဠုန်၊  
 ဆောင်ယူ တုံ၍၊ သဲပုံကြီးစွာ၊ ဤနေရာသို့၊ ရောက်လာ  
 သလော၊ တွေးတော သက်ဝင်၊ အဘိညာဉ်ဖြင့်၊ ဆင်ခြင်  
 တော် မူပြန်သော်၊ တောအုပ်ပိတ်ပေါင်း၊ ချုံအောင်းပုန်းလျှိုး၊  
 တိတ်ခိုး ကွယ်ရာ၊ နေကြရာသော မင်းသား-မင်းသမီး နှစ်  
 ပါးတို့ကို၊ မျက်ဝါးထင်ထင်၊ သိမြင်တော်မူ၍၊ စွယ်တော်  
 ရုပ်ဇာတ်၊ ဤအရပ်သို့၊ မအပ်မလျော်၊ ရောက်တော် မူ  
 ကြောင်းကို၊ လုံးပေါင်းဆေးလေး၊ မေးလတ်သော အခါ၊  
 ထီးဘွားနန်းလျှာ၊ မင်းနှစ်ဖြာတို့၊ ရာဇာဘမင်း၊ ခမည်း  
 ရင်း၏၊ ကြောင်းခြင်းမူလ၊ စ၍လုံးရုံ၊ အရေးပုံနှင့်၊ ဘုန်း  
 ဂုဏ်အကျော်၊ စွယ်တော်ဇာတ်စစ်၊ ဖြစ်ဖြစ်သမျှ၊ လျှောက်  
 ထားကြသော်၊ ဓမ္မရေအေး၊ အမြှိုက်ဆေးဖြင့်၊ တိုက်ကျေး  
 ညွန်ထွ၊ ဟောဖော်ပြလျက်၊ ဆောင်ယူ၍သာ၊ ကျွန်းလက်ာ  
 သို့၊ မကြာခဏ၊ ကူးမြောက်ကြဟု၊ မြွက်ဟာမိန်ညွန်း၊ တိုက်  
 တွန်းတော်မူသတည်း။



၁၈-စွယ်တော်စိုးယူသော နဂါးအား ရဟန္တာ  
နှိမ်နင်းပုံ။

ဒသဗလတနူဇာတုံ သီဟဋ္ဌံ နေထ တုမေ။ ။  
ဟူသော စကားဖြင့် တိုက်ထွန်းတော်မူ၏။

ဒသဗလတနူဇာတုံ၊ ဒသဗလ၊ နာမထွန်းလွှတ်၊ ရှင်တော်  
ချစ်၏၊ နူးညံ့ပြေပြစ်သောစွယ်တော် စစ်ကို။ သီဟဋ္ဌံ၊ ဝိဇယ  
မင်း၊ တည်ရင်းအစ၊ ထွန်းပသာသနာ၊ လင်္ကာဒီပံ၊ နိုင်ငံရွှန်း  
စို၊ ကျွန်းသီဟိုဠ်သို့။ တုမေ၊ ဂုဟသီဝ၊ နရသေဌ်နင်း၊ မင်း၏  
ရင်သွေး၊ ဖြစ်ဝေးရှုပ၊ ဟောမမာလာ၊ ဘွဲ့ခရာနှင့်၊ မိတာမျက်  
ဖျော်၊ တူတော်ဒန္တ၊ ရှုမငြီးရာ၊ မင်းနှစ်ဖြာတို့သည်။ နေထ၊  
လျင်စွာခဏ၊ ဆောင်ကုန်ကြလော့။

ဤသို့မိန့်မှာ၊ ရဟန္တာ၏၊ အာဏာ တော်မြတ်၊ နေ နတ်  
အရှင်၊ ဘခင်နန်းပျော်၊ ခမည်းတော်၏၊ မြွက်ဘော်အာဏာ၊  
ရှိသည် တာကို၊ သေချာမှတ်စွဲ၊ အမြဲနှလုံး၊ ပိုက်ယူကျူး  
လျက်၊ ညွတ်ရုံးကြံစည်၊ ကူးမည်ခန့်တိုင်း၊ သင်္ဘောကို ငွေ  
ဆိုင်း၍ နေကြစဉ် အခါ၊ ရေနတ်ခွယ်မျိုး၊ တန်ခိုးကြီးထု၊  
ပဏ္ဍုဟာရ၊ နာမထင်ရှား၊ နတ် နဂါးသည် ကိုးပါးသော  
ဂုဏ်တော် အပေါင်းတို့ဖြင့်၊ ရိုက်ခြောင်းဘဝင်၊ ငှန်းတက်  
ကျော်ကြား၊ မြတ်ဘုရား၏၊ ကိုယ်စားတော်မြတ်၊ စွယ်  
တော်ခတ်သည်၊ သောင်ပေါ်ကျွန်းဂူ၊ ဘော်ဖြူတပဲ၊ ငွေ  
သဲပုံအတွင်း၊ ရောင်ခြည် လင်းလျက်၊ လက်ငင်းမသွေ၊ သီ  
တင်းသုံး နေတော်မူသော အဖြစ်ကို၊ စင်စစ်မသွေ၊ မြင်တုံ

လေကာ၊ ခြောက်ထွေရောင်ခြယ်၊ ဤအံ့ဘွယ်ကား၊ အကယ်  
 တိတိ၊ မရှိပါတုံ၊ မကြုံစဘူး၊ အထူး တလည်၊ ဘယ်ရောင်  
 ခြည်ဟု၊ ဆင်ခြင်ပြုသော်၊ ဝါလုငွေမှုံ၊ သဲပုံ စေတီတော်၏  
 အလယ်၌၊ ဗံပယ် ကိန်းဝပ်တော်မူသော စွယ်တော် ဓာတ်  
 မြတ်က၊ ထွက်လတ်သော အရောင်ဟု သိရကား၊ မထင်  
 ရှားသောအသွင်ဖြင့်၊ လုလင်ယောင်ဘန်ဆင်း၍၊ ရှိခိုးခြင်းကို  
 ပြုလေ၏။ ထိုအခါသဒ္ဓါပွားငြိမ့်၊ ဒိတိစိမ့်၍၊ နှစ်သိမ့်အင်ရွဲ၊  
 ရောင့်ရဲ အားရခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍၊ ကြီးစွာသော နဂါး  
 သဏ္ဍာန်ဘန်ဆင်းပြီးလျှင်၊ သဲသောင်ပြင်စေတီတော်တွင်း  
 ၌ ထည့်သွင်း ထားသော မြတ်ဘုရား စွယ်တော်ကို ရွှေ  
 ကြိုတ်ပါ ဖော်ယူပြီးလျှင်၊ လည်ချောင်း၌ မျိုသွင်း၍၊ ခိုးယူ  
 ခြင်းကို ပြုပြီးသော်၊ လျင်မြန်စွာ ပြေးသွားလျက်၊ မြင်းမိုရ်  
 တောင်ကို ရစ်ပတ်ပြီးလျှင် ပုန်းရှောင်၍ နေလေသတည်း။

\* သပဒါသဗဟုမာနေော သော အသန္ဒိဿမာနေော၊  
 ရတနမယကရဏ္ဍံ ဓာတုယုတ္တံ ဂိလိတွာ။  
 ဝိတတပုထုလဒေဟော ဘောဂမာလာဟိ တုဂ်၊  
 ကနကသိခရိရာဇံ ဝေဠယိတွာ သယိတ္ထ။  
 ဒါဠာဓာတုဝင်ပါဌ။

ထိုနောင်၊ မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် ရဟန္တာ မြတ်၏  
 အမိန့်မှာ။ ခမည်းတော် မြတ်၏ အာဏာအတိုင်း။ သိဟိုဠ်  
 ကျန်းသို့ ကူးလိုသည်ဖြစ်၍။ စွယ်တော်ကြိုတ်ကို ဘော်ထုတ်

---

\* သပဒါသဗဟုမာနေော (သိဟိုဠ်မူ။)

သောကာလ၊ ရွှေကြွတ်နှင့်တကွ၊ စွယ်တော်မြတ် ပျောက်ဆုံးသော အခြင်းအရာကိုသိ၍။ မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် ရွှေအိမ် ရွှေနန်း၊ ဝံမြန်းရိပ်ငြိမ်၊ မင်းစည်းစိမ်နှင့် ကင်းကွာခြင်း၊ ဘောဂဝိပ္ပယောဂဒုက္ခ၊ ကြီးထွားရက်အင်၊ မွေးဘခင်နှင့်၊ မမြင်သွေလွဲ၊ ကွဲခဲ့ရသော ဝိယဝိပ္ပယောဂဒုက္ခ တို့အပေါ်တွင်၊ စွယ်တော်ခေတ်မြတ် ပျောက်ဆုံးခြင်းကြောင့်၊ အတိဒုက္ခ၊ သောကမီးလျှံ၊ ထင်မိ၍ဖြစ်ကြပြန်သော်၊ အတန်တန် ဝိုကြွေးမြည်တမ်းလျက်၊ ရိန္နင်းဆင်းရဲ၊ အသဲကြွေပြတ်၊ သေမတတ်နှင့်၊ ပတ်ပတ်မွှေးနှောက်၊ မြိုင်အောက်တကြော၊ တောချုံ ရှိရာ၊ လိုက်၍ ရှာလည်း၊ ဒါဠာစွယ်လှ၊ မမြင်ရ သဖြင့်၊ သောကလိုက်ဖို့၊ ဝိုယိုမြည်တမ်း၊ ရောင်ရမ်းဆိုသည်၊ မျက်ရည်သွယ်ကျ၊ ပင်ပန်းရလျက်၊ ပျောက်ရတုံငြား၊ တိုင်းတပါးသို့၊ ကြွသွားလေသည်၊ အတည်မသိ၊ ဖြစ်ဘိကြောင်းအင်၊ သို့လျှင်မဟုတ်၊ ယူထုတ် လျှင်လျား၊ နဂါးတို့ဘောင်၊ ဆောင်လေ သလော၊ သဘော တမျိုး၊ တိတ်ခိုးကြံ့စည်၊ ဂဠုန်ပြည်သို့၊ ယူသည်တဝ၊ မသိရခဲ့၊ ထိုမှတစ်ဆင့်၊ နတ်ဂန္ဓဗ္ဗ၊ ယက္ခတသင်း၊ ဆောင်ယူလျှင်း၍၊ နတ်မင်းဒေဝိန်၊ တာဝတိံစိုးမိုး၊ ဘိုးတော်မြတ်များ၊ သိကြားထံမှောက်၊ ရောက်အောင်မချို၊ ပို့လေသလော၊ တွေးတောစာနာ၊ ဤအရာကို၊ သေချာမသိ၊ ဖြစ်ဘိရကား၊ ဤကြောင်းလျားကို၊ ထင်ရှား လင်းဖော်၊ ညွှန်းပြတော်မူပါဟု၊ ဒီဏာသဝ၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ရှုနိုင်သော ရဟန္တာအရှင်မြတ်အားလျှောက်ထားတောင်းပန်ကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ ရဟန္တာ အရှင်မြတ်သည်လည်း၊ ဓာတ်စွယ်  
 တော်ဖြစ်ဟန်ကို၊ ပြန်လှန်စေ့၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့်၊ ကြည့်ရှုတော်  
 မူရာတွင်၊ အခြားမဟုတ်၊ သမုဒ်ပင်လယ်၊ ပြောကျယ်အဏ္ဏ  
 ဝါ၊ သီတာရစ်ခွေ၊ ရေမြေ အထု၊ ပျော်နေပြီသော၊ ပဏ္ဍ  
 ဟာရ၊ နာမထင်ရှား၊ ရေနဂါးသည်၊ ဘုရားစွယ်တော်၊ ပူ  
 ဇော်လိုငြား၊ ယူဆောင်သွား၍၊ သိမ်းထားဝှက်သို၊ လည်  
 နွ်မျို၍၊ မယိုမယွင်း၊ ရှိသည်ခင်းကို၊ ထင်လင်းပုံသေ၊ သိ  
 လေရကား၊ ခွန်အားကြီးစွာ၊ ယူစနာခွဲ ပမာဏ ရှိသော  
 ဂဠုန်မင်းသဏ္ဍာန်၊ ရုပ်ပုံဘန်၍၊ ရဲမာန်တင်းတင်း၊ ထန်  
 ပြင်းသော လေဟုန်ဖြင့်၊ အားကုန်ယုံဝဲ၊ တောင်ပံဖြင့် ရေ  
 ကိုခွဲပြီးလျှင်၊ သဲသဲရုတ်ရုတ်၊ စက်ပုံချတ်သို့၊ သမုဒ်ပျော်ပါး၊  
 ရေနဂါး၏ လည်ကုပ်ကို၊ ကိုင်ဆုပ်၍ မြဲမြံစွာ သုတ်တော့  
 မည် အဟန်နှင့်၊ မိဋ္ဌာန်တန်ခိုး၊ အမျိုးမျိုးဖြင့်၊ ကြောက်စိုး  
 ဘွယ်ကြီး၊ သေခိုးမတတ်၊ သက်ပြတ်လှအောင်၊ ရစ်နှောင်  
 ပတ်ယှက်၍ ထားသော၊ မြင်းမိုရ်တောင် အလုံးကို၊ ပတ်  
 ကုန်းခြံမည်၊ ပဲ့တင်သံဖြင့်၊ မခံနိုင် လောက်အောင်၊ မြိမ်း  
 ချောက်လျက်၊ မိဗ်းအောက်တခွင်၊ ကောင်းကင်အဇဇာ၊  
 ရောင်ဝါမရှိ၊ မှောင်အတိ ဝိတ်ချ ထားလျက်၊ နဂါးမင်း၏  
 လည်ကုပ်ကို၊ ကိုင်ဆုပ်၍၊ အတောင်ဖြင့်၊ ဖုံးအုပ် လေ  
 သတည်း။

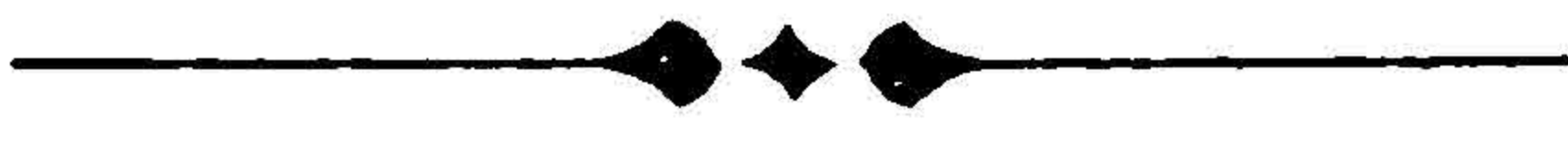
ဝိဟဂပတိ သရီရံ မာပယီ တဗ္ဗုမုဟုတ္တေ၊  
 ဝိတတပုထုလပက္ခေနန္တ လိက္ခေထကန္တိ။  
 ဒါဠာစာတုဝင်ပါဌ်။

ဝိဟဂပတိသရီရံ မာပယိတမ္ဗဟုတ္တေ။ တသ္မိံ  
ခဏေသော ထေရော ဒိယဗုယောဇနပ္ပမာဏံ ဂရုဇ္ဇ  
ရာဇသရီရံ မာပယိတွာတိအတ္ထော။ဝိတတပုထုလ  
ပက္ခေနန္တံ လိက္ခေထကန္တိတိ ဒိဃမဟန္တံ ပက္ခေန  
အာကာသံ ဝိဒဟန္တိတိ အတ္ထော။

ပါဌ်အဖွင့်ဇိုကာ။

ဤသို့ ရဟန္တာအရှင်မြတ် ဆုံးမတော်မူလေက။ နဂါး  
မင်းသည် သေဘေးမှထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း ရှိရကား၊  
ပြုမိသမျှ အပြစ်ဒဏ်ကိုသည်းခံတော်မူပါဟု အကြိမ်ကြိမ်  
တောင်းပန်၍။ မျှီထားသောစွယ်တော်ကြုတ်ကို အန်ထုတ်  
၍ပေးလေသော်။မထေရ်ကျော်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်က၊ ဓာတ်တော်  
ကို တဘန် ဆောင်၍၊မောင်နှမဖြစ်သော၊ မင်းနှစ်ပါးတို့အား  
သီဟိုဠ် ကျွန်းသို့ ကူးသွား ရမည့် အကြောင်းကို၊ ထပ်  
လောင်း၍ မိန့်တော်မူပြန်၏။ ဤသို့ရဟန္တာမြတ် မိန့်လတ်  
သောခဏတွင်။ဇမ္ဗူဒိင်ကျွန်းမှ ဖြစ်ထွန်းသော ကုန်များကို  
ရောင်းချရန် သွားသော လှေသင်္ဘောသည် အနီးသို့ ဆိုက်  
ရောက်သောကာလ။ လင်္ကာဒိပ အနုရာဇမြို့သို့ လိုက်လိုပါ  
ကြောင်း ခွင့်တောင်းသည်ရှိသော်။ သင်္ဘော သူကြီးက  
လည်း သားရင်း သွီးရင်းကဲ့သို့ ချစ်ခင် ကြင်နာခြင်းရှိရ  
ကား။ မင်းသား-မင်းသမီးတို့ကိုအတိုးအခမရှိ။ မိမိသင်္ဘော  
ဖြင့် တင်ဆောင်၍ သွားခြင်းငှါ အခွင့်ကိုပေးပေ၏။ ထိုအ  
ခါဝယ်၊နွယ်လာသန္တိန်၊ကေရိန်ဘွား၊မင်းနှစ်ပါးလည်း၊မြတ်  
ဘုရားစွယ်တော်ကို၊ပူဇော်ဆောင်ယူပြီးခါ၊ သမုဒ္ဒရာ၊အဏ္ဏ

ဝါရံဆီး၊ ကျန်းသီး ရေညို၊ သိဟိုဋ္ဌသို့ ကူးကြလေတော့  
သတည်း။



၁၉-စွယ်တော်တင်သဘော်ကိရဟန္တာ  
စောင့်ရှောက်ပုံ။

ထိုအခါ နဂါး ဂဠုန်၊ အလုံးစုံသောသတ္တဝါအပေါင်းတို့  
သည်၊ ဝိုင်းအုံချီးဖြင့် ပူဇော်ခွင့်ရကြသည့်အခိုက်၊ ဦးခေါင်း  
ဖြင့် ဦးတိုက်၍၊ အလိုက်ဘာသာ၊ များစွာ ပူဇော် ကြလေ  
ကုန်၏။

နာဝါဝေဂေနဂတိံ ဧဝါနာဂသုပဏ္ဍာ မဟန္တိ  
ပူဇံကရိတွာ။  
ဓာတုဝင်ပါဌ။

ထိုသို့နဂါး ဂဠုန်၊ ကုမ္ဘန်ယက္ခ၊ ဂန္ဓဗ္ဗတို့ပူဇော်သက္ကာရ  
ပြုစဉ်အခါ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ စွယ်တော်ကို ပူဇော်ခြင်းငှါ၊  
ဟေမမာလာ မင်းသွီးသည်၊ ဣန္ဒြေတ်မှ ထုတ်သောခဏ၊  
စွယ်တော်ခတ်မြတ်သည် မင်းသွီး၏လက်မှ ကောင်းကင်  
သို့ပျံတက်၍၊ ရောင်ခြည်တော် ကွန်ဂ္ဂုတ်ကို ထက်ဝန်းကျင်  
လွှတ်တော်မူပြီးလျှင်၊ ဟေမမာလာမင်းသွီး၏ ဆံထုံး ထက်  
သို့ ပျံတက်၍ တည်တော်မူလေ၏။

[ဪ။ ။ အံ့ဩဘွယ်ရာ၊ ဖြစ်ခဲ့စွာဘိ၊ မြင့်မြတ်  
ခြင်းတရား အမြဲရှိလှသည့်၊ ရာဇဓိတာ၊ သွီးရတနာ  
ပေတကား။ ။ ရဲခဲစွာ၊ ရဲခဲစွာ။]

ပဝိသိသုဂတဒါဠာဓာတု သာ မောလိဂန္တိ၊  
ပုန ဂဂနတလမ္ဘာ ဩတရိတွာန တဿာ။ ။  
ဒါဠာဓာတုဝင်။

ထိုအခါ နဂါးတို့သည် အထူးထူး အပြားပြား များစွာ ပင် ပူဇော်ကြပြားသော်လည်း၊ အားရရောင့်ရဲခြင်း မရှိနိုင်ရကား၊ တန်ခိုးကြီး ကုန်သော နဂါးတို့သည် ချစ်ရက်ပတ်လုံး သမုဒ္ဒရာအလယ်၌ ငွေသင်္ဘောကို မလှုပ်မရှားမသွားစေဘဲ ရပ်တည်စေ၍ များစွာပူဇော်ကြလေ၏။ မင်းသား မင်းသမီးတို့သည် ငွေသင်္ဘောမလှုပ်မရှား မသွားသော အဖြစ်ကိုသိကြလေသော်။ အလွန်ကြောက်ရွံ့ ထုန်လှုပ်သော စိတ်နှလုံးရှိကုန်ရကား။ ယခင်စောင့်ရှောက်သောရဟန္တာ အရှင်မြတ်ကို အောက်မေ့တသလျက် ပြင်းစွာငိုကြွေး ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဝသီပတ္တ ဆဋ္ဌာဘိညအရှင် ဖြစ်တော် မူသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်သည် မင်းသား မင်းသမီးတို့ ငိုကြွေး တသသော အသံကို ဒိဗ္ဗသောတအဘိညာဉ် ဖြင့် ကြားသိတော်မူသောကြောင့်။ လျင်မြန်စွာ ဈာန်တန်ခိုးဖြင့် ကြွလာတော်မူ၍။ ယခင်ကကဲ့သို့ ဂဠုန်အသွင်ဖန်ဆင်း၍။ နဂါးတို့ကို ခြိမ်းချောက်တော်မူသောအခါမှ။ သင်္ဘောငွေသည် လျင်မြန်စွာသွားခွင့်ကိုရသတည်း။

ဝိဟဂပတိသရီရံ မာပယိတွာ မဟန္တိ၊  
ဘယစကိတဘုဇင်္ဂေ တေ ပလာပေသိ ခိပ္ပံ။  
ဒါဠာဓာတုဝင်။



၂၀-မဟာသေသနမင်း နတ်ရွာစံနှင်း၍ မင်းသား  
မင်းသမီးတို့ ဒုက္ခတွေ့ပုံ။

ထိုနောင် မကြာမီ လင်္ကာဒီပ ကျွန်းဌာနသို့ ရောက်ရန်  
အခွင့်၊ အသင့်သည်ပိုး၊ ရဟန္တာမြတ်တန်ခိုး၊ စွယ်တော်  
မြတ် ဣဒ္ဓိမျိုးကြောင့်၊ ဇမ္ဗူကောလပဋ္ဌန သင်္ဘောဆိပ် သို့  
ရောက်ကြကုန်တော့သတည်း။ ထိုအခါ အနုရာဇမြို့သို့သွား  
ရန် လမ်းစဉ်စခန်းစဉ်ကို ကုန်သည်များအထံ မေးမြန်းပြီး  
လျှင်၊ သင်္ဘောမှဆင်းသက်၍၊ အစဉ်တစိုက်၊ ခမည်းတော်  
မှာလိုက်တိုင်း၊ မဆိုင်းမတွ၊ သွားကြလေသော်၊ ခမည်းတော်  
ဂုဟသီဝမင်း၏ အဆွေတော်ရင်း မဟာသေသနမင်း စံနေ  
တော်မူရာ၊ အနုရာဇမြို့သို့ရောက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဟေမမာလာ၊ သညာမည်သီး၊ မင်းသမီးနှင့်၊ နွယ်  
သီးမပြား၊ ဒန္တကုမာရမင်းသား၊ နှစ်ပါးမောင်မယ်၊ မြတ်မျိုး  
နွယ်တို့သည်၊ ဘုန်းကြွယ်ပိတာ၊ ခမည်းတော် မိန့်မှာချက်  
အရ၊ ဒီပပိုင်နင်း၊ မဟာသေသနမင်း၏၊ ကြောင်းခြင်းဖြစ်ထွေ၊  
မေးမြန်းလေသော်၊ မဟာသေသန၊ သီဟဠမင်း၊ နန်းခင်းမမွေ၊  
နတ်ပြည်ရွှေပြီ၊ ဘုန်းဟေ့- ထီးဘွား၊ နန်းညွန့် ထားသော၊  
သားတော် ကိဇ္ဈိသိရီမေဃ၊ အဘရိုက်ရာ၊ ဆက်ခါယူခံ၊  
နန်းစံအုပ်စိုး၊ ကိုးနှစ်တိုင်တိုင်ရှိပါပြီဟု၊ အညီအညွာ၊ များ  
တကာတို့၊ မှန်ရာသဘော၊ တင်လျှောက်ပြောလေက၊ မင်း  
စော-ဘာဘွား၊ နတ်ရွာလား၍၊ လွမ်းအားမပြေ၊ နေ့ရေမစဲ၊  
ဝမ်းထဲပူမီး၊ ဒိဗီးတောက်ထိန်၊ အရှိန်မသတ်၊ ရှိလတ်တုံ  
ရှောင်း၊ နောက်ထပ်လောင်း၍၊ မင်းကောင်းမင်းမြတ်၊ ဘ-

နတ်ဘုန်းဝေ၊ မိတ်ဆွေရင်းချား၊ မဟာသေခ၊ ရာဇသေဌ်နှင်း၊  
 သီဟိုဠ်မင်းသည်၊ မကင်းဓမ္မတာ၊ နတ်ရွာ ပြောင်းစံ၊ တင်  
 လျှောက်သံကို၊ ထပ်မံတဖန်၊ ကြားရပြန်က၊ ဒုက္ခတွေ့ကြုံ၊  
 မီးတပုံတွင်၊ ပေါင်းဆုံ ရောယှက်၊ မီးတပုံ ဆက်သော  
 ကြောင့်၊ အသက်ပြောင်းပြန်၊ အူသဲလန်မျှ၊ ခန္ဓာပြတ်ကြွေ၊  
 သေလှူခမန်း၊ ပင်ပန်းရိဂှား၊ တအားနွဲ့နွဲ့၊ ငိုမဲ့မဲ့နှင့်၊ ယိုတဲ့မျက်  
 ရည်၊ မဆည်တတ်နိုင်၊ တောင်ယိုင်မြောက်ယိမ်း၊ ဖြေသိမ်း  
 မရ၊ သောက ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခဒိဗ္ဗိ၊ တောင်ကြီးစရေ၊ ဖုံးအုပ်  
 လေသို့၊ ပြင်းစွာတွေဝေ၊ ဗျာပါပွေ၍၊ ထွေထွေယောင်ရမ်း၊  
 ငိုမြည်တမ်းကြလေကုန်၏။

ထိုအခါ၊ ပြင်းစွာတွေဝေ၊ ပရိဒေဝ၊ ဒုက္ခဒိဗ္ဗိ၊ သောကဒိဗ္ဗိ  
 ကြောင့်၊ မင်းသမီး-မင်းသားတို့အား၊ ဆယ်ပါးဒိသာ၊ စကြဝ  
 ဇ္ဇာပတ်ကုံး၊ မိဗ်းလုံးနဲ့နဲ့၊ တခဲနက်မှောင်ကြီး၊ ပိတ်ဆီးဝန်း  
 ကျင်ရှိသကဲ့သို့ဖြစ်၍၊ ထင်မြင်ကြလေကုန်၏။

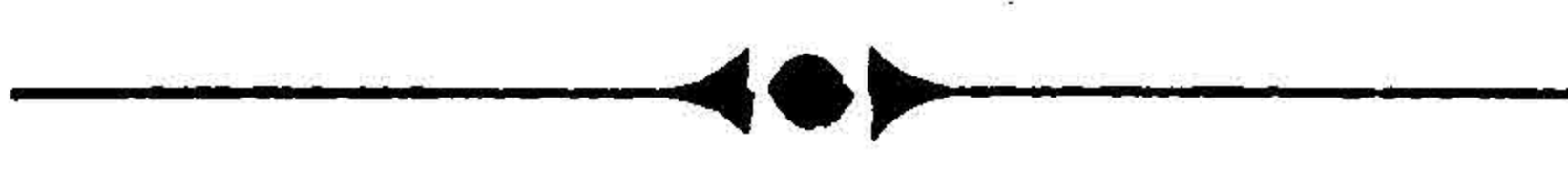
ထို့ကြောင့် ဒါဠာခေတုဝင်၌။

သောကေန တေ သိခရိနေဝ သမုဂ္ဂတေန၊  
 အဇ္ဈောတ္ထဋ္ဌာ ဗဟုတရံ ဝိလပိံ သု မူဠာ။  
 ခါယိံ သု တေသမထ မုတ္တိတမာနသာနံ၊  
 သဗ္ဗာ ဒိသာ စ ဝိဒိသာ စ ဗာနန္ဒကာရာ။ ။  
 ဟူ၍လာ၏။

တေ၊ ထိုမင်းသား-မင်းသမီးတို့ကို။ သမုဂ္ဂတေန၊ ကောင်း  
 စွာတတ်သော။ သိခရိနာ၊ ကျောက်စွန်း၊ ကျောက်ဆောင်

များမြောင်သောအထွဋ်ရှိသော တောင်ကြီးသည်။ အဇ္ဈော  
 ဣဒ္ဓာဣဝ၊ ဦးထိပ်အလုံး၊ လွှမ်းဖုံးအုပ်ရိုးအပ်ကုန်သကဲ့သို့။  
 သောကေန၊ မည်းတော်ဘုရား၊ ကျန်းခြားသိဟိုဠု၊ နဂို  
 ရာဇာ၊ နတ်ရွာစံပျော်၊ မင်းနှစ်ဖော်တို့ကို၊ တသခေါ်ဆို၊ ငိုယို  
 ပူဆွေးခြင်းသောကသည်။ အဇ္ဈောဣဒ္ဓာ၊ လွှမ်းမိုးဖိစီးအပ်  
 ကုန်သည်ဖြစ်၍။ မူဠာ၊ တွေဝေကုန်သော။ တေ၊ ထိုမင်းသား  
 မင်းသွီး တို့သည်။ ဗဟုတရံ၊ အလွန်များစွာ။ ဝိလဝိံသု၊ ငို  
 ယိုယောင်ရမ်း၊ ဆိုမြည်တမ်းကြကုန်ပြီ။ အထ၊ ထိုအခါ၌။  
 မုစ္ဆိတမာနသနံ၊ သောကဗျာပွေ၊ တွေဝေသောပိတ်ရှိကုန်  
 သော။ တေသံ၊ ထိုမင်းသား-မင်းသွီးတို့အား။ သဗ္ဗာဒိသာစ၊  
 ခပ်သိမ်းသော တူရူအရပ် တို့သည်၎င်း။ ဝိဒိသာစ၊ အ  
 ထောင့်အရပ် တို့သည်၎င်း။ ဗာနန္ဒကာရာ၊ တခဲနက်သော  
 မိုက်မှောင်အတိ ရှိကုန်သကဲ့သို့။ ဟုတွာ၊ ဖြစ်၍။ ခါယိံသု၊  
 ထင်ကုန်ပြီ။

ဗာနန္ဒကာရာတိ ဗဟုလန္ဒကာရာ ဝိယ ဟုတွာ  
 ခါယိံသုတိ ဝုတ္တံ။ ။ ၎င်းဋီကာ။



၂၁-သဗ်ဇီထေရ်အားစွယ်တော်ကြိုက်ဖွင့်ပြပုံ။

ထို့နောင်မှ၊ ဂုဟသီဝ၊ ရာဇဇကရာဇ်၊ ရင်နှစ်သည်းချာ၊  
 ဟေမမာလာမင်းသွီးနှင့်၊ နွယ်သီးမခြား၊ ဒန္တကုမာရမင်း  
 သား၊ မောင်မယ်စုံနှစ်ပါးတို့သည်၊ ငိုအားမစဲ၊ ကျမျက်ရည်  
 ထွေထွေ ရှုံ့လျက်၊ ဝမ်းထဲမသက်သာ၊ ညှိုးမျက်နှာရှိသဖြင့်၊

ကိစ္စိမေဃာ၊ ရာဇထံမှောက်သို့၊ ဝင်ရောက်စားခြင်းငှါမ  
 ဝံ့ရကား။ ဤသို့သစ်သစ်၊ အကြံဖြစ်ကြ၏။ ရဟန်းတော်တို့  
 မည်သည်ကား၊ သနားတတ်သောကရုဏာသည်၊ မကွာ  
 နိစ္စ၊ ရှိတတ်ကြ၏။ သပြေတည်ထွန်း၊ ဓမ္မုက္ခန်းမှ၊ ဖြန့်ယွန်း  
 ကူးလာ၊ ကြောင်းရာစုံလင်၊ လျှောက်တင်ပြီးခါ၊ လက်ခေါ်  
 ညွှန်း၊ သိဟိုဠ်ကျွန်း၌၊ ခင်ပွန်းမိတ်ဆွေ၊ အခြေပြုရာ၊ မရှိပါ၍၊  
 မျက်နှာညှိုးငယ်၊ ကိုးကွယ်မရ ရှိပါကြောင်းကို၊ လျှောက်  
 ထားရလျှင်၊ ကြည့်ရှုစေင်မရန်အကြောင်း ရှိရာ၏ဟု ကြံ  
 ကြ၍ မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်သို့ဝင်ကြပြီးလျှင်၊ သည်  
 ရှိ မထေရ်မြတ်ထံ၊ ချဉ်းကပ်ကြ၍၊ ငါးရပ်သော တည်ခြင်း  
 ဖြင့် ရှိခိုးဦးနှိမ်၊ သုံးကြိမ်သုံးဖန်၊ ညွတ်ထွားလျက်၊ ဝပ်ပြား  
 ရှိသေ၊ နေထိုင်ကြရာ၊ မဟာသင်္ဃာတီမထေရ်၊ သာကြည်ငြိမ့်  
 လေး၊ မေးတော်မူသည်ကား။

“အနေအထိုင်၊ ခံနိုင်ကြော့ရှင်း၊ အဆင်းရုပ်ဝါ၊ လှပစွာ  
 နှင့်၊ အင်္ဂါလက်ခြေ၊ ပြစ်ပြေချောသွယ်၊ ရှုဘွယ် မညောင်း၊  
 ကောင်းသောလက္ခဏာ၊ ပုံပန်းမှာမူ၊ တေဇာမောက်ပြီး၊ မျိုး  
 ရိုးဇာတိ၊ သာကိန္ဒယဝင်၊ မှတ်ထင်စရာ၊ ယခုမှာမူ၊ မျက်နှာ  
 မကောင်း၊ နွမ်းဟောင်းဝတ်လဲ၊ ညှစ်မွဲမပြောင်၊ အရောင် မ  
 ရှန်း၊ အစွန်းစွန်းနှင့်၊ ဘယ်ကျွန်းဒီပါ၊ ဘယ်ရွာဘယ်မြို့၊ ဘယ်  
 တိုင်းတို့က၊ ဘယ်သို့တစ်၊ ကိစ္စရှိ၍၊ လာဘိသနည်း” ။ ရုံး  
 စည်းကုန်စင်၊ သင်္ဃာတီမည်၊ မထေရ်အရှင်၊ မေးရာတွင်မှ၊  
 အရေးကုန်စင်၊ လျှောက်ပန် ဆင်သည်မှာ၊ “ဘုရားပွင့်ရာ၊  
 ဓမ္မုဒ္ဓါ၊ လကျာတောင်ကျွန်းက၊ ဖြန့်ယွန်း၍လာပါကြောင်း၊

လင်္ကာဒိပ၊ နာမခေါ်ဆို၊ သိဟိန္ဒုမည်ညွှန်း၊ ဤသည့် ကျွန်း၌၊  
 ခင်ပွန်းမိတ်ဆွေ၊ တည်နေထိုင်ရာ၊ မရှိပါ၍၊ ချမ်းသာမရ၊ ဒုက္ခ  
 တွေကြုံ၊ လူပုံမပေါက်၊ ထံတော်မှောက်သို့၊ လာရောက်ရပါ  
 ကြောင်း၊ တပည့်တော်တို့နှစ်ဦးသားအနက်တွင်၊ ချောညက်  
 ယဉ်ကျေး၊ မိန်းကလေးမှာ၊ လောကသမု၊ ဂုဟသီဝ၊ ကာ  
 လိင်္ဂ်သေဌ်နင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်း၏၊ အရင်းအချာ၊ မဟာသွေး  
 ရည်၊ ချစ်ကြည်မျက်ဖျော်၊ သွီးတော်အစစ်၊ ဟေမမာလာ  
 မင်းသွီးဖြစ်ပါကြောင်း၊ တပည့်တကာတော်မှာ၊ ပြည်ကျော်  
 ပုရီ၊ ဥဇ္ဇေနိကာ၊ မဟိမိပတိ၊ ဘူမိပါလာ၊ နရမုန့်ကင်း၊ ဘုရင်မင်း  
 ၏၊ သားရင်းအစစ်၊ ဒန္တကုမာရမင်းသား ဖြစ်ပါကြောင်း၊  
 ကာလိင်္ဂ်ပြည်၊ ဘုန်းစည်ထွန်းပ၊ ဂုဟသီဝ၊ နာမမည်သီး၊ ဦး  
 ရိုးတော်မြတ်၊ လောကနတ်က၊ ရင်ခတ်သည်းချာ၊ ဟေမ  
 မာလာ၊ လှကလျာနှင့်၊ ရွှေမှာမြဲတင်၊ လက်ထပ်ပွဲယင်ပြီးလျှင်၊  
 တိုင်းခွင်ပြည်ရေး၊ ရှုပ်ထွေးစစ်မက်၊ မငြိမ်သက်၍၊ ကိုယ်  
 ဘက်ရှုံးမည်၊ အတည်အကျ၊ ကြားသိရလျှင်၊ ဘုရား မြတ်  
 စွာ၊ မဟာအတုလ၊ သုံးလူ့ဘ၏၊ ကာယအဓိတ် အဆစ်၊  
 စွယ်တော်မြတ်အစစ်ကို၊ ယူလစ်တိမ်းရှောင်၊ တောင်တော  
 ပုန်းကွယ်၊ စင်ကြယ်သီလ၊ ပြာဟူဏအလား၊ ပုဏ္ဏားအ  
 ယောင်၊ တူစွာဆောင်၍၊ လွတ်အောင်ကြံရေး၊ သိဟိန္ဒုသို့  
 ပြေးကြ၍၊ ငါ၏သဟာယ၊ အဒိဋ္ဌမိတ်ဆွေ၊ မဟာသေန၊ ရာဇ  
 သေဌ်နင်း၊ ပြည့်ရှင်မင်းသို့၊ ဆောင်နှင်းပေးအပ်လောဟု၊  
 မင်းစောရာဇာ၊ မိန့်အာဏာကြောင့်၊ လင်္ကာဒိပ၊ နာမ ခေါ်  
 ညွှန်း၊ ဤရပ်ကျွန်းသို့၊ မစွန်းမပြီ၊ မထိဘေးရန်၊ ကူးရောက်



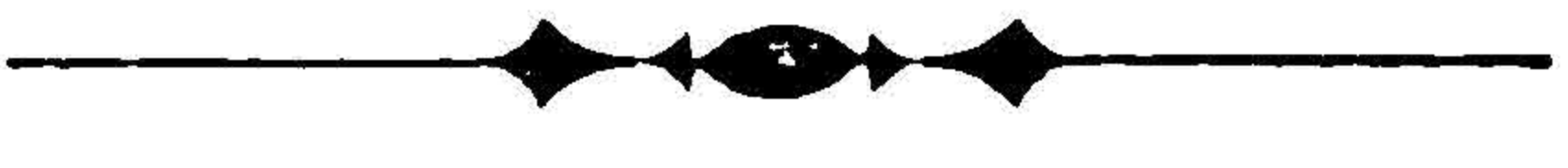
ရွယ်တေဒါခတ်ပြတ်ပုံတေဒါx

သည် အမှန်ဖြစ်ပါကြောင်း”ကို၊ လုံးပေါင်း၍ လျှောက်ပြီး  
သော်၊ စွယ်တော်ကို ရွှေကြုတ်မှထုတ်၍ ပြုကြလေသတည်း။

[တရွာသွားရာ၊ မင်းရာဇာပင်၊ ထေရ် မထင်ခဲ့၊  
ကိုးရာမဲ့က၊ ငယ်လှမျက်နှာ၊ ရှိရရှာ၏၊ တို့မှာတသူ၊  
ဖြစ်ဘိမူကား၊ ဆိုသွယ်စကား၊ မရှိငြားခဲ့။]

ထို့ကြောင့်၊ ဓာတုဝင်၌။

သဗ်ရိမဟာထေရဿ သန္တိကံ ဂတိံ ဝန္တိတွာ  
ဧကမန္တံ နိသိဒိတွာ ဒန္တိ ဓာတုဇမ္ပုဒိပတော ဂဟေ  
တွာ အာဂတဘာဝံ အာရောစေတွာ ဒဿေတိ။  
ဟူ၍လာ၏။



၂၂-သဗ်ရိထေရ်သည် ကိစ္ဆိသိရိမေဃမင်းအား  
အကြောင်းအရာမိန့်ကြားပုံ။

ထိုအခါ၊ သဗ်ရိမထေရ်မြတ်သည်လည်း “စွယ်တော်  
ဓာတ်” အစစ်ကို နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်း၊  
ထုရားပွင့်ရာ၊ ဇမ္ပုဒိပါ၊ လကျာတည်ထွန်း၊ တောင်ကျန်း  
သပြေ၊ ရပ်ဝေးမြေက၊ ရေပင်လယ်ဆီး၊ လှိုင်းကြီး မို့မို့၊ ငါ  
တို့သိဟိုဠ်၊ ကူးခို ရောက်ငြား၊ မင်းသား မင်းသမီးနှစ်ပါးတို့  
ကို၊ သနားခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ၎င်း၊ အားပေးအားမြှောက်၊ အ  
ထောက်အပံ့ကိုပြုပြီးလျှင်၊ ဤသို့ဆင်ခြင်ပြန်၏။ ထိုမင်းသား  
မင်းသမီးတို့သည်၊ ခရီးပင်ပန်း၊ ကိုယ်လက်ခွမ်း၍၊ မချမ်းမ  
သာ၊ ငါ့နေရာသို့၊ မျက်နှာညှိုးငယ်၊ နိကာယ်မလှ၊ ရောက်လာ

ကြသည့်၊ ငါမှတပါး၊ အားကိုးစရာ၊ ဘယ်မှာတစ်၊ ရှိတော့  
 အံ့နည်း၊ သိမ်းဆည်းကြည့်ရှု၊ ငါမပြုဘဲ၊ သွေလွှဲ ရှောင်ခွါ၊  
 နေခဲ့ပါမူ၊ ရာဇာသေဌ်နင်း၊ မင်း၏ရင်သွေး၊ လူကလေးတို့  
 မှာ၊ နေရေးထိုင်ရေး စားဘွယ် သုံးဘွယ်၊ အလွယ်မရ၊  
 ဒုက္ခပွားမိ၊ ပြုပြင်ဆင်းရဲ၊ မလွဲမသွေ၊ ဖြစ်တို့ လေအံ့၊ မင်း  
 သွီးမင်းသားတို့၊ အားထားကိုးကွယ်ရာ၊ မြတ်စွာဘုရား၏၊  
 ဓာတ်သွားတော်မြတ်၊ စွယ်တော်ဓာတ် ပါလာကြောင်းနှင့်၊  
 မင်းကောင်းနဂါဇ္ဇ၊ သာသန ဒါယကာ၊ သဒ္ဓါရွန်းအိ၊ ကိတ္တိ  
 သီရိမေဃ၊ တေဇပွင့်လင်း၊ သီဟိုဠ်မင်း၏ ရှေ့တော်မှောက်  
 သို့၊ ရောက်အောင်မချို၊ သွင်းပို့ရသော်၊ သင့်လျော်လျောက်  
 ပတ်ရာ၏ဟု၊ ဆင်ခြင်တော်မူပြီးမှ၊ မဟာဗိဟာရကျောင်း  
 တို့၏အတွင်း၊ ရှင်းလင်း သုခသင်၊ တန်ဆာ ဆင်စေလျက်၊  
 ကြက်သရေမင်္ဂလာ၊ တင့်တယ်စွာသော နေရာ၌၊ မဟာ  
 အတုလ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ လောကထိပ်နင်း၊ တရားမင်း၏  
 စွယ်တော်ဓာတ်ကို၊ အမြတ် အဖျား၊ တင်ထား ပြီးလျှင်၊  
 ရဟန်းတပါးကိုခေါ်၍၊ အိမ်နဲ့တော် ဤသို့ရှိ၏။ “ငါ့ရှင်  
 ရဟန်း၊ မင်းခမ်းသဘင်၊ ဝံ့ ရှင်ကျင်းပ၊ ကိတ္တိသီရိမေဃ၊  
 နုရမှန်ကင်း၊ မင်း၏အထံသို့သွား၍၊ စကားဤသို့၊ ကြားတုံ  
 မြို့လော့၊ လူနတ်တို့ ဆရာ၊ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ လောကမျက်ရှု၊  
 သဗ္ဗညုတို့၊ အောင်ဆုချေရာ၊ မဏ္ဍိမာဒေသ၊ ဇေယျကြဌန်း၊  
 ညောင်နန်းဗေဒိ၊ တည်ရှိပေါ်ထွန်း၊ ဇမ္ဗူကျွန်း၌၊ မော်ကွန်း  
 တန်ဆောင်၊ စိုက်ထောင်ပွင့်လင်း၊ ကာလိင်မင်း၏၊ အရင်း  
 အစစ်၊ ချစ်၍မငြီး၊ သွီးတော်ဟောမမာလာ၊ အောင်ချာပုရိ၊

ဥဇ္ဇေနိမင်း၊ မျက်ကွင်းပတ္တမြား၊ သားတော် ဒန္တကုမာရ၊  
 ဆွေမယ်မောင်နှစ်ဝတို့၊ ဗြာဟ္မဏအသွင်၊ ဖန်စီရင်၍၊ ဘခင်  
 မြတ်ထွ၊ ဂုဟသီဝ၊ နာမကျော်ရှိန်၊ မင်းနရိန်က၊ မုနိန်မြတ်  
 စွာ၊ ဓာတ်-ဒါဠာကို၊ ရတနာရွှေကြွတ်နှင့် တကွ၊ သီဟဠ  
 ကျန်း၊ ဖြန့်ဝန်းအာဏာ၊ မဟာသေခ၊ တေဇလျှံဖိတ်၊ ငါ့မိတ်  
 ဆွေရင်း၊ ပျော်ခင်းစံရာ၊ ကျန်းလက်သို့၊ ယူကာ ဆောင်  
 သွား၊ အမိန့်တော်ထားသည်နှင့်၊ နှစ်ပါးမယ်မောင်၊ စွယ်  
 တော်ကို ယူဆောင်၍၊ ကျန်းအောင် ရေညှိ၊ သီဟိုဠ်သို့  
 ဆိုက်၊ မှာတော် မူလိုက်သော၊ ခမည်းတော်မြတ် စကား  
 ဖြင့်၊ မင်းဖျားရာဇာ၊ မဟာသေခ မင်း၏ အကြောင်းကို  
 မေးလေသော်၊ အရေးမထွ၊ နတ်ရွာကြွကြောင်းကို ကြား  
 လျှင်၊ အားထားစရာ မရှိပါ၍၊ မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်  
 ၌၊ သီတင်းသုံးလျက်ရှိနေတော်မူသော သဗ်ရိမထေရ်ထံ  
 ငှောက်သို့ ရောက်ရာတွင်၊ သုံးလူ့ရှင်စွယ်တော်ဓာတ်သည်  
 မြတ်ရာတွင်တင်ထားလျက်၊ ထင်ရှားစွာ ယခုရှိပါကြောင်း၊  
 သာသနာ့ ဒါယကာ သဒ္ဓါလက်ရှိ၊ ကိတ္တိသိရိမေဃမင်း  
 ထံအကြောင်းပြန်ရမည်ဟု စေခိုင်းတော်မူလေသတည်း။

ထိုကြောင့် ဓာထုဝင်၌။ ။ ဒသေတွာပန ဝိ  
 တိဗုဠောဘိန္နုဝိ သင်္ဂဟံ ကတွာ မဟာ ဝိဟာရံ  
 အလင်္ကာရေတွာ ဇိနဒါဠာဓာတုံ ဌပေတွာ ဧကံ  
 ဘိက္ခု ပေသေတွာ တံပဝတ္တိံ ရညောအာရောစာ  
 ပေသိ။ ။ ဟူ၍ မိန့်အပ်ပြီ။

၂၃-မဟာဝိဟာရကျောင်းတိုက်၌စွယ်တော်ကို  
မူဇော်ပုံ။

ယင်းသို့ နှင်နှင်၊ သဗ်ရီထေရ်အရှင် စေခိုင်းတော် မူ  
သော စကားအတိုင်း၊ ကိတ္တိသိရိမေဃမင်းသည်၊ သီတင်း  
မင်္ဂလာ ကြားသော အခါ၌၊ အလွန် ဆင်းရဲလှစွာသော  
ယောက်ျားသည်၊ ကံအားလျော်စွာ ခကြာမင်း ၏ စည်း  
စိမ်၊ ရိမ်ငြိမ် ရှုန်းဝေ၊ အသရေရှိသောသူ၏အဖြစ်သို့ရောက်  
သောအခါ၊ လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ခြင်းပီတိ ပါမောဇ္ဇ ဖြစ်သ  
ကဲ့သို့၊ ထိုနည်းတူစွာ၊ တကြိမ်တခါ ဖူးတွေ့ရမည်ကိုမဆို  
ထားဘိ၊ ကြားသိရန် အလွန်ခက်၊ အိပ်မက်တွင်မျှ မမြင်မက်  
ဘူးသော၊ အထူးအမြတ်၊ စွယ်တော် ခတ်သည်၊ စံတည်  
တော်မူရာ၊ အနုရာဇာသာစွာသမိုင်း၊ တိုင်းတော်ပြည်တော်၏  
အတွင်း၊ မဟာဝိဟာရ ကျောင်းတိုက်၌၊ ကိန်းဝပ်တော်မူ  
လျက်ရှိကြောင်းကို၊ ကြားသိတော်မူသော ခဏ၌၊ သောမ  
နဿပီတိ၊ ဆီထိသော ဝှမ်းကဲ့သို့၊ ဝမ်းမြောက် နှစ်သက်၊  
ကိုယ်လက် မိမ့်မိမ့်၊ တုန်ဖိန့် ချမ်းမြ၊ ကြက်သီး ထလျက်၊  
အားရ ရှင်လန်း၊ ဝမ်းမြောက်တော်မူလေသတည်း။

ထိုကြောင့် ဓာတုဝင်၌။ ။ထံ သုတွာ ရာဇာ  
ပီတိပါမောဇ္ဇော စက္ကဝတ္တိ သိရိပတ္တော ဒလိဒ္ဓေါ  
ဝိယ။ ။ဟူ၍ မိန့်ဆိုတော်မူ၏။

ထိုနောင်၊ ကိတ္တိသိရိမေဃ မင်းသည် ခင်းကျင်း အပ်  
သော ရဲမက် ဗိုလ်ပါ၊ ရံဝန်းကာလျက်၊ မဟာဝိဟာရ  
ကျောင်းတိုက်သို့ ထွက်၍၊ တုဘက် မရှိသော မြတ်စွာ

ဘုရားသခင်၏။ စွယ်တော်ရှင်ကို၊ ပူဇော် ရှိခိုးလျက်၊ နှစ်  
သက်ကြည်ညိုခြင်းရှိရကား၊ ဤသို့အကြံဖြစ်ပြန်၏။ လူနတ်  
တို့၏ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရား  
၏ စွယ်တော်ခေတ်ကို၊ သာမညဝတ္ထုဖြင့်၊ ပူဇော်လှူဒါန်း  
ခြင်းငှါ မသင့်ပေ။ သူတကာတို့ လှူနိုင်ခဲ့သော ရတနာတို့  
ဖြင့် ခြယ်စီအပ်သော၊ အမြတ်မင်္ဂလာ၊ သင်းကျစ်တန်ဆာ  
ကို၊ ငါလှူဒါန်းအံ့ဟု ကြံ၏။ ထိုနောင် ဤသို့အကြံဖြစ်ပြန်၏။  
ဤမျှလောက် ဝတ္ထုဖြင့်၊ သဗ္ဗညုဘုရားရှင်၏၊ ဖြူစင်ဆွတ်  
ဆွတ်၊ စွယ်တော်မြတ်နှင့်၊ လျောက်ပတ်မည် မဟုတ်သေး၊  
စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ရတနာနှင့်တကွ၊ လင်္ကာဒီပကျွန်းလုံးဖြင့်၊ ပူ  
ဇော်ခြင်းငှါ လျောက်ပတ်၏ဟု၊ အောက်မေ့ပြီးလျှင်၊ မြတ်  
စွာဘုရား၏၊ အားတော်ဆယ်တန်၊ ဉာဏ်တော်ဆယ်ပါး အ  
စရှိသောဂုဏ်တော်တို့ကို၊ အဘန်တလဲလဲ၊ ဆင်ခြင်သည်ရှိ  
သော်။ “ဪငါသည်ကား-ကြီးမားသော စည်းစိမ်ချမ်း  
သာကိုရပါလျက်၊ ဂုဏ်ကျေးဇူး အထူးနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ  
သော၊ ဘုရားရှင်ကို မဖူးမြင်လိုက်ရချေ၊ ကိုယ်တော်မြတ်၏  
အစိတ်အဆစ် ဖြစ်တော်မူသော စွယ်တော်ရှင်ကိုသာလျှင်၊  
ဖူးမြင်ရပါ တော့သည်တကား”ဟု၊ မျက်ရည်စီးယို၊ ငိုယို  
မြည်တမ်း၊ မရှင်လန်းဘဲ၊ ဝမ်းနည်းညှိုးငယ်၊ လွမ်းဘွယ်ပူ  
ဆွေးခြင်းကြောင့်၊ မေ့လျော့ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ  
လေ၏။

အာပဇ္ဇိ သော မိတိ ယုတောပိ ဝိသညိဘာဝံ။  
ဒါဌာဓာတုဝင်။

ထိုနောင် သတိရတော်မူသဖြင့်၊ များစွာ ရှိခိုးပူဇော်ပြီး  
 လျှင်၊ ဘုရားရှင်ကို မဖူးမြင်ရ သော်လည်း၊ ကိုယ်တော်  
 မြတ်၏ စွယ်တော်ခတ်ကို ဖူးမြင်ရခြင်း၊ လှူဒါန်းပူဇော်ရ  
 ခြင်းသည်၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်ကြောင်း၊ ကောင်းမှု  
 ကုသိုလ် ဖြစ်လတ္တံ့ ဟု၊ ကြံအောက်မေ့ပြန်သည် ရှိသော်၊  
 အလွန်နှစ်သက် ရှင်လန်း၊ ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိရကား၊ ဘုရား  
 ရှင်စွယ်တော်ခတ်ကို၊ စည်းစိမ် ဥစ္စာနှင့် တကွ၊ သိဟိုဠ်  
 ကျွန်း၌၊ မင်းဆုံးအဖြစ်ဖြင့်၊ ပူဇော်တော်မူလေ၏။

ပူဇော်သိ သဗ္ဗမပိ သိဟဠမေကံ။ ။

သဗ္ဗပိ၊ အလုံးစုံလည်းဖြစ်သော၊ ဧကံသိဟဠံ၊ တကျွန်းလုံး  
 သော သိဟိုဠ်ကျွန်းကို။ ပူဇော်သိ၊ ပူဇော်တော်မူပြီ။



၂၄-အမျိုးမျိုးခုံခမ်းလျက်နန်းတော်သို့  
 ပင့်ဆောင်ပုံ။

ထိုကာလ၌၊ သိဟိုဠ်ကျွန်းဝယ်၊ ဝိဇုကတ်သုံးပုံကို၊ အာ  
 ဂုံနှုတ်တက်၊ ဆောင်ရွက်လေ့လာကုန်သော၊ ပညာကြီးမား  
 ကုန်သော၊ ရဟန်းတော်တို့သည်လည်း၊ များစွာရှိကုန်၏။

ထို ရဟန်းတော် တို့သည်၊ စွယ်တော်မြတ် ရောက်  
 ကြောင်းကို ကြားသိကြသဖြင့်၊ လူပရိသတ်တို့နှင့် တကွ၊  
 များစွာ လာရောက် စည်းဝေးကြကုန်၏။

ထိုပရိသတ်နှင့် တကွ၊ မင်းကြီးသည် “ဘုရားရှင်စွယ်  
 တော်ခတ်စစ်ဖြစ်ပါလေ၏လော” ဟု တွေးတောသံသယ

ပြောဆိုကြလေ၏။“ငါတို့ဘုရားရှင်သည်၊ ဖြူစင်သော စွယ်  
သွားတော်ရှိတော်မူ၏။ အကယ်၍ ဘုရားမြတ်စွယ်တော်စစ်  
သာဖြစ်ပါမူ၊ ဖြူသော အဆင်းအရောင် သာလျှင် ရှိရာ၏။  
ဤစွယ်တော်မှာ မူကား၊ အချိုသော အရပ်၌၊ ချိတ်ရည်  
သွေးကဲ့သို့တွေးတွေးနိမြန်း၏။ အချိုသောအရပ်၌၊ မြတ်  
လေးငုံအဆင်းကဲ့သို့၊ စဉ်းငယ်ဖြူနီရောင်ရှိ၏။ ဘုရားကိုယ်  
တော်မြတ်၏ စွယ်တော် ဓာတ်တော် အစစ်မှ ဟုတ်ပါအံ့  
လော” ဟု ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုခဏ၌၊ သမ္ဗုဒ္ဓကိုယ်တော်မြတ်၏၊ စွယ်တော်ဓာတ်  
သုံးလှူ ရှင်သည်၊ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် ပြီးလျှင်၊ နှစ်  
သက်ဘွယ်အတန်တန်၊ လျင်မြန်ခြင်းအဟုန်ဖြင့်၊ တောင်ပုံ  
ကို ဖြန့်ကျင်း၍၊ ဟင်္သာမင်း၏ ပျံခြင်းကဲ့သို့၊ အဇုဒ္ဓာကောင်း  
ကင်ရပ်၌၊ အထပ်ထပ်ပျံလည်၍၊ ရောင်ခြည်တော်ကွန်ရှက်  
ကို ထွက်စေတော်မူလျက်၊ ရွှေကြုတ်တော်ထက်သို့ သက်  
ဆင်း၍ တဖန် တည်နေတော်မူပြန်၏။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးသည် စူးစမ်း လိုပြန်သည် ဖြစ်၍၊  
ကောင်းမြတ်သော နေရာ၌၊ နူးညံ့ သိမ်မွေ့သော ကောင်း  
မြတ်သော အခင်းတို့ကို၊ အထပ်ထပ်ခင်းစေ၍၊ စွယ်တော်  
ကို ပင့်ဆောင်ပြီးလျှင်၊ ဖြူသန့်စင်ကြယ်၊ စံပယ်ပန်း၊ မြတ်  
လေးပန်းတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်ပိတ်ကာသည်ကိုပြု၏။ ။ ထိုအခါ  
စွယ်တော် မြတ်သည်၊ အလိုလို ပျံတက်၍။ ပန်းပုံ ပန်းစု  
အထက်၌ တည်တော် မူလျက်၊ ဘော်စင် ငွေကျူ၊ ပုံယူ  
နှိုင်းစပ်၊ ပန်းစလပ် အသွေး၊ မြတ်လေးပွင့်နှယ်၊ စံပယ်၊

ကြက်ရုံး၊ ဂမုန်း လဝန်းပွင့်အတူ၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဩဒါ  
တရောင်ခြည်တော်ကို၊ ပတ်လည်ဝန်းကျင်၊ ဆယ်ခွင်သော  
အရပ်ကိုနို့စပ်စေတော်မူလျက်၊ မြင်သူခပင်းတို့၏၊ နှစ်သက်  
ခြင်းဝိစိစိတ်ကြောင့်၊ မမှိတ်သော မျက်စိရှိသည်တို့ကို ပြု  
တော်မူ၏။

ဥဂ္ဂမ္ဘိပ္ပမထဓာတုမုနိဿရဿ၊  
သာ ယုပ္ပရာသိသိခရမ္ဘိ ပတိဋ္ဌဟိတွာ။  
ရံသီဟိ\* သုဒ္ဓဝလေဟိ ဝိရောစမာနာ၊  
သမ္ပဿတံ အနိမိသေ နယနေ အကာသိ။ ။  
ဒါဠာဓာတုဝင်။

အထ၊ ထိုအခါ၌။ မုနိဿရဿ၊ မုနိငါးပါးတို့ကို အစိုးရ  
တော်မူသောမြတ်စွာဘုရား၏။ သာဓာတု၊ ထိုစွယ်တော်  
ဓာတ်သည်။ ဥဂ္ဂမ္ဘိပ္ပ၊ ယုံတက်တော်မူ၍။ ယုပ္ပရာသိသိခရမ္ဘိ၊ ပန်း  
ရု၏အထက်အစွန်း၌။ ပတိဋ္ဌဟိတွာ၊ တည်တော်မူ၍။ သုဒ္ဓဝ  
လေဟိ၊ သန့်ရှင်းဖြူစင်ကုန်သော။ ရံသီဟိ၊ ရောင်ခြည်  
တော်တို့ဖြင့်။ ဝိရောစမာနာ၊ တင့်တယ်တော်မူလျက်။ သမ္ပ  
ဿတံ၊ ရှုကြည့်သူလူအပေါင်းတို့အား။ ဝါ၊ လူအပေါင်းတို့၏။  
အနိမိသေ၊ မမှိတ်ကုန်သော။ နယနေ၊ မျက်စိတို့ကို။ အကာ  
သိ၊ ပြုတော်မူပြီ။

[ရံသီဟိ, သုဒ္ဓဝလေဟိ တို့သည်။ လိင်မတူ  
သော်လည်း ဝှစ်တူသောကြောင့်။ ဝေသာလိယာ

\* ဒုဒ္ဓဝလေဟိ (သီဟိုဠ်မူ)

ပုရေ နွဲ့ကဲ့သို့။ ဝိသေသနု၊ဝိသေသျ အနက်ယောဇ  
နာ လိုက်သည်။]

တနည်းကား။ ။သုဒ္ဓဝေလေဟိ၊ ဖုံးအုပ်၍ထားကုန်  
သော စင်ကြယ်ဖြူနုလျက် နှစ်သက်ဘွယ် အဆင်း ရှိကြ  
သော မြတ်လေးပန်းတို့မှ။ နိက္ခမ္မ၊ ထွက်မြောက်၍။ ဥပ္ပမ္မ၊  
အထက်သို့ယှံတက်၍။ ရံသီဟိ၊ ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်။ ဝိ  
ရောစမာနာ၊ တင့်တယ်တော်မူလျက်။ သမ္ပဿတံ၊ ရှုမြင်သူ  
လူပင်းတို့အား။ အနိမိသေ-နယနေ၊ မမှိတ်သောမျက်စိတို့  
ဖြင့် တမိမ့်မိမ့် ကြည့်သည် တို့ကို။ အကာသိ၊ ပြုတော်  
မူပြီ။

[ဤအလို သုဒ္ဓဝေလေဟိ သည်။ ဝလာဟကာ  
ဝိဇ္ဇောတတေ ဝိဇ္ဇာ။ အစရှိသော ပါဠိတို့၌ ကဲ့သို့။  
နိက္ခမ္မ ဟု ထုတ်အပ်သော ကြိယာရှိသော ဥပ္ပတ္တိ  
ဝိသယ အပါဒါနိတည်း။]

ထိုနောင်မင်းကြီးသည် ထိုထက် အလွန်စူးစမ်းလိုပြန်  
သည်ဖြစ်၍။ မြတ်သော သူတို့အား ထိုက်သော ငှက်ပျော  
ညွန့်ကဲ့သို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ပြကတေ့ထူထဲခြင်းရှိသောဘွဲ့ဖြူ  
ပုဆိုးတရာတို့ကို အထပ်ထပ်ခေါက်လျက် စွယ်တော်ကိုဖုံး  
အုပ်၍ထားပြန်၏။

ထိုအခါ ဘုရားမြတ် ကိုယ်တော်၏ စွယ်တော် ခတ်  
အရှင်သည် ဖြူစင်သော မိန်းမတို့ကို အတွင်းမှ လွတ်  
ရှင်းကာထွက်ပေါ်လာသော ယုန်စန္ဒာ လမင်း၏ အဆင်း

တရထည်၊ ရောင်ခြည်အသရေကဲ့သို့၊ ဖြူစင်သန့်စွာ၊ တရာ  
 သော ပုဆိုးတို့ကို၊ စွယ်တော်မြတ် တန်ခိုးဖြင့်၊ ထိုးဖောက်  
 ခါထွက်ပြီးလျှင်၊ ထိုပုဆိုးတို့အထက်၌၊ ငြိမ်သက်စွာတည်  
 တော်မှုလျက်၊ ထွက်သစ်စနေလုလင်ပမာ၊ ရောင်ဝါတောက်  
 ထိန်၊ ဝဇီရမိန်တနဲ့၊ ပုလဲအရောင်ဟန်၊ ပြဿာန်ငွေရွက်၊ စံ  
 ပယ်ခက်ခြူးအုံ၊ မြတ်လေးငုံနှင့်၊ ပုံစနစ်ယူ၊ ကြာဖြူမသွေ၊ ငွေ  
 ပန်းအတူ၊ ဖွေးဖွေးဖြူသော ဩဒါတ ရောင်ခြည်တော်ဖြင့်၊  
 ဆယ်ဘော်သော ရပ်ခပင်းကို၊ ထွန်းလင်း စေတော် မူသ  
 တည်း။

ထိုကြောင့် ဒါဠာဓာတုဝင်၌။

အပ္ပဂ္ဂတာယ ပရိဝတ္ထသတာနိ\* ဘေတွာ၊

သေတမ္ပဒေါဒရိနိဂ္ဂတစန္ဒိမာဝ။

ဌတွာနုသာဥပရိတေသမဘာသယိတ္ထ၊

ရံသိဟိ ကုန္ဒဝိသဒေဟိ ဒိသာ သမန္တာ။ ။

ဟူ၍မိန့်အပ်၏။

သာဒါဠာဓာတု၊ ထိုလက်ဝဲအောက် ဓာတ် စွယ်တော်  
 မြတ်သည်။ သေတမ္ပဒေါဒရိနိဂ္ဂတစန္ဒိမာဝ၊ ဖြူစင်သော  
 မိန့်တိမ်တိုက်မှထွက်သောလမင်းကဲ့သို့။ ပရိဝတ္ထသတာ  
 နိ၊ လွှမ်းမိုးအုပ်ကာ အရာသော အဝတ်တို့ကို။ ဘေတွာ၊  
 ဖောက်ခွဲ၍။ အပ္ပဂ္ဂတာယ၊ အထက်သို့ပျံတက်၍။ တေသံ၊  
 ထိုအဝတ်တို့၏။ ဥပရိ၊ အထက်၌။ ဌတွာနု၊ တည်ပြီး၍။ ကုန္ဒ

\* ခေတွာ (မူကွဲ)

ဝိသဒေဟိ၊ မြတ်လေးပန်းအဆင်း၊ သန့်ရှင်းသောအခြင်း အရာရှိကုန်သော။ ရံသီဟိ၊ ရောင်ခြည်တော်တို့ဖြင့်။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ဒိသာ၊ အရပ်မျက်နှာတို့ကို။ အဘာသယိတ္ထ၊ ထွန်းလင်းစေတော်မူပြီ။

တနည်းကား။ ။ သာဒါဠာဓာတု၊ ထိုစွယ်တော်မြတ်သည်။ ပရိဝတ္ထသတာနိ၊ ဖုံးလွှမ်းသောအရာသောပုဆိုးတို့ကို။ ဘေဟ္မာ၊ ဖောက်ခွဲ၍။ သေတအပ္ပ၊ ဒေါဒရိနိဂ္ဂတစန္ဒိမာဝ၊ ဖြူသောရိပ်းတိမ်တိုက်မှထွက်သော လဝန်းကဲ့သို့။ ကုန္ဒဝိသဒေဟိ၊ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မြတ်လေးပန်းအဆင်းရှိကုန်သော ပုဆိုးတို့မှ။ ဝိနိဂ္ဂတိာ၊ ထွက်မြောက်၍။ အပ္ပဂ္ဂတာယ၊ အထက်သို့ပျံတက်သဖြင့်။ တေသံ၊ ထိုပုဆိုးတို့၏။ ဥပရိ၊ အထက်၌။ ဋ္ဌတွာန၊ တည်တော်မူ၍။ ရံသီဟိ၊ ရောင်ခြည်တော်တို့ကို။ သမန္တာ၊ ထက်ဝန်းကျင်မှ။ ဒိသာ၊ အရပ်တို့ကို။ အဘာသယိတ္ထ၊ မိုက်မှောင်ခွါရှင်း လင်းစေ တော်မူပြီ။

[ရှေးနည်း အလို။ ။ ကုန္ဒ ဝိသဒေဟိသည်။ ဝိသေသန။ နောက်နည်းအလို။ ဥပ္ပတ္တိဝိသယအပါဒါနိ။ ရံသီဟိကား ရှေးနည်းအလိုကရိုဏ်း။ နောက်နည်းအလို ရန္ဒထေရေနတံယေဝ ဘဏာပေတွာန ဟူသော ပါဠိ၊ တန္တဝါယေဟိ စိဝရံဝါယာပေယျ ဟူသောပါဠိတို့၌ ကာရိုက်ပစ္စည်း၏ အရှင် ရန္ဒထေရေန ပုဒ်၊ တန္တဝါယေဟိ ပုဒ်တို့သည် ကံအနက် ဖြစ်သကဲ့သို့။ ရံသီဟိ ပုဒ်သည်လည်း အဘာသ

ယိတ္တံ နှိ ဣယပစ္စည်း၏ ကာရိက်ကံတည်း။ ဒိသသ  
 ကား ဘာသဘော၏ ကံတည်း။ ကုန္ဒ သဒ္ဓါသည်  
 အချိုအရာတို့၌ သင်းခွေပန်းကို ဟော၏။ ဤအရာ  
 ဝယ် မြတ်လေး ပန်းကို ဟော၏။ ။ထိုကြောင့်  
 ၎င်းပါဌ အဖွင့် ဒီကာ၌။ ကုန္ဒဝိသဒေဟိတိ သုမန  
 ပုပ္ဖသဒိသဝိသဒါကာရေဟိ ဟု ဖွင့်ပြသတည်း။]

ထိုအခါ ပရိသတ်တို့သည် ဤသို့ အလွန်အကဲ၊ အံ့အဲမ  
 ဆုံး၊ ပတ်ကုံးထွက်လည်၊ ဩဒါတ ရောင်ခြည်တော်နှင့်  
 တကွ၊ ပါဠိဟာရိယတန်ခိုးတော်ကို၊ ဖူးမျှော်ထင်ထင်၊ မျက်  
 မှောက်တွင်ဝယ်၊ သိမြင်ရကား၊ ယုံမှားကင်းပျောက်၊ ဘ  
 ဝင်ရောက်မျှ၊ သာရကာရခေါ်ဆိုကြလျက်၊ ဗုဒ္ဓသခင်၊ စွယ်  
 တော်ရှင်ကို၊ ကြည်လင်ပသန္န၊ သဒ္ဓဟနလက္ခဏာ၊ သဒ္ဓါ  
 လှိုင်းလှိုင့်၊ နှစ်သိမ့်အားရမ်း၊ ဝါဂွမ်းဆီနှစ်၊ ဝိတိ ဖြစ်လျက်၊  
 သက်တော်ထင်ရှား၊ ဘုရားကိုယ်ထင်၊ ဖူးမြင်တွေ့ကြို၊ အာ  
 ရုံဇောစိတ်၊ မနောညိတ်၍၊ ဦးထိပ်လက်မီး၊ ရှိခိုးပူဇော်ကြ  
 သည်တထွေ၊ ဣန္ဒြေ၊ တရုဝန်းလျား၊ လူအများတို့မှာ၊ လက်  
 ဝါးရင်တီး၊ အံ့ချီးကြွေးကြော်၊ ဟစ်အော်ဆူဝေ၊ ဆွေညွတ်  
 အပေါင်း၊ သံညောင်းမြွက်အော်၊ ခေါ်ကြအထူး၊ ဗလဝသဒ္ဓါ  
 ပူး၍၊ မိန်းမူး မှိုင်တွေ၊ ရှိနေသူ မရှား၊ ရွှေ ငွေ မြ ဖယ်၊ လှူ  
 ဒါန်းရန် အမျိုးမျိုး၊ အဘိုးထိုက် ဝတ္ထု၊ အရုရအခန်းခန်း၊  
 အဆန်းဆန်းအယုံယုံ၊ အပေါ်ရုံပုဆိုး၊ ဘိုးမြတ်ရတနာ၊ ဂီဝါ  
 လည်ဆွဲ၊ ပုလဲပုတီး၊ ညှီးညှီးရောင်လျှော်၊ အာရုံတပ်သား၊  
 လက်စွပ်လက်ကောက်၊ စိန်ကျောက်ပတ္တမြား၊ နားမှာနား

ပန်၊ ဝတ်ဆင်ရန်တန်ဆာအထူးတို့ကို၊ လွန်ကြွေးသောသဒ္ဓါ  
တရားကြောင့်၊ လှူဒါန်းသူများလည်းတဖုံ၊ စိတ်အာရုံပီတိ  
ပြောလျက်၊ ထောမနာပြုကြသော ကောင်းချီးသံသည်၊ အနွ  
ရာခမြို့အလုံး၊ အုန်းအုန်းကျက်ကျက်ညံ့တော့သတည်း။

မင်းကြီးသည်လည်း၊ မဖြစ်စဘူး၊ ထူးကဲသော တန်ခိုး  
ပြာဋိဟာကို၊ ဖူးမြင်ရ၍၊ အလွန်နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိ  
ရကား၊ များစွာသောရတနာတို့ဖြင့် ပူဇော်ခြင်း ပြုတော်  
မူသတည်း။

ပူဇံ ကရိတ္တ \* မဟာတိ ရတနာဒိကေဟိ။ ။ဒါဌာ  
ဓာတုဝင်။

ဓာတုဝင်၌ကား။ ။ဤသို့ စူးစမ်း ပြီးမှ ယုံမှား ကင်း  
သည်ဖြစ်၍၊ ကိုးသိန်းသောအသပြာနှင့်တကွ၊ သီဟိုဠ်ကျွန်း  
ကို တရက်ခြင်းဖြင့် ပူဇော်ကြောင်းကိုဆို၏။

တဿာပါဋိဟာရိယံ ဒိသွာ ဝိမံသိတွာ နိကင်္ခေါ ဟု  
တွာ သကလလင်္ကာဒိပေန ပူဇေသိ၊ ဇေတေန နယေ  
န ပူဇံကတွာ ဧကဒိဝသေနောဝ † လင်္ကာ ပူဇေသိ။  
ဓာတုဝင်။

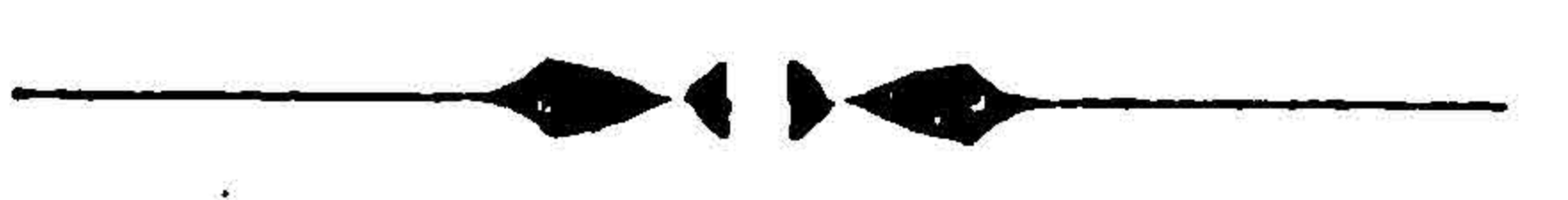
ထိုနောင်မှ မင်းကြီးသည် စွယ်တော်ကြုတ်ကိုမိမိကိုယ်  
တိုင် ဦးခေါင်းဖြင့်ရှုက်၍ နန်းတော်သို့ ပင့်ဆောင် ပြီးလျှင်  
မြတ်သောသူတို့အားထိုက်သော ရတနာပလ္လင်၌ တင်ထား  
တော်မူပြီး၍ ကိန်းဝပ်တော်မူစေလျက် ပူဇော် ကိုးကွယ်  
ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ ။စွယ်တော်ကို ပင့်ယူ ဆောင်လာ

\* မဟာတိ (သီဟိုဠ်မူ) † နဝသက္ခံ (မူကွဲ)

ကြံသော မင်းသား-မင်းသမီးတို့ အားလည်း များစွာ ကုန်  
သောရတနာတို့ကို၎င်း။ မြို့စား ရွာစား ရာထူးဌာနန္တရတို့  
ကို၎င်း။ ပေးကမ်းချီးမြှောက် ထောက်ပံ့တော် မူခြင်းကိုပြု  
တော်မူ၏။

သီဟဠိန္ဒောဘိန္နုပိစ၊  
ဗဟူနိ ရတနာနိ စ။  
ဂါမေစ ဣဿရေစေဝ၊  
ဒတ္တာနု သင်္ဂဟံ အကာ။  
ဓာတုဝင်။

သီဟဠိန္ဒော၊ သီဟိုဠ်ဘုရင်၊ တိုင်းကြီးရှင်သည်။ ဥဘိန္နု  
ပိစ၊ နှစ်ပါးကုန်သော မင်းသား မင်းသမီးတို့ အားလည်း။  
ဗဟူနိ၊ များစွာကုန်သော။ ရတနာနိစ၊ ရတနာတို့ကို၎င်း။  
ဂါမေစ၊ ရွာတို့ကို၎င်း။ ဝါ၊ ဂါမေ၊ ရွာ၌။ ဣဿရေစေဝ၊  
အစိုးရခြင်း တို့ကို၎င်း။ ဒတ္တာနု၊ ပေးတော်မူ၍။ သင်္ဂဟံ၊  
ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ခြင်းကို။ အကာ၊ ပြုတော်မူလေပြီ။



၂၅-စွယ်တော်ကိုဖုဿရထားဖြင့်တင်၍  
ဇိဋ္ဌာနိလ္လုတ်ပုံ။

ထိုအခါမှစ၍၊ မင်းကြီးသည် စွယ်တော်မြတ်၌ အလွန်  
သက်ဝင်ကြည်ညိုခြင်းရှိရကား၊ နန်းတော်တွင်း၌သာ ထား  
၍၊ များစွာပူဇော်ခြင်း၊ ရှိခိုးခြင်းကို ပြုလေသော်၊ မြို့၊ ရွာ၊  
နိဂုမ်း၊ ဇနပုဒ်တို့၌ နေကြကုန်သော၊ လူအပေါင်း တို့သည်  
စွယ်တော်ဓာတ်ကို ဖူးမျှော် ရှိခိုးခြင်းငှါ အခွင့် မရကြ ကုန်

သည်ဖြစ်၍၊ စုရုံးပေါင်းစည်းကြ ပြီးလျှင်။ မင်းရင် ပြင်သို့  
 ချဉ်းကပ်ကုန်လျက်၊ ဤသို့ဟစ်အော်ကြွေးကြော် ကြကုန်  
 ၏။ “အရှင် မင်းကြီး၊ အကျွန်ုပ်တို့ အားလည်း၊ စွယ်  
 တော်ခတ်ကို ဖူးမျှော်ခြင်း အခွင့် ပေးပါလော။ ဘုရားရှင်  
 သည်၊ လူသုံးပါးတို့၏ အကျိုးငှါ၊ ပါရမီကိုဖြည့်ကျင့်တော်  
 မူ၍၊ ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်တော် မူပါသည်။ အရှင်မင်း  
 ကြီး၏အကျိုးငှါသာ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်  
 မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်ပါ၍၊ အကျွန်ုပ်တို့အားလည်း စွယ်တော်  
 ခတ်ကို ဖူးမျှော်ခြင်းအလို့ငှါ၊ ခွင့်ပေးပါလော” ဟု သော  
 သော အုတ်အော်၊ ကြွေးကြော်ခြင်းကို ပြုကြလေကုန်၏။

ဓမ္မိဿရော သကလလောကဟိတာယ လောကေ၊  
 ဇာယိတ္ထ သဗ္ဗဇနတာဟိတမာစရိတ္ထ။  
 ဝိတ္တာရိတာ ဗဟုဇနဿ ဟိတာယ ဓာတု၊  
 ဣစ္ဆာမ ဓာတုမဘိပူဇယိတံ \*မယန္တိ။ ။

ဒါဌာဓာတုဝင်။

မဟာရာဇ၊ မင်းမြတ်။ ဓမ္မိဿရော၊ တရားတော်  
 ကြောင့် လူနတ် တို့ကို အစိုးရတော် မူသော မြတ်စွာ  
 ဘုရားသည်။ သကလလောက ဟိတာယ၊ အလုံးစုံ သော  
 သတ္တလောက၏အစီးအပွားအလို့ငှါ။ လောကေ၊ လောက၌။  
 ဇာယိတ္ထ၊ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီ။ သဗ္ဗဇနတာဟိတံ၊ အလုံး

\* မယန္တိ (သိဟိန္ဒုမူ)

စုံသော လူအပေါင်းတို့၏ အကျိုးစီးပွားကို။ အာစရိတ္တ၊  
 ကျင့်တော်မူပြီ။ ဗဟုဇနဿ၊ များစွာသော လူအပေါင်း၏။  
 ဟိတာယ၊ အကျိုးစီးပွား အလို့ငှါ။ ဓာတု၊ ဓာတ်တော်ကို။  
 ဝိတ္ထာရိတာ၊ ဝိဋ္ဌာန်သောအားဖြင့်၊ တပါးမကများစွာပွားပြန့်  
 ချဲ့၍ ထားတော်မူခဲ့အပ်ပြီ။ မယံ၊ အကျွန်ုပ်တို့သည်။ ဓာတုံ၊  
 စွယ်တော်ဓာတ်ကို။ အဘိပူဇယိကုံ၊ အလွန်များစွာပူဇော်  
 ခြင်းငှါ။ ဣစ္ဆာမ၊ အလိုရှိပါကုန်၏။ ဣတိ၊ ဤသို့ ဆိုကြ၍။  
 ဥစ္ဆေဂါသယိံသု၊ ကြွေးကြော်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် လူအပေါင်းတို့ ဟစ်အော်ကြွေး  
 ကြော်ကြသော အသံကိုကြားတော်မူလတ်သော်၊ အဘယ်  
 အသံနည်းဟု အမတ်တို့အား မေးတော် မူလတ်သေးကာ  
 လ၊ လူအပေါင်းတို့ စွယ်တော်ကို ဖူးမျှော်လိုကြောင်းကို အ  
 မတ်တို့ လျှောက်တင် ကြသဖြင့်၊ အနုရာဇမြို့ရှိ ရှစ်ဦးကုန်  
 သောဂိုဏ်းသံဃာမဟာထေရ်တို့ကိုပင့်၍ “လူအပေါင်းတို့  
 စွယ်တော်ကို ဖူးမျှော်လိုကြပါသည်။ ဖွင့်ပြခြင်းငှါ သင့်ပါ  
 မည်လော” ဟူသော အကြောင်းကို လျှောက်ကြား ထော်  
 မူ၏။

ထိုအခါ သံဃာနာယကဖြစ်တော်မူသော မဟာ ထေရ်  
 မြတ်သည် ဤသို့ အမိန့်တော်ရှိ၏။ “တကာတော်မင်းမြတ်၊  
 ထိုသူတို့ ပြောဆိုသည့်အတိုင်း မှန်ပေ၏။ ခပ်သိမ်းသော  
 သူတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှါ ဤစွယ်တော်ကို ဘုရားရှင်  
 ထားတော်မူခဲ့၏။ ထိုသူတို့အားလည်း ဖူးမျှော်ခွင့်ကို ပေး  
 သင့်လှပေသည်” ဟု အမိန့်ရှိတော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီး



“သမ္မောဓိယာ ဣဝ မုနိဿရပောဓိမဏ္ဍံ၊  
 ကဏ္ဍမ္ပရက္ခမိဝ တိတ္ထိယမဒ္ဒနာယ။  
 \*ဓမ္မံဝရံ ဝိဘဇိတုံ မိဂဒါယမဇ္ဇ၊  
 ပူဇာနုရူပမုပဂစ္ဆိ သယံ ပဒေသံ” ။ ။  
 ဟု လျှောက်၏။

“မုနိဿရ၊ မုနိငါးပါးကို အစိုးရတော်မူသော မြတ်စွာ  
 ဘုရား။ သမ္မောဓိယာ၊ သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူခြင်းငှါ။  
 ဗောဓိမဏ္ဍံ၊ ဗောဓိမဏ္ဍိ၎င်းသို့။ သယံ၊ အလိုလိုကိုယ်တော်  
 တိုင်။ ဥပဂစ္ဆိဣဝ၊ ကြွသွား ကပ်ရောက်တော် မူသကဲ့သို့  
 ၎င်း။ တိတ္ထိယမဒ္ဒနာယ၊ တိတ္ထိတို့၏မာန်ကို၊ နှိမ်နင်းတော်မူ  
 ခြင်းငှါ။ ကဏ္ဍမ္ပ ရက္ခမူလံ၊ ကဏ္ဍအမည်ရှိသော သရက်  
 ဖြူပင်ရင်းသို့။ သယံ၊ အလိုလိုကိုယ်တော်တိုင်။ ဥပဂစ္ဆိဣဝ၊  
 ကြွသွားကပ်ရောက်တော်မူသကဲ့သို့၎င်း။ ဝရံ၊ မြတ်စွာ  
 သော။ ဓမ္မံ၊ ဓမ္မစကြာတရားတော်ကို။ ဝိဘဇိတုံ၊ ခွဲခြမ်းဝေ  
 ဘန်၍ ဟောတော်မူခြင်းငှါ။ မိဂဒါယံ၊ မိဂဒါဝုန်တောသို့။  
 သယံ၊ သူတပါးတို့ လျှောက်ထားမဆို၊ အလိုလိုသာလျှင်။  
 ဥပဂစ္ဆိဣဝ၊ ကြွတော် မူသကဲ့သို့၎င်း။ တထာ၊ ထိုအတူ။  
 အဇ္ဇ၊ ယနေ့။ ပူဇာနုရူပံ၊ ပူဇော်ခြင်းငှါ လျှောက်ပတ်သော။  
 ပဒေသံ၊ အရပ်သို့။ သယံ၊ ကိုယ်တော်မြတ် အလိုလိုသာ  
 လျှင်။ ဥပဂစ္ဆိ၊ အများသတ္တဝါ၊ ဝေနေယျာကို၊ ကယ်ကာ  
 သနား၊ မစတော်မူသောအားဖြင့်၊ ကြွသွားတော်မူပါအရှင်  
 ဘုရား” ။

---

\* ဓမ္မဇ္ဇ သံဝိဘဇိတုံ (သီဟိုဠ်မူ)

ဤသို့လျှင်၊ မင်းကြီးသည် ရှိသေဝပ်တွား လျှောက်ထား  
တောင်းပန်တော် မူသော ကာလ၊ မြတ်ဘုရား စွယ်တော်  
ကိန်းဝပ် တင်ထားသော ဗုဒ္ဓဓမ္မစာအုပ်သည်၊ ရထားထိန်း  
မရှိ၊ မိမိအလိုလို၊ မြို့တွင်း၌နန်းတော်ကို သုံးပတ်လှည့်လည်  
တော်မူ၍၊ မြောက်တံခါးမှ ထွက်တော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည်၊ ကောင်းချီး  
ပေးကြကုန်လျက်၊ အထူးထူး အပြားပြား၊ များစွာပူဇော်ကြ  
ကုန်၏။

အချို့သောရဟန်းရှင်လူတို့သည်လည်း၊ “ငါတို့ကျောင်း  
အရာမ်တွင်းသည်၊ ခင်းကျင်းရန် သာယာညီညွတ်၏။ သို့  
ဖြစ်၍၊ ငါတို့ကျောင်းအရာမ်သို့၊ ကြွတော်မူလတ္တံ့” ဟု ဆိုကြ  
ကုန်၏။ အချို့သော သူတို့ ကလည်း၊ စွယ်တော်ကို ရှိခိုး  
လျက် “အရှင်မြတ် ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်တို့ကျောင်း ဥပစာ  
အတွင်းသည် သန့်ရှင်းစွာရှိပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့ကျောင်း ဥပ  
စာသို့ ကြွတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြကုန်၏။

ဤသို့သော နည်းဖြင့်၊ အသီးအသီး အဖုံဖုံ၊ ပိုင်းအုံ ဝန်း  
ကျင်၊ များဖြင်မိုလ်ထု၊ တရဝန်းလျား၊ လူအများ တို့သည်၊  
မိမိတို့ဆန္ဒရှိသည် အားလျော်စွာ၊ လျှောက်ထားတောင်းပန်  
ကြပြီးလျှင်၊ အသီးသီးသော စည်၊ စောင်းငြင်း၊ ပတ်သာ၊  
ခရုသင်း၊ တူရိယာတို့ကို၊ တီး မှုတ် ကခုန်ကြလျက်၊ အစဉ်  
အတိုင်း စွယ်တော်ကိုဝန်းဝိုင်း၍ လိုက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ၊  
စွယ်တော်မြတ်တည်ရှိသောရထားသည်၊ လမ်းစဉ်အတိုင်း

ကြွသွားတော်မူ၍၊ မဟိန္ဒမထေရ် တရားဟောသော နေရာ  
ဌာနသို့ ရောက်သော ကာလ၊ ထိုအရပ်၌ တည်တံ့တော်  
မူ၏။



၂၆ - စွယ်တော်မြတ်အားလှူဒါန်းပူဇော်ကြပုံ။

ထိုအခါ၊ မင်းကြီးသည် စွယ်တော်ကြိုက်ကို ရထားမှ  
ထုတ်ပြီးလျှင်၊ တရားဟောပလ္လင်၌တင်ထားလျက်၊ ရတနာ  
ရွှေကြိုက်ကို ဖွင့်လှစ်၍၊ များစွာသော လှူအပေါင်းတို့အား၊  
ကောင်းစွာ ပြုတော်မူသတည်း။ ထိုအခါ၊ များစွာသော လှူ  
အပေါင်း တို့သည်၊ စွယ်တော် မြတ်ကို ဖူးမြင် ရသည်  
နှင့် တပြိုင်နက်၊ ကြွက်သီး မွေးညှင်းထလျက်၊ ဝိတိသော  
မနဿ၊ သဒ္ဓါပသန္န၊ လွန်စွာ ဖြစ်ပွားခြင်းရှိရကား၊ များစွာ  
ရှိခိုးပူဇော်ကြကုန်လျက်၊ အထူးထူးအပြားပြား၊ များစွာလှူ  
ဒါန်း ပူဇော်ကြ ကုန်၏။ ထိုခဏ၌၊ ဘုရားမြတ်စွာ၏ စွယ်  
တော်ဝတ်သည်၊ မြတ်လေးပန်း၊ စန္ဒကူးဖြူနှင့် တူသော  
အဆင်းအရောင်တို့ဖြင့်၊ တောင်၊ သစ်ပင်၊ ပြာသာဒ်၊ တံခါး  
မုခ် အစရှိသည် တို့ကို၊ ပွတ်သပ် လျှော်ဆေး၊ ညှစ်ကြေး  
မတင်၊ စင်ကြယ်နုဖြူ၊ ဘော်ကျူ၊ သာခွါဖြင့် ပြီးသကဲ့သို့ဖြစ်  
အောင်ပြုတော်မူ၏။

သာ ဒန္တစာတု သသိခဏ္ဍာသမာနဝဏ္ဏာ၊  
ရံသီဟိ ကုန္ဒနဝစန္ဒနပဏ္ဍရေဟိ။

\* ပါသာဒ ပါဒပ သိလုစ္စယ ဂေါပုရာဒိံ၊  
နိဒ္ဒေါတရူပိယမယံဝ အကာ ခဏောန။ ။  
ဒါဌာဓာတုဝင်ပါဌ။ ။

သသိခဏ္ဍသမာနဝဏ္ဏာတိ အပ္ပ စန္ဒ ခဏ္ဍ သမာ  
န ဝဏ္ဏာ၊ ကုန္ဒနဝစန္ဒနပဏ္ဍရေဟိတိ သုမနပုဗ္ဗေဟိ  
ဝိယအတိနဝစန္ဒနေဟိဝိယဝဝလေဟိတိအတ္ထော။ ။  
၎င်းငိုကာ။

သသိခဏ္ဍသမာနဝဏ္ဏာ၊ လဆန်းပက္ခ၊ ထွန်းသစ်စဉ့်၊  
လထက်ဝက်အတူ၊ မှည့်ရှမ်းဖြူသော အဆင်းအရောင် ရှိ  
တော်မူသော။ ဝါ၊စဉ်းငယ်ညွတ်ကွေး၊ ငယ်ထွေးသေးသော၊  
လခြမ်းရေးတူ၊ စဉ်းငယ်ညွတ်သော သဏ္ဍာန် ရှိတော်မူ  
သော။ သာဒန္တဓာတု၊ဘုန်းရိတုလွတ်၊ထိုစွယ်တော်ဓာတ်  
သည်။ ကုန္ဒနဝစန္ဒန ပဏ္ဍရေဟိ၊ ဆွတ်ဆွတ် ဖြူဖွေး၊မြတ်  
လေးပန်းစံနစ်၊ အလွန် သစ်သော စန္ဒကူးဖြူနှစ်ကဲ့သို့ အ  
ဆင်းအရောင် ရှိကုန်သော။ ရံသီဟိ၊ ရောင်ခြည်တော်တို့  
ဖြင့်။ပါသာဒပါဒပ သိလုစ္စယ ဂေါပုရာဒိံ၊ပြာသာဒ်၊သစ်ပင်၊  
တောင်၊ တံခါးမုခ် အစရှိသည်ကို။ နိဒ္ဒေါတ ရူပိယမယံဝ၊  
ပွတ်သပ် လျော်ဆေး၊ ညစ်ကြေးမတင်၊ ဘော်စင်ငွေကျ။  
အတိပြီးသကဲ့သို့ ဖြစ်အောင်။ ခဏောန၊ တခဏ ခြင်းဖြင့်။  
အကာ၊ ပြုတော်မူပြီ။

သသိခဏ္ဍ သမာနဝဏ္ဏာပါဌ၌ကဲ့သို့ အဆင်း အရောင်  
ဟုဆိုအပ်သော ရူပိယတန အနက်ဟော၊ နောက် ဝိကပ္ပ

\* ပါသာဒ ဂေါပုရ သိလုစ္စယ ပါဒမာဒိံ (သီဟိုဠ်မူ)

အလို၊ မဟန္တံ ဟတ္ထိရာဇဝဏ္ဏံ အဘိနိဋ္ဌိတွာ ပါဠိန္ဒကဲ့သို့  
သဏ္ဌာန အနက်ဟောတည်း။

ထိုကြောင့်၊ သုတ်ပါထေယျ အဋ္ဌကထာ၌။ ။  
ဝဏ္ဏသဒ္ဓေါ ပန ဆဝိထုတိ ကုလဝဂ္ဂ ကာရဏ  
သဏ္ဌာန ပမာဏ ရူပါယတနာဒိသု ဒိဿတိ။

စသည်ဖြင့် မိန့်အပ်၏။ အဘိဓာန်၌လည်း ဝဏ္ဏော  
သဏ္ဌာနရူပေသု စသည်ဖြင့် မိန့်အပ်၏။

ထိုသို့သော ပြာဠိဟာကို မြင်ကြသော ကာလ၊ များစွာ  
ကုန်သော နတ်လူအပေါင်းတို့သည်၊ သောင်းသောင်းအုတ်  
အော် ခေါ်ကြသောသာရကာရအသံသည်၊ မိဗန်းယံအုတ်  
ကျက် ဘဝင်လျှံမျှ ဖြစ်တော့သတည်း။

ထိုနောင်၊ စွယ်တော်ဓာတ်၌ အလွန်သက်ဝင် ကြည်ညို  
ခြင်းရှိကုန်ရကား၊ ယောကျ်ား၊မိန်းမ လာသမျှသော လူအ  
ပေါင်းတို့သည်၊ နားရောင်းလက်ကောက် အဝတ် တန်ဆာ  
တို့ကို ချွတ်ခါ ချွတ်ခါ လှူဒါန်းကြကုန်၏။ အချို့သော သူတို့  
သည်လည်း မိမိတို့ အိမ်သို့ ပြန်ကြပြီးလျှင်၊ လှူဒါန်းရန်  
အသစ်အသစ်သော တန်ဆာတို့ကို ယူခဲ့ကြ၍လှူကြကုန်၏။  
အချို့သော သူတို့သည်၊ “ငါတို့ကား လူ၏အဖြစ်ကို ရခြင်း  
သည် အကျိုးကြီးစွာ” ဟု မိမိတို့ လူဖြစ်ရခြင်းအကျိုး၊ စွယ်  
တော်ကို မြတ်နိုးလျက်၊ နှစ်သက် အားရမ်း ချီးမွမ်းကြကုန်  
၏။ အချို့သော မိစ္ဆာ မှောင်တွင်း အလင်း မရခဲ့ကြသော  
သူတို့ သည်လည်း မိစ္ဆာ အယူတို့ကို ပယ်ခွါ စွန့်ပစ် ကြ

လျက်၊ သမ္မာအယူ၌တည်ကြကုန်၏။ မပေးလို မလှူလို ဝန်  
တိုခြင်းရှိကြ၍၊ မစ္ဆရိယ အားကြီးကုန်သော အချို့သော  
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်၊ မစ္ဆရိယ တည်းဟူသော ဝန်တိုခြင်းကို  
စွန့်ပစ်ကြကုန်လျက်၊ ပေးကမ်းခြင်းတရား၌ ရဲမငိုခြင်း များ  
ကြကုန်၏။ အချို့သောသူတို့သည်တရားအဖြစ်ကိုတောင့်တ  
ကြလျက်၊ ဆုပတ္တနာကို များစွာ တောင်းကြကုန်၏။ အချို့  
သောတိတ္ထိတို့သည်လည်း၊ ရတနာသုံးပါး၌ သက်ဝင်ကြည်  
ညိုရှိသေမြတ်နိုး ကိုးကွယ်ကြကုန်၏။

တံပါဠိဟာရိယ မဗိန္ဒိယ မစ္ဆန္ဒာရံ၊  
ဒိသ္မာန ကေ တဟိမဟေသု ပဟဋ္ဌလောမာ။  
ကေဝါနယံ သကသကာဘရဏာနိ ဂေဟံ၊  
ကေဝါ န အတ္တပဋိလာဘ မဝဏ္ဏယိံ သု။ ။

ကေ နော ဇဟိံ သု သကဒိဋ္ဌိမလာနုပန္နံ၊  
ကေဝါ န ဗုဒ္ဓံ မဟိမံ အဘိပတ္တယိံ သု။  
\* ကေဝါသ မစ္ဆရိယ ပါသဝသာဇဟိံ သု၊  
ဝတ္ထုတ္တယဉ္ဇ သရဏံ နဂမိံ သု ကေဝါ။ ။  
ဒါဌာဝေတုဝင်။

ထိုနောင်၊ မင်းကြီးသည် စွယ်တော်မြတ်၌၊ လွန်စွာ  
သော သဒ္ဓါတရား တိုးပွားခြင်း ရှိရကား၊ ကိုးသိန်းသော  
အသပြာကို ထပ်မံ၍လှူပြီးလျှင်၊ စွယ်တော်ကို နန်းတော်သို့

---

\* ကေနာမ မစ္ဆရိယ ပါသသော အဟေသံ (သီဟိုဠ်မူ)

တပန်ပင့်ဆောင်၍၊ မိမိဝံနေရာ နန်းတော်၏ အနီး၌ ကြီးစွာ  
သော စွယ်တော် ကျောင်းကို ဆောက်လုပ် စေပြီးလျှင်၊  
အသက် ထက်ဆုံး တည် ထား ကိုးကွယ်တော် မူလေ  
သတည်း။

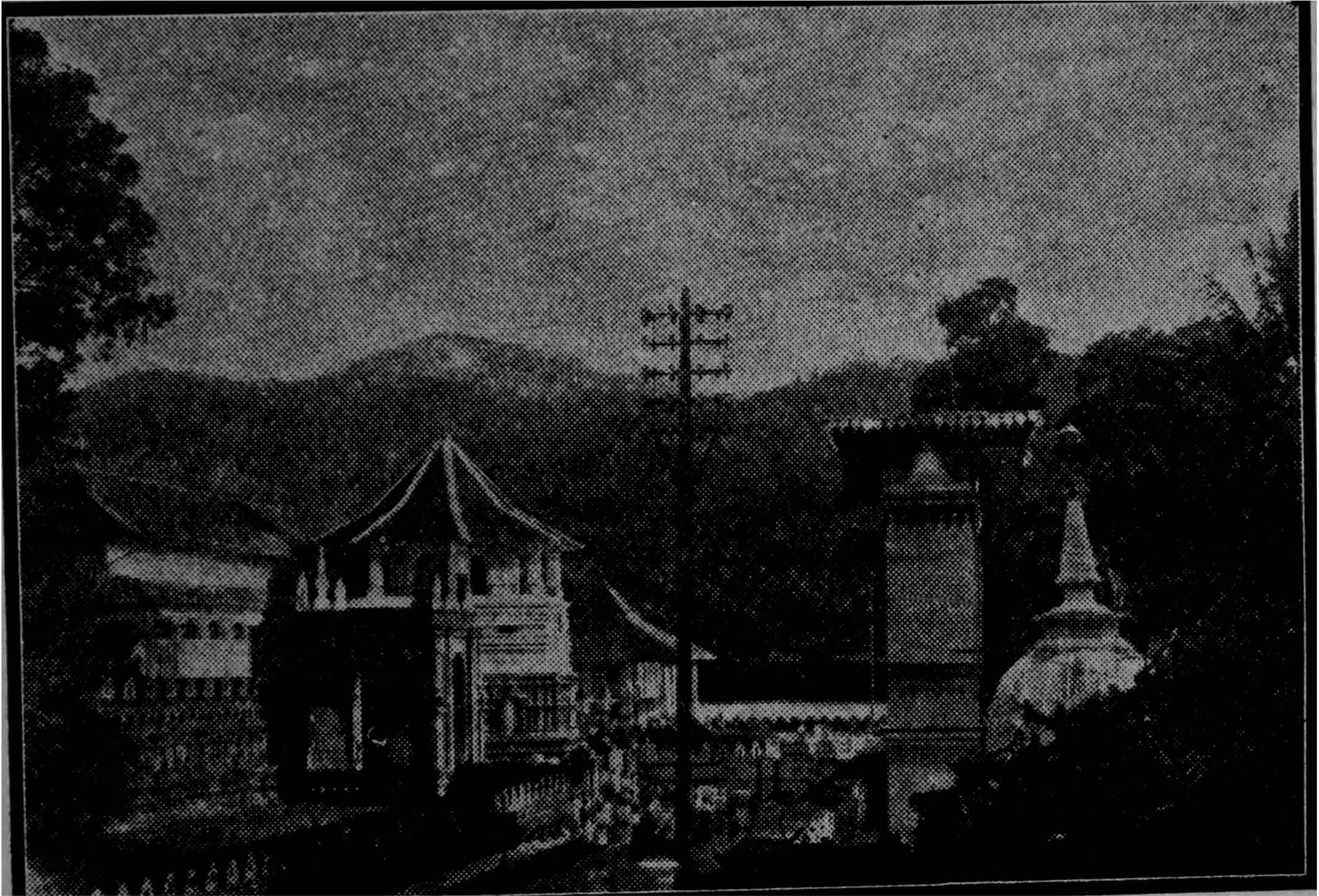
ထိုကြောင့် ဒါဠာဓာတုဝင်၌။

လင်္ကာဿရောပိ နဝလက္ခ ပရိဗ္ဗယေန၊  
သဗ္ဗညုဓာတုမတုလံ အဘိပူဇယိတွာ။  
တံဒန္တဓာတုဘဝနံ ပုန ဝဗုယိတွာ၊  
အန္တေပုရမိ ပတိဝါပရမစ္စယိတ္ထ။

ဟူ၍ မိန့်အပ်ပြီ။

လင်္ကာဿရောပိ၊ သိဟိုဠ်တုရင် ကျန်းကြီးရှင် သည်  
လည်း။ နဝလက္ခပရိဗ္ဗယေန၊ ကိုးသိန်းသော အသပြာကို  
ပေးစွန့်လှူဒါန်းသဖြင့်။ အတုလံ၊ တုဘက်မရှိသော။ သဗ္ဗညု  
ဓာတု၊ သဗ္ဗညုရှင်တော်ဘုရား၏ စွယ်သွားတော် ဓာတ်စစ်  
ကို။ အဘိပူဇယိတွာ၊ အလွန်ရှိသောစွာ ပူဇော်ပြီး၍။ ပုန၊  
တပန်။ အန္တေပုရမိ၊ နန်းတော်တွင်း၌။ တံဒန္တဓာတု ဘဝ  
နံ၊ ထိုစွယ်တော်ဓာတ်နှင့် လျောက်ပတ်သော ကျောင်းကြီး  
ကို။ ဝဗုယိတွာ၊ တိုးပွား ဆောက်လုပ်စေ၍။ ပတိဝါပရံ၊  
စင်ကြယ် သန့်ရှင်း၊ အပြစ်ကင်းသော နေ၌။ အစ္စယိတ္ထ၊ လှူ  
ဒါန်းပူဇော်ပြီ။

နဝလက္ခ ပရိဗ္ဗယေနာကိ နဝလက္ခပရိဗ္ဗယ သင်္ခါ  
တေန ဓနေန။ တန္တိဒန္တဓာတု။ ဘဝနန္တိ ဓာတုဗာရံ

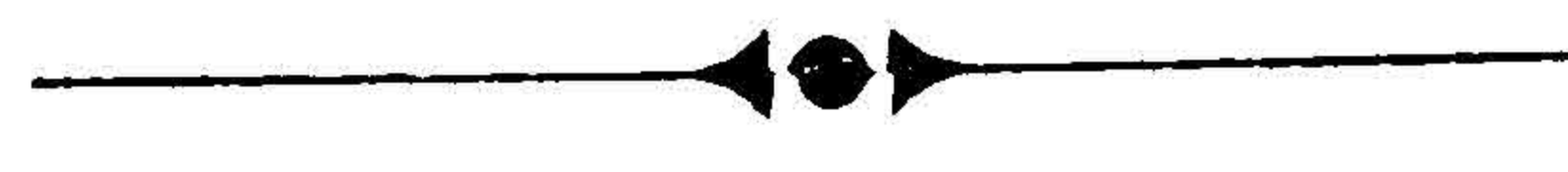


သီပေါင်ကျွန်း သေခံလှူသေလ ခေါ် ကန္တိမြို့ရှိ  
စွယ်တော်တိုက်ပုံတော်။

ပုန စ ဟရိတွာ ပုနကရိတွာ ပတိဋ္ဌပေတွာ။ပတိဝါ  
ပရန္တိ ပရိဒေါသဝဇ္ဇနေ ဒိဝသေတိ ပုတ္တံ။ အစ္စ  
ယိတ္တာတိ ပူဇယိတ္ထ။ ။ဒါဌာဓာတုဝင်ဋီကာ။

ဤသို့ ကိတ္တိသိရိမေဃမင်းမှစ၍။ ဆင်းသက်ဆက်နွယ်  
လျက် အစဉ်အတိုင်း အဆက်ဆက်သေ၍ မင်းတို့သည်  
မပျက်စဉ်လာကိုးကွယ်ပူဇော်ခြင်းကိုပြုကြကုန်၏။ နောက်  
မင်းတို့လက်ထက်မှ သေခံလျှာသေလခေါ်(ကန္တိ)မြို့ကိုတည်  
ထောင်ကြ၍၊ ထိုမြို့သို့ ဘုရားမြတ်စွယ်တော်ကို ပင့်ဆောင်  
ကြပြီးလျှင်။ ကျောက်တိုင်၊ ကျောက်နံရံတို့ဖြင့် ပြီးသော သံ  
နှစ်ဆင့် တိုက်ကျောင်းကြီး၌ ပင့်ထား၍။ ယခုကာလ တိုင်  
အောင် အထူးသဖြင့် ကိုးကွယ် ပူဇော်ခြင်းကို ပြုကြကုန်  
တော့သတည်း။

ဤသို့အားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားစွယ်တော်သည်။ အဆင့်  
ဆင့်သော မင်းအပေါင်းတို့ ကိုးကွယ် ပူဇော်ကြလျက်။  
အကြောင်းအားလျော်စွာ မန္တိမဒေသ ကာလိင်္ဂတိုင်း နဂရမှ  
သီဟဋ္ဌဒီပ ကျွန်းဌာနသို့ ရောက်ရသောအကြောင်း တရား  
အစဉ် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်လေတော့သတည်း။



၂၇-ဗုဒ္ဓထောမနာပဏာမဂါထာများ။

ဤဆိုလတ္တံ့ သည်ကား။ ။ဂန္တိသန္တရူပ၊ မြတ်ဘုရား  
စွယ်တော်၏ ဂုဏ်တော်ကို ချီးမွမ်း၍၊ ပဏာမပြုရာ၊ ဂါထာ  
တို့တည်း။

မဟာကာရုဏိကော နာထော၊  
 လောကာယ ခေဒိတော စလော။  
 အပ္ပမေယျံ ကာလံ ကရံ၊  
 ကပ္ပကောဋိဟိ ဒုက္ကရံ။ ။

တဿာတိ သောဘဏံ ဝန္ဓေ၊  
 မုခသောဏ္ဍ ကရဏ္ဍဇံ။  
 ဒါဠာစာတု ဝဇိရာဟံ၊  
 ဩသဗျုဇ္ဇုဝသမ္ပတံ။ ။

မဟာကာရုဏိကော၊ သနား ကရုဏာနှင့် ခန္ဓာအစဉ် ယှဉ်တော်မူသော။ ယောနာထော၊ လူနတ်ပြဟွာ သတ္တဝါ အမျိုးမျိုးတို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ဖြစ်တော်မူသော အကြင်မြတ် စွာဘုရားသည်။ ကပ္ပကောဋိဟိ၊ ကမ္ဘာစရေ အကုဋေတို့ ဖြင့်။ အပ္ပမေယျံ၊ ဤရွှေ ဤမျှ၊ ဝဏန်းချ၍၊ တွက်ဆခြင်း ဌာ မစွမ်းနိုင်သော။ ကာလံ၊လေးသင်္ချေနှင့်၊ သိန်းနေကမ္ဘာ၊ အခါပတ်လုံး။ လောကာယ၊ သံသရာမြစ်၊ မွန်းနစ်ကုန်ကြ၊ သတ္တလောကအကျိုးဌာ၊ ဒုက္ကရံ၊ ပြုခက်ခဲစွာ၊ ပါရမီဆယ်ပါး၊ အပြားသုံးဆယ်၊ ငါးသွယ်စာဝ၊ စရိယသုံးပါး၊ ဘုရားဖြစ်မှု၊ အရုကို။ အစလော၊ မတွန့်မဆုတ်၊ တုန်လှုပ်ခြင်းကင်းတော်မူ လျက်။ ကရံ-ကရောန္တော၊ အားထုတ် လုံးပန်းတော်မူသည် ဖြစ်၍။ ခေဒိတော၊ ကိုယ်တော်မချမ်း၊ ရိနွမ်းဆင်းရဲတော်မူ ခြင်းသို့၊ လွန်မင်းစွာ ရောက်တော် မူလေပြီ။ တဿ-နာ ထဿ၊ အမြတ်တန်း၊ ကိုးရာအစစ်၊ ဖြစ်တော်မူသော ထိုမြတ်

စွာဘုရား၏။ မုခသောဏ္ဍကရဏ္ဍဇံ၊ ခံတွင်းတော်နှုတ်၊ ရွှေ  
 သားကြုတ်၌၊ ပုတ်တခဲနှစ်၊ ပုလဲစစ်သို့၊ ဖြစ်တော်မူ ထ  
 သော။ ဝါ၊ ဖြစ်တော်မူသည်ဖြစ်၍။ အတိသောဘဏံ၊ အ  
 လွန်အကြူးအထူးအားဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော။ ဩသ  
 ဗျ။ ဣဝ သမ္ပဘံ၊ သောကံ ရှူး ကြယ် ရောင်၊ ပမာ ဆောင်  
 လျက်၊ ဝင်းပြောင်ပြီးပြက်၊ ထိန်ထိန်လက်သော။ ဒါဌာဓာ  
 တုဝဇီရံ၊ စွယ်တော်ခေတ် တည်းဟူသော ပိဋကတ် ပစ်  
 ချိန်၊ ဝဇီရပိန်ကို။ အဟံ၊ သိရိန္ဒဟု၊ မည်ပြုသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်  
 သည်။ ဝန္ဓေ-ဝန္ဓာမိ၊ ကာယဝစိ၊ မနောချိုလျက်၊ သုံးလိဒ္ဓါရ၊  
 ပဏာမဖြင့်၊ ကြည်ဆွသဒ္ဓါ၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဒန္တဌာနေ ဌိတံ ဒါဌံ၊  
 ကထာနံ ကာရဏေ သုဘံ။  
 နမေ ဒေဟကလံ သတ္ထု၊  
 မုခမ္ပုဇေဝ ကေသရံ။ ။

ကထာနံ၊ ပိနည်း ပိဋကတ်တည်းဟူသော သံဝရာသံဝ  
 ရကဏာ၊ သုတ္တန်ပိဋကတ် တည်းဟူသော ဒိဋ္ဌိဝိနိဝေဓန  
 ကဏာ၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တည်းဟူသော နာမရူပပရိစ္ဆေ  
 ဒကဏာ သုံးပါး တို့၏။ ကာရဏေ၊ ဟောကြားခြင်း၏  
 အကြောင်းဖြစ်သော။ ဒန္တဌာနေ၊ ဒန္တအရာ၌။ ဌိတံ၊ တည်  
 တော် မူသော။ သတ္ထု၊ မြတ်စွာ ဘုရားသခင်၏။ ဒေဟ  
 ကလံ၊ ကိုယ်တော်၏ အပိတ်အဆစ်လည်းဖြစ်တော်မူသော။  
 မုခမ္ပုဇေ၊ ခံတွင်းကြာငုံ၊ ရွှေပဒုံ၌။ ကေသရံဣဝ၊ ဝတ်မှုံဝတ်

ရက်ကွဲသို့။ သုဘံ၊ တင့်တယ်တော် မူထသော။ သတ္တု၊  
မြတ်စွာဘုရား၏။ ဒါဠံ၊ စွယ်တော်ခတ်ကို။ အဟံ၊ သိရိန္ဒ  
ဟု၊ မည်ပြုသမုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။ နမေ-နမာမိ၊ ရှိသေမြတ်  
နိုး၊ လက်ထံမိုး၍၊ ရှိခိုးပူဇော်၊ ဖူးမျှော်မာန်လျော့၊ ကန်တော့  
ပါ၏။

သုဂတဿ နိဇော သေဋ္ဌော၊  
ပသာဒယိ ဗဟုဇ္ဇနေ။  
ကာလိင်္ဂါသိကေ ပစ္ဆိာ၊  
လက်မာဂမ္မ တဇ္ဇနေ။ ။

နိဇ္ဈေတ သင်္ခမုတ္တာဘံ၊  
သမ္မာဇီဝေန လန္တိတံ။  
ပရိဝုဇ္ဇေ သမံ သောတံ၊  
ဝန္ဓေ တံ ဇာတိပုပ္ဖိကံ။ ။

သုဂတဿ၊ ကောင်းသောစကားကို ဆိုတော် မူတတ်  
သော ဘုရားသခင်၏။ သေဋ္ဌော၊ မြတ်သော။ ယောနိဇော၊  
အကြင် စွယ်တော် ခတ်သည်။ ကာလိင်္ဂါသိကေ၊ ကာ  
လိင်္ဂ တိုင်း သား ဖြစ်ကုန်သော။ ဗဟုဇ္ဇနေ၊ လူပင်းတို့  
ကို။ ပသာဒယိ၊ ကြည်ညို စေတော် မူပြီ။ ပစ္ဆိာ၊ နောက်  
ကာလ၌။ လက်ံ၊ လက်ံဒီပ၊ သီဟဋ္ဌသို့။ အာဂမ္မ၊ ကြွလာ  
တော်မူ၍။ တဇ္ဇနေ၊ ထိုသီဟိုဠ်ကျွန်းသားတို့ကို။ ပသာဒယိ၊  
ကြည်ညိုစေတော်မူပြီ။ ။ သမ္မာအာဇီဝေန၊ သမ္မာအာဇီဝ၊  
မှုကိစ္စဖြင့်။ လန္တိတံ၊ ရတော် မူအပ်သော။ နိဇ္ဈေတသင်္ခ

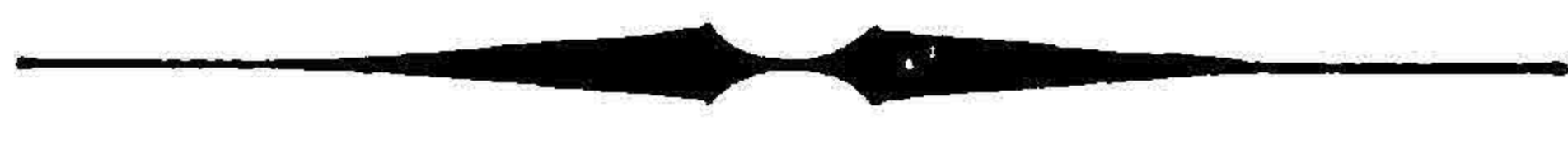
မုတ္တာဘံ၊ ပွတ်သစ်ခရာ၊ ပုလဲဥအတူ၊ ပြူသောအရောင်လည်း  
 ရှိတော် မူထသော။ ပရိဝဋံ၊ သန္တာန် ပတ်ကုံး လုံးသည်  
 လည်းဖြစ်ထသော။ သမံ၊ အပြင်ထိပ်ဝ၊ လွှဖြင့်ဖြတ်သို့၊ ညီ  
 ညွတ်သည်လည်း ဖြစ်ထသော။ ဝါ၊ ညီညွတ်သည် ဖြစ်၍။  
 သောဘံ၊ တင့်တယ်တော်မူထသော။ ဇာတိပုပ္ဖိကံ၊ မြတ်  
 လေးပန်း အသွေး၊ ပွေးပွေး ပြူသော အဆင်းလည်း ရှိထ  
 သော။ တံဒ္ဓိဇံ၊ ထိုစွယ်တော်မြတ်ကို။ ဝန္ဓေ-ဝန္ဓာမိ၊ ရိုသေ  
 မြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏။

ဒေဝါ ဒေဝါတိ ဒေဝိန္ဒော၊  
 နာထော နာထော ဌပေထိ ယံ။  
 နရာနရာနုကမ္ပာယ၊  
 ဒန္တိ ဒန္တိ သုခံ ဘဝေ။ ။

ဩဃာဩဃာဘိတာရေန္တံ၊  
 လောကာလောကာဘိပူဇိတံ။  
 ခေမံ ခေမံ ဒဒံ သေဋ္ဌံ၊  
 နမေ နမေ ဇိနဿ တံ။ ။

ဒေဝါဒေဝါတိဒေဝိန္ဒော၊ သမုတိနတ် ဥပပတ္တိနတ် တို့  
 ထက် လွန်သော ဝိသုဒ္ဓိနတ်အမျိုးမျိုးကို အစိုးရတော် မူ  
 သော နတ်မြတ်တမူလည်း ဖြစ်တော်မူထသော။ နာထော၊  
 နတ်လူဖြူဟော သတ္တဝါတို့၏ ကိုးကွယ်ရာလည်း ဖြစ်တော်  
 မူထသော။ နာထော၊ သတ္တဝါတို့ သန္တာန်၌ ရန်ကိလေသာ

မီးတဏှာကို ပယ်ခွါဖျက်ဆီးတော်မူသော မြတ်စွာဘုရား  
 သခင်သည်။ နရာနရာနုကမ္ဘာယ၊ လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တ  
 ဝါကို လွန်စွာသနားတော်မူသဖြင့်။ ဘဝေ၊ဘုံသုံးပါး၌။ သ  
 ရန္တာနံ၊ ကျင်လည်မျောပါးကြကုန်သော သတ္တဝါတို့အား။  
 သုခံ၊ချမ်းသာခြင်းကို။ ဒန္တံ၊ ပေးတော်မူတတ်သော။ ယံ  
 ဒန္တံ၊ အကြင်စွယ်တော်မြတ်ကို။ ဌပေသိ၊ အရာကိုယ်စား၊  
 ထားတော်မူခဲ့ပြီ။ ။ဩဇာဩဇာဘိတာရေန္တံ၊ဩဇာ  
 လေးဖြာ၊ သံသရာဝဲ၊ ဩဇာထဲမှ၊ ဆွဲ၍ထုတ်ငင်၊ကယ်တင်  
 တော်မူတတ်သော။ လောကာလောကာဘိပူဇိတံ၊ လူနတ်  
 ဗြဟ္မာ၊ သတ္တဝါတို့၊ လွန်စွာပူဇော်ခြင်းငှါ အပ်တော်မူထ  
 သော။ ခေမံ၊ကိုယ်တော်တစ်၊ဘေးမရှိထသော။ ခေမံ၊ဘေး  
 ရန်တွေ့ကြုံ၊ ဗိုလ်ပုံခပင်းတို့အား၊ ဘေးကင်းရာမှန်၊ နိဗ္ဗာန်  
 ချမ်းသာကို။ ဒဒံ၊ပေးတော်မူတတ်ထသော။ သေဋ္ဌံ၊ အလွန်  
 အကြူး၊ အထူးသဖြင့် ချီးမွမ်းအပ်တော်မူထသော။အနမေ၊  
 ကိုယ်တော်မြတ်သို့၊ ကြွပ်ဆတ်ခက်ထန်၊ မာန်ကို မထျော့၊  
 မပြော့မညွတ်ကုန်သော၊အင်္ဂုလိမာလာ၊ အာဠာဝကစသော  
 သူတို့ကို။ နမံ-နမန္တော၊ ညွှတ်စေတော် မူတတ်ထသော။  
 ဇိနဿ၊ မာရ်ငါးပါးကိုအောင်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရား  
 သခင်၏။ တံဒန္တံ၊ ထိုစွယ်တော်ခတ်ကို။ အဟံ၊ ဆီရိန္ဒဟု၊  
 မည်ပြုသမုတ်၊အကျွန်ုပ်သည်။ နမေ-နမာမိ၊ ရှိသေမြတ်နိုး၊  
 လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏။



၂၈-ခေတ်တော်ရှိခိုးဂါထာများ။

၁။ မဟန္တာ မုဂ္ဂမာသာစ၊  
မဇ္ဈိမာ ဘိန္ဒုတဏ္ဍုလ။  
ခုဒ္ဒကာ သာသပါ တိဿော၊  
တာပိ ဝန္ဒာမိ ဓာတုယော။ ။

ဘဂဝတော၊ ကုသိနာရုံ၊ မည်တဂုဏ်နှင့်၊ ရွှေတုံစံခင်း၊  
ပန်းအင်ကြင်းတို့ဖြင့်၊ ပျံသင်းထုံစွာ၊ ဥယျာဉ်သာဝယ်၊ ခန္ဓာ  
ကမ္မစရုပ်၊ ကင်းချုပ်ကျော်ကျူး၊ ကျွန်းသေောင်ဦးသို့၊ ဝင်ကူး  
ကြွသွား၊ ရှင်တော်ဘုရား၏။ မဟန္တာ၊ ဝေဏေများစွာ၊ သ  
နားညွှာ၍၊ နောင်လာရှည်လျား၊ နတ်ရွာ လားဘို့၊ ချန်ထား  
ရည်မျှော်၊ အကြီးဆုံးခေတ်မွေတော်တို့သည်။ မုဂ္ဂမာသာ၊  
တည့်တည့်ဝန်းစက်၊ စွန်းမထွက်ဘဲ၊ လွမ်းယှက်ဟောက်  
ဖုံး၊ ကျောက်မျက်လုံးကဲ့သို့၊ ပဲနောက်လုံးခန့်ပမာဏရှိကုန်  
၏။ မဇ္ဈိမာ၊ မကြီးမငယ်၊ အံ့ချိုးဘွယ်နှင့်၊ စီးသွယ်ရောင်ဟပ်၊  
ပြောင်ပြောင် လျှပ်မျှ၊ အလတ်စားဖြစ်ကုန်သော ခေတ်မွေ  
တော်တို့သည်။ ဘိန္ဒုတဏ္ဍုလ၊ မလျှိုမရှိုင်း၊ ပြည့်ဖြိုးပိုင်း  
သည့်၊ ဆန်ကြိုးပိုင်းမျှ၊ ပမာဏရှိကုန်၏။ ခုဒ္ဒကာ၊ သွယ်  
သွယ်လုံးလုံး၊ အရှယ်နှုန်းနှင့်၊ အငယ်ဆုံးဖြစ်ကုန်သောခေတ်  
မွေတော်တို့သည်။ သာသပါမတ္တာ၊ ရောင်စုံလင်းမြေ၊ ပုံဆင်း  
ငွေနှင့်၊ မုန်ညှင်းစေ့ခန့်မျှ၊ ပမာဏရှိကုန်၏။ တိဿော၊ သုံးစုံ  
သုံးစု၊ သုံးပုံပြု၍၊ သုံးခုသောအပိုင်းအခြားရှိကုန်သော။ တာ  
ပိဓာတုယော၊ ထိုသို့ဆိုအပ်၊ ပမာဟပ်၍၊ အလတ်ကြီးငယ်

အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့်၊ အရွယ်ထူးပေါ်၊ သုံးစုသောဝေတံမွေ  
တော်တို့ကိုလည်း။ အဟံ၊ သံသရာချည်ထား၊ မတည်နား  
ဘဲ၊ ရှည်လျားနစ်မြုပ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဒာမိ၊ ကံတဏှာ  
ညွတ်၊ သံသရာဝင့်မှ၊ လွတ်တို့ရည်ရော်၊ ကျေးဇူးတော်ကို၊  
ချီငေါ်မြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂။ မဟန္တာ သုဝဏ္ဏ ဝဏ္ဏာ၊  
မုတ္တာဝဏ္ဏာစ မဇ္ဈိမာ။  
ခုဒ္ဒကာ သုမနုဝဏ္ဏာ၊  
တဘိ ဝန္ဒာမိ ဝေတုယော။ ။

မဟန္တာ၊ ရှုဘွယ်တသီး၊ ရောင်လျှံ ညှိးနှင့် အကြီးဆုံး  
ဝေတံမွေတော်တို့သည်။ သုဝဏ္ဏဝဏ္ဏာ၊ ရွှေစင်စေ့မြုရာ၏၊ ဦး  
သစ်စဟန်၊ အလျှံထိန်ဝင်း၊ ဝါရွှေသောအဆင်းရှိကုန်၏။ မဇ္ဈိ  
မာ၊ မကြီးမငယ်၊ အံ့ချိုးဘွယ်နှင့်၊ စီးသွယ်ရောင်ဟပ်၊ ပြောင်  
ပြောင်လျှပ်သား၊ အလတ်စားဖြစ်သော ဝေတံမွေတော် တို့  
သည်။ မုတ္တာဝဏ္ဏာ၊ ပွတ်သစ်ဖြူဖွေး၊ မြူမမွေးဘဲ၊ လျှပ်ရေး  
မကွဲ၊ ရောင်လျှံဝဲသည့်၊ ပုလဲစစ် အဆင်းရှိကုန်၏။ ခုဒ္ဒကာ၊  
အရောင်အသွေး၊ ပြောင်ပြောင်ပြေးလျက်၊ သိမ်သေးနုနှောင်း၊  
အငယ်ဆုံး ဝေတံမွေတော်အပေါင်းတို့သည်။ သုမနုဝဏ္ဏာ၊  
တိမ်နံ့လင်း၊ ရှိန်လျှံဝင်းသည့်၊ မြတ်လေးနီ အဆင်းရှိကုန်  
၏။ တဘိဝေတုယော၊ ထိုသို့ဆိုအပ်၊ ဆင်းသုံးရပ် တို့ဖြင့်၊  
ထူးမြတ်ထင်ပေါ်၊ ဝေတံမွေတော်တို့ကိုလည်း။ အဟံ၊ သံသ  
ရာဩဃ၊ သောသောကြွမျှ၊ လျှောကျနစ်မြုပ်၊ အကျွန်ုပ်

သည်။ ဝန္ဓာမိ၊ ဘယ လာဘ၊ ကုလမမြော်၊ ကျေးဇူးတော်  
ကို၊ ချီငေါ် မြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၃။ မဟန္တာ မံသဇာတိကာ၊  
အဋ္ဌိဇာတာစ မဏ္ဍိမာ။  
ခုဒ္ဒကာ လောဟိတဇာတာ၊  
တာပိ ဝန္ဓာမိ ဓာတုယော။ ။

မဟန္တာ၊ ရောင်တော်သီးသီး၊ ပြောင်ပြောင်ညီးနှင့်၊ အ  
ကြီးဆုံးခေတ်မွေတော်တို့သည်။ မံသဇာတိကာ၊ ရွှေတောင်  
ကြီးမြင့်၊ လောင်မီးသင့်သို့၊ ကစဉ့်ကပါး၊ ဆင့်ဆင့်ပွား၍၊  
အသားတော်မှ ဖြစ်ကုန်၏။ မဏ္ဍိမာ၊ အမြတ်တပါး၊ အမှတ်  
ထားဘို့၊ အလတ်စားဖြစ်သော ခေတ်မွေတော်တို့သည်။ အ  
ဋ္ဌိဇာတာ၊ ခရုသင်းပွတ်သစ်၊ ပုလဲနှစ်အတူ၊ ဝင်ဖြူဖြိုးဖြိုး၊  
ရောင်လျှိုမိုးသည့်၊ အရိုးတော်မှဖြစ်ကုန်၏။ ခုဒ္ဒကာ၊ သေး  
နှောင်းနုနယ်၊ ရှုစာတွယ်နှင့်၊ ပုငယ်သော ခေတ်မွေတော် တို့  
သည်။ လောဟိတဇာတာ၊ ထိန်ညက် ကမ္ပလော၊ သန္တာ  
ခေါင်သွေး၊ ရောင်နီပြေးသည့်၊ အသွေးတော်မှ ဖြစ်ကုန်၏။  
တာပိဓာတုယော၊ ထိုသို့ဆိုအပ်၊ ဖြစ်လတ်ထူးခြား၊ သုံးပါး  
ထင်ပေါ်၊ ခေတ်မွေတော်တို့ကိုလည်း။ အဟံ၊ သံသရာ နက်  
ဝှမ်း၊ တဘက်ကမ်းသို့၊ မလှမ်းမဆုတ်၊ အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဓာ  
မိ၊ ရှိသေမြတ်နိုး၊ လက်စုံမိုး၍၊ ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား။

၂၉-ဆုတောင်းဂါထာများ။

ပုညေနေတေန နိဗ္ဗာနံ၊  
ပါပုဏိဿံ အနာဂတေ။  
စတုသွာပါယဘူမိသု၊  
နဘဝေယျံ ကုဒါစနံ။ ။

ဥစ္စေကုလေစ ဥပ္ပန္နော၊  
ဝိရက္ခော လန္တိသီလဝါ။  
ဒက္ခော ဒိဋ္ဌိဇုပညောစ၊  
တိက္ခော သူရောစ ဣဒ္ဓိမာ။ ။

အပ္ပိန္နော အပ္ပကောစောစ၊  
တိက္ခော ခညော ဘဝေ ဘဝေ။  
ခန္တုပေတော သုဝဏ္ဏောစ၊  
ဒိဃာယုကော ဘဝေ ဘဝေ။ ။

သဒ္ဓေါ ဒယော မိတက္ခောစ၊  
ဒါတင်္ဂိပေတကိတ္တိမာ။  
ပသံသောပေမဝါစောစ၊  
အကက္ခဋောစ ဘောဂဝါ။ ။

တေနေပုညေန၊ ဤသို့ စွယ်တော်မြတ်ကိုကြည်ဆွသဒ္ဓါ၊  
ရှိခိုးပါရ၊ ကုသလကြောင့်။ အဟံ၊ ခဏိန္ဒဟု၊ မည်ပြုသမုတ်၊  
အကျွန်ုပ်သည်။ အနာဂတေ၊ အနာဂတ်ကာလ၊ မိတေယျ  
ထင်ပေါ်၊ ရှင်တော်ထူးလက်ထက်၌။ နိဗ္ဗာနံ၊ ပြည်မ

အောင်ခန်း၊ နိဗ္ဗာန်နန်းသို့။ ပါပုဏ်သံ၊ ဝံမြန်းထုတ်ချောက်၊  
ရောက်ရပါလို၏။ စတုသု၊ လေးပါးကုန်သော။ အပါယဘူမိ  
သု၊ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်၊ အပါယ်ဘုံတို့၌။  
ကုဒါစနံ၊ တရန်တဆစ်မျှ။ နဘဝေယျံ၊ မဖြစ်ရပါလို။

ဘဝေ ဘဝေ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌။ ဥစ္စေ၊ ကြွယ်ဝ  
မြင့်မြတ်သော။ ကုလေ၊ သမ္မာဒိဋ္ဌိအမျိုး၌။ ဥပ္ပန္နော၊ ဖြစ်ခြင်း  
သည်၎င်း။ ဝိရက္ခောစ၊ ထိုထိုအာရုံ၊ ကာမဂုဏ်တို့၌၊ တပ်  
ခြင်းကင်းသည်၎င်း။ လန္တီစ၊ မကောင်းမှုမှ ရှက်တတ်သည်  
၎င်း။ သီလဝါ၊ သီလအကျင့်တရားနှင့် ပြည့်စုံသည်၎င်း။  
ဒက္ခောစ၊ အရာရာတို့၌ လိမ္မာသည်၎င်း။ ဒိဋ္ဌိဇုပညော  
စ၊ ဖြောင့်မတ်သော အယူပညာရှိသည်၎င်း။ တိက္ခောစ၊ ထက်  
မြတ်သောပညာရှိသည်၎င်း။ သူရောစ၊ ရဲရင့်သည်၎င်း။  
ဣဒ္ဓိမာစ၊ စိတ်ကြံ့သမျှ၊ မိဋ္ဌာန်သ က၊ မချဖြိုးခြုံ၊ တန်ခိုးဂုဏ်  
နှင့်ပြည့်စုံရခြင်းသည်၎င်း။

အပ္ပိန္နောစ၊ အလိုရမက်နည်းသည်၎င်း။ အပ္ပကောစေ  
စ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း နည်းပါးသည်၎င်း။ တိက္ခောစ၊ ရောင့်  
ရဲနိုင်သည်၎င်း။ ဓညောစ၊ ဘုန်းကြက်သရေ ရှိသည်၎င်း။  
ခန္တုပေတောစ၊ သည်းခံခြင်းနှင့်ပြည့်စုံသည်၎င်း။ သုဝဏ္ဏော  
စ၊ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည်၎င်း။ ဒီဃာယုကော  
စ၊ ရှည်သော အသက်ရှိသည်၎င်း။ သတောစ၊ မမေ့မလျော့  
သောသတိရှိသည်၎င်း။ ဘဝေ-ဘဝါမိ၊ ဖြစ်ရပါလို၏။

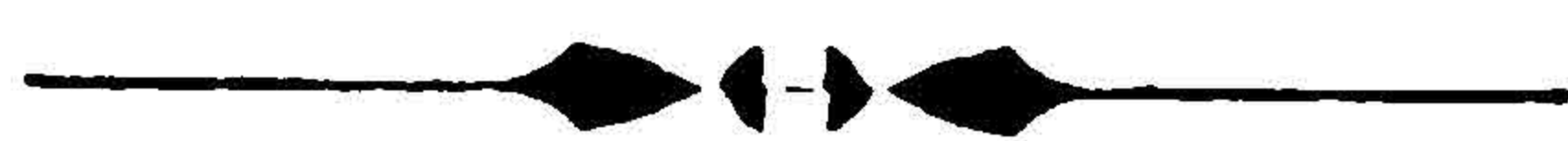
ဘဝေ ဘဝေ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း၌။ သဒ္ဓေါစ၊ သဒ္ဓါ  
တရားရှိသည်၎င်း။ ဒယောစ၊ သူတပါးကို သနားတတ်သည်

၎င်း။ ဓိတက္ကောစ၊ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်၎င်း။ ဒါ  
 တင်္ဂိပေတကိတ္တိမာစ၊ ပေးအပ်သောပစ္စည်းဝတ္ထုနှင့် ပြည့်စုံ  
 ခြင်း၊ ကျေးဇူးသတင်း ကျော်စောခြင်းရှိသည်၎င်း။ ပသံ  
 သောစ၊ ချီးမွမ်းထိုက်သည်၎င်း။ ပေမဝါစောစ၊ ချစ်ဘွယ်  
 သောစကားကို ဆိုတတ်သည်၎င်း။ အကက္ခဋ္ဌောစ၊ စည်း  
 စိမ်မျိုးရိုး၊ တန်ခိုးပညာ၊ လိမ္မာတတ်မွန်၊ သူ့ထက် လွန်  
 လည်း၊ မာန်စောင်မတက်၊ ကြမ်းခက်မာဆတ်ခြင်း မရှိ  
 သည်၎င်း။ ဘောဂဝါစ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာများသည်၎င်း။ ဘဝေ  
 ဘဝါမိ၊ ဖြစ်ရပါလိမ့်။ ။

ဆုတောင်းခန်းပြီးဆုံး၏။

ဒါဠာဓာတုပကာသနိကျမ်း ပြီးဆုံး၏။

၁၃၀၁-ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လပြည့်ကျော် တရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူး  
 နေ့တွင် ၃-နာရီမိနစ် ၂၀ မှာပြီး၏။  
 ပု၊ဒိ၊အာ နှင့် ပြည့်စုံရပါလိမ့်။



# နောက်ဆက်တွဲ။

## သီဟိုဠ်ဘုရားရှိခိုး။

၁။ သမ္ဗုဒ္ဓေါ ပုဗ္ဗဘဝေသု၊  
 သမ္ဗာဇီဝေန ဇိဝိတာ။  
 ပဘဿရံ သုဝိသုဒ္ဓံ၊  
 စတုဒါဠမဝိန္ဒိ ယံ။  
 တံ စေတသာ ပသန္နေန၊  
 အဟံ နမာမိ အာဒရံ။ ။

သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည်။ ပုဗ္ဗဘဝေသု၊  
 “ရှေးရှေးသော ဘဝတို့၌။ သမ္ဗာဇီဝေန၊ ကောင်းသော အ  
 သက်မွေးတော်မူခြင်းဖြင့်။ ဇိဝိတာ၊ အသက်မွေးတော် မူ  
 သောကြောင့်။ သုဝိသုဒ္ဓံ၊ အလွန်သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ ထ  
 သော။ ပဘဿရံ၊ ပြီးပြီးပြတ်ထွက်သော အရောင်လည်း  
 ရှိထသော။ ယံစတုဒါဠံ၊ အကြင်လေးဆူသော စွယ်တော်  
 မြတ်ကို။ အဝိန္ဒိ၊ ရတော်မူပြီ။ တံစတုဒါဠံ၊ ထိုလေးဆူသော  
 စွယ်တော်မြတ်ကို။ ပသန္နေန၊ ကြည်ညိုစွာသော။ စေတ  
 သာ၊ ဖိတ်ဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရံ၊ ရိုသေစွာ။  
 နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

၂။ လက် ဝတ္တံ ကာလိင်္ဂပုရာ၊  
 ဒါဠာ ဗုဒ္ဓဿ ဓာတု စ။

ရမ္မေ သေဝိဏ္ဏနဂရေ၊  
 စေတျာဂါရေဝ သဏ္ဍိတာ။  
 တံ စေတသာ ပသန္နေန၊  
 အဟံ နမာမိ အာဒရံ။ ။

ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏။ ယာဒါဠာဓာတုစ၊  
 အကြင်လက်ဝဲ အောက်ရပ်၊ စွယ်တော် ဓာတ်သည်ကား။  
 ကာလိင်္ဂပုရာ၊ ကာလိင်္ဂပြည်မှ။ လက်၊ သိန်းစုံသို့ကျန်းသို့။  
 ဂတိံ၊ ကြွတော်မူ၍။ ရမ္မေ၊ နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော။  
 သေဝိဏ္ဏ နဂရေ၊ သေဝိဏ္ဏမြို့၌။ စေတျာဂါရေဝ၊ စေတီ  
 တော်အိမ်၌သာလျှင်။ သဏ္ဍိတာ၊ ကောင်းစွာ တည်တော်မူ  
 ပြီ။ တံဒါဠာဓာတု၊ ထိုလက်ဝဲအောက်ရပ် စွယ်တော်ဓာတ်  
 ကို။ ပသန္နေန၊ ကြည်ညို စွာသော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။  
 အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရံ၊ ရှိသေစွာ။ နမာမိ၊ ရှိခိုး  
 ပါ၏။ ။

၃။ လက်၊ ဂတိံ၊ တိဒသပုရာ၊  
 ဗုဒ္ဓဿ ဒက္ခိဏက္ခကံ။  
 သုဘေ ထူပါရာမဂ္ဂယေ၊  
 စေတိယမေဝ သဏ္ဍိတံ။  
 တံ စေတသာ ပသန္နေန၊  
 အဟံ နမာမိ အာဒရံ။ ။

ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏။ ယံ ဒက္ခိဏက္ခကံ၊  
 အကြင် လက်ျာတော်မြတ် ရိုးတော်ဓာတ်သည်ကား။ တိဒ

သပုရာ၊ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ။ လက်၊ သိန်းဃိုဋ္ဌကျွန်း  
 သို့။ ဂတိံ၊ ကြွတော်မူ၍။ သုဘော၊ တင့်တယ်စွာသော။ ထူပါ  
 ရာမဂ္ဂယေ၊ ထူပါရုံအမည်ရှိသော။ စေတိယမေဝ၊ စေတီ  
 တော်၌သာလျှင်။ သဗ္ဗိတံ၊ ကောင်းစွာတည်တော်မူပြီ။ တံ  
 ဒက္ခိဏက္ခကံ၊ ထိုလက်ျာတော်မြတ်ရိုးတော်ခတ်ကို။ ပသ  
 န္ဓေန၊ ကြည်ညို စွာသော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဟံ၊  
 အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရံ၊ ရှိသေစွာ။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

၄။ လက်၊ ဂတိံ နာဂပုရာ၊  
 ဓာတု ဗုဒ္ဓဿ ဒေါဏိကာ။  
 မဟန္တေ ဟေမမာလာဂ္ဂေ၊  
 မဟာစေတျေဝ သဗ္ဗိတာ။  
 တံ စေတသာ ပသန္ဓေန၊  
 အဟံ နမာမိ အာဒရံ။ ။

ဗုဒ္ဓဿ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏။ ဒေါဏိကာ၊ တစရွတ်အ  
 တိုင်း အရှည်ရှိသော။ ယာဓာတုစ၊ အကြင်ခတ်တော်မြတ်  
 သည်ကား။ နာဂပုရာ၊ နဂါးပြည်မှ။ လက်၊ သိန်းဃိုဋ္ဌကျွန်း  
 သို့။ ဂတိံ၊ ကြွတော်မူ၍။ မဟန္တေ၊ ကြီးကျယ်လှစွာသော။  
 ဟေမမာလာဂ္ဂေ၊ ဟေမမာလာ အမည်ရှိသော။ မဟာစေ  
 တျေဝ၊ မဟာစေတီတော်၌သာလျှင်။ သဗ္ဗိတာ၊ ကောင်း  
 စွာတည်တော်မူပြီ။ တံဒေါဏိကဓာတု၊ ထိုတစရွတ်သော  
 ခတ်တော်မြတ်ကို။ ပသန္ဓေန၊ ကြည်ညိုစွာသော။ စေတ

သာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရံ၊ ရှိသေစွာ။  
နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

၅။ လက်ံ ဂတံာ မုနိန္ဒေနာ၊  
သေလေ သုမန ကုဋကေ။  
သုမနာမရဿာဝါသေ၊  
လက်ံဒိပဿ ဘူသနေ။ ။

သဗ္ဗသတ္တာနမတ္တာယ၊  
ပါဒလဉ္စံ ပကာသိတံ။  
တံ စေတသာ ပသန္နေန၊  
အဟံ နမာမိ အာဒရံ။ ။

မုနိန္ဒေနာ၊ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်သည်။ လက်ံ၊ သိန်းဗိုဉ်  
ကျန်းသို့။ ဂတံာ၊ ကြွတော်မူ၍။ သုမနာမရဿ၊ သုမနနတ်  
မင်းကြီး၏။ အာဝါသေ၊ နေရာဖြစ်သော။ လက်ံဒိပဿ၊  
သိန်းဗိုဉ်ကျန်း၏။ ဘူသနေ၊ တန်ဆာသဘွယ်ဖြစ်သော။ သု  
မနကုဋကေ၊ သုမနကုဋအမည်ရှိသော။ သေလေ၊ တောင်၌။  
သဗ္ဗသတ္တာနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါ တို့၏။ အတ္တာယ၊  
အကျိုးငှါ။ ယံပါဒလဉ္စံ၊ အကြင်ခြေတော်ရာကို။ ပကာသိ  
တံ၊ ပြတော်မူအပ်ပြီ။ တံပါဒလဉ္စံ၊ ထိုခြေတော်ရာကို။ ပသန္နေ  
န၊ ကြည်ညိုစွာသော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်  
သည်။ အာဒရံ၊ ရှိသေစွာ။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

၆။ လက်ံ ဂတံာ ဓမ္မဒိပါ၊  
သမ္မုဒ္ဓေါ လောက နာယကော။

နိရောဓံ သမာပဇ္ဇိဓ၊  
တဋ္ဌာနေ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ။  
တံ စေတိယံ ပဿန္နေန၊  
စေတသာဟံ နမာဒရံ။ ။

လောကနာယကော၊ လူသုံးဦး တို့၏ အမှူးဖြစ်တော်  
မူသော။ သမ္ဗုဒ္ဓေါ၊ မြတ်စွာဘုရားရှင် သည်။ ဓမ္မုဒ္ဓိပါ၊  
ဓမ္မုဒ္ဓိပိက္ခန္ဓာမှ။ လင်္ကာ၊ သိန်းသိက္ခန္ဓာမှ။ ဂတိံ၊ ကြွတော်  
မူ၍။ ဣဓ၊ ဤကလျာဏီစေတီစသော စေတီချစ်ဆူ တည်  
ရာအရပ်၌။ နိရောဓံ၊ နိရောဓသမာပတ်ကို။ သမာပဇ္ဇိ၊ ဝင်  
စားတော်မူပြီ။ တဋ္ဌာနေ၊ ထိုနိရောဓသမာပတ် ဝင်စားရာ  
အရပ်၌။ သုပ္ပတိဋ္ဌိတံ၊ ကောင်းစွာ တည်တော်မူသော။ တံ  
စေတိယံ၊ ထိုကလျာဏီစေတီစသော စေတီ ချစ်ဆူကို။  
ဝါ၊ ကလျာဏီစေတီ၊ ထူပါရုံစေတီ၊ မဟာစေတီ၊ မဟာ  
ဗောဓိ၊ မဟာယာဏ်စေတီ၊ ဒိဗ္ဗာဝါပိ စေတီ၊ မုတိင်္ဂဏ  
စေတီတော်ကို။ ပဿန္နေန၊ ကြည်ညိုစွာသော။ စေတသာ၊  
စိတ်ဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။ အာဒရံ၊ ရိုသေစွာ။  
နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

၇။ အနုရာဓပုရသေဝ၊  
ဘူမိဘာဂမ္ဘိ ဒက္ခိဏေ။  
သုမနောရမေ ပဒေသေ၊  
ဗုဒ္ဓါနံ ဗောဓိရောပနေ။

မဟာဗောဓိဒုမာသာခံ၊  
 အာဟရိတွာ သုရောဝိတာ။  
 တံဗောဓိဓိပသန္ဓေန၊  
 စေတသာဟံ နမာဒရံ။ ။

အနုရာဓပုရသေဝ၊ အနုရာဓပြည်၏ သာလျှင်။ ဒက္ခိ  
 ဣ၊ တောင်ဖြစ်သော။ ဘူမိဘာဂမိ၊ မြေအဘို့၌။ သုမနော  
 ရမေ၊ အလွန် နှလုံးမွေ့လျော်ဘွယ် ရှိသော။ ပဒေသေ၊  
 အရပ်၌။ ဗုဒ္ဓါနံ၊ ဘုရားရှင်တို့၏။ ဝါ၊ ကကုသနံ၊ ကောဏာဂုံ၊  
 ကဿပဟူ သုံးဆူသော ဘုရားရှင် တို့၏။ ဗောဓိရောပနော၊  
 ဗောဓိပင်စိုက်ပျိုးရာဖြစ်သော။ ဝါ၊ ကုက္ကိုဗောဓိ၊ ရေသဖန်း  
 ဗောဓိ၊ ပညောင်ပင်ဗောဓိတို့ကို စိုက်ပျိုးရာဖြစ်သော။ ပဒေ  
 သေ၊ အရပ်၌။ မဟာဗောဓိဒုမာ၊ မဟာဗောဓိပင် ကြီးမှ  
 သာခံ၊ လကျာတော်ကိုင်းကို။ အာဟရိတွာ၊ ယူဆောင်၍။  
 သုရောဝိတာ၊ ကောင်းစွာစိုက်ပျိုးအပ်ပြီ။ တံဗောဓိဓိ၊ ထို  
 ဒက္ခိဏသာခါ မဟာဗောဓိကိုလည်း။ ပသန္ဓေန၊ ကြည်ညို  
 စွာသော။ စေတသာ၊ စိတ်ဖြင့်။ အဟံ၊ အကျွန်ုပ်သည်။  
 အာဒရံ၊ ရှိသေစွာ။ နမာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

သျှင်သီဝလီဂါထာပါဠိအနုကိမုမ္ပနိ။

၁။ သီဝလီစ မဟာနာမံ၊  
သဗ္ဗလာဘံ ဘဝိဿတိ။  
ထေရဿ အာနုဘာဝေန၊  
သဗ္ဗေ ဟောန္တု ဝိယံ မမ။ ။

မဟာနာမံ၊ ကြီးမြတ်သော အမည်ရှိတော် မူသော။  
သီဝလီစ၊ အသျှင်သီဝလီမထေရ်သည်လည်း။ သဗ္ဗလာဘံ၊  
အလုံးစုံသော လာဘ်ပူဇော်သက္ကာဟူသမျှသည်။ ဘဝိဿ  
တိ၊ ဖြစ်ပေလတ္တံ့။ ထေရဿ၊ အသျှင်သီဝလီ မထေရ်၏။  
အာနုဘာဝေန၊ တန်ခိုးတေဇော်၊ အာနုဘော်ကြောင့်။ သဗ္ဗေ၊  
ကြွင်းမဲ့ဥသျှံ၊ အလုံးစုံသောသူတို့သည်။ မမ၊ အသျှင်သီဝ  
လီကို အမြဲရှိခိုး ကိုးကွယ် ပါသော အကျွန်ုပ်အား။ ဝိယံ၊  
မေတ္တာကိန်းအပ်၊ ချစ်မြတ်နိုး ကုန်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါ  
စေကုန်သတည်း။ ။

၂။ သီဝလီစ မဟာဝိရော၊  
ယေ ယေ ပဿန္တု ခံ ဝိယံ။  
တေ တေ ပဿန္တု ပရမံ၊  
ဇနပ္ပဒံ ပူဇယန္တု။ ။

သီဝလီစ၊ အသျှင် သီဝလီ မထေရ် သည်လည်း။  
မဟာဝိရော၊ ကြီးမြတ်သော ရဲရင့်ခြင်း လုံ့လရှိတော်မူ၏။  
တဿ၊ ထိုသီဝလီမထေရ်၏။ တေဇေန၊ တန်ခိုးတေဇော်၊  
အာနုဘော်ကြောင့်။ ယေယေ၊ အကြင်အကြင်သူတို့သည်။

မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဝိယံ၊ ချစ်မြတ်နိုးကုန်သည်ဖြစ်၍။ ပဿန္တု၊  
 စေ့စေ့ငုငု၊ ကြည့်ရှုကြစေကုန်သတည်း။ တေတေ၊ ထိုထိုသူ  
 တို့သည်။ ပရမံ၊ လွန်စွာမျက်မှောက်၊ အကဲရောက်အောင်။  
 ပဿန္တု၊ စေ့စေ့ငုငု၊ ကြည့်ရှုကြစေကုန်သတည်း။ ဇနပ္ပဒံ၊  
 ဇနပုဒ်နေလှ၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်။ ပူဇယန္တု၊ ပူဇော်  
 လာကြစေကုန်သတည်း။ ။

၃။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊  
 မမ သီသေ ဌပေတွာနံ။  
 ဇမ္ဗုဒိပမဏ္ဍလေန၊  
 ဇယော မန္တာ သုခါဝဟာ။ ။

မဟာထေရော၊ မထေရ်ကြီးဖြစ်တော်မူသော။ သီဝလိစ၊  
 အသျှင်သီဝလိသည်လည်း။ မမ၊ အသျှင်သီဝလိကို အမြဲ  
 ရှိခိုး၊ ကိုးကွယ်ပါသော အကျွန်ုပ်၏။ သီသေ၊ ဦးခေါင်း၊ ရတ  
 နာ၊ မြတ်အင်္ဂါ၌။ ဌပေတွာနံ၊ မရွှေ့မပြောင်း၊ လျောင်းစက်  
 ခါ တည်တော်မူ၍။ ဝါ၊ မရွှေ့မပြောင်း၊ လျောင်းစက်ခါ တည်  
 တော် မူသောကြောင့်။ ဇမ္ဗုဒိပမဏ္ဍလေန၊ ဇမ္ဗုဒိပကျွန်း  
 တဝှမ်းလုံးဖြင့်။ ဇယောမန္တာ၊ အောင်အပ်သောမန္တာတို့  
 သည်။ သုခါဝဟာ၊ ချမ်းသာကို ရှက်ဆောင် နိုင်ကုန်သည်။  
 ဟောန္တု၊ ဖြစ်ပါစေကုန်သတည်း။ ။

၄။ သီဝလိစ မဟာနာမံ၊  
 ဣန္ဒာဒေဝါ သဗြဟ္မကာ။

မနုဿပုရိသော ဣတ္ထိ၊  
မဟာလာဘံ လဘိဿတိ။ ။

မဟာနာမံ၊ ကြီးမြတ်သော အမည် ရှိတော် မူသော။  
သီဝလိစ၊ အသျှင်သီဝလိမထေရ် သည်လည်း။ အတ္ထိ၊ ရှိ  
တော်မူ၏။ တဿ၊ ထိုအသျှင်သီဝလိမထေရ်၏။ အာနုဘာ  
ဝေန၊ တန်ခိုးတေဇော်၊ အာနုဘော်ကြောင့်။ သဖြဟ္မကာ၊  
ဖြဟ္မာနှင့်တကွ ကုန်သော။ ဣန္ဒာဒေဝါ၊ သိကြား နတ်တို့  
သည်၎င်း။ မနုဿပုရိသော၊ လူယောက်ျားသည်၎င်း။ ဣတ္ထိ  
စ၊ လူမိန်းမသည်၎င်း။ မဟာလာဘံ၊ ကြီးစွာသော လာဘ်  
သပ္ပကာကို။ လဘိဿတိ၊ ရလတ္တံ့။ ။

၅။ သီဝလိစ မဟာလာဘံ၊  
နာနာ ဒေတိ ဝရံ ဝရံ။  
ဣဒမ္ပိ ပူဇိတံ ဒေတိ၊  
မဟာသုခံ ဘဝိဿတိ။ ။

သီဝလိစ၊ အသျှင်သီဝလိမထေရ်သည်လည်း။ ဝရံ၊  
တောင့်တအပ်သော။ မဟာလာဘံ၊ ကြီးစွာသောလာဘ်  
ကို။ နာနာ၊ အသီးအသီး။ ဒေတိ၊ ပေးတော်မူ၏။ ဝရံ၊ တောင့်  
တအပ်မြတ်သော။ ဣဒမ္ပိပူဇိတံ၊ ဤပူဇော်အပ်သော ဝတ္ထု  
ကိုလည်း။ ဒေတိ၊ ပေးတော်မူ၏။ တေန၊ ထိုအသျှင်သီဝ  
လိမထေရ် ပေးတော်မူသောကြောင့်။ မဟာသုခံ၊ ကြီးစွာ  
သော ချမ်းသာသည်။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ။

၆။ ဝဏ္ဏံ ဒန္တံ နုရာတိတ္ထိ၊  
 အာဏာ မယှံ ဘဝေ ဘဝေ။  
 တဝ ရုက္ခေ ရာဇမိတာ၊  
 သဗ္ဗေ ကောဓံ ဝိနုဿန္တု။ ။

ဝဏ္ဏံ၊ အဆင်းတော်သည် ၎င်း။ ဒန္တံ၊ ယဉ်ကျေး  
 တော် မူခြင်းသည်၎င်း။ နုရာတိတ္ထိ၊ လူတို့သည် ရောင့်ရဲ  
 တင်းတိမ်ခြင်းမရှိနိုင်။ မယှံ၊ အကျွန်ုပ်၏။ အာဏာ၊ အာဏာ  
 စက်သည်။ ဘဝေဘဝေ၊ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း။ ဟောတု၊  
 ဖြစ်စေသတည်း။ တဝ၊ အသျှင်သီဝလိမထေရ်၏။ ရုက္ခေ၊  
 ရုက္ခမူသစ်မ်းကျောင်း၌။ ရာဇမိတာ၊ ရုက္ခဇိုင်းနတ်သွီးသည်။  
 ဝါ၊ စိုးအုပ်စောင့်ရှောက်သောနတ်သွီးသည်။ ဝသတု၊ အမြဲ  
 စောင့်ရှောက် နေထိုင် စေသတည်း။ သဗ္ဗေ၊ ခပ်သိမ်းကုန်  
 သော သူတို့သည်။ ကောဓံ၊ အမျက်ဒေါသ၊ မာန်မာနကို။  
 ဝိနုဿန္တု၊ လွင့်ပျောက်စေကုန်သတည်း။ ။

၇။ သီဝလိစ မဟာလာဘံ၊  
 သဗ္ဗလာဘံ ဘဝိဿတိ။  
 ထေရုဿ အာနုဘာဝေန၊  
 သဒါ ဟောန္တု ပိယံ မမ။ ။

သီဝလိစ၊ အသျှင် သီဝလိ မထေရ် သည်လည်း။  
 မဟာလာဘံ၊ ကြီးမြတ်သောလာဘ်ရှိတော်မူ၏။ သဗ္ဗလာ  
 ဘံ၊ ခပ်သိမ်းဥသျှံ၊ အလုံးစုံသောလာဘ်သည်။ မမ၊ အကျွန်ုပ်  
 အား။ ဘဝိဿတိ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။ ထေရုဿ၊ အသျှင် သီဝလိ

မထေရ်၏။ အာနုဘာဝေန၊ တန်ခိုး တေဇော်၊ အာနုဘော်  
ကြောင့်။ သဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ မမ၊ အကျွန်ုပ်အား။ ဝိယံ၊  
လူအပေါင်းတို့၊ ချစ်မြတ်နိုးအပ်သည်။ ဟောန္တု၊ ဖြစ်စေကုန်  
သတည်း။ ။

၈။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊  
ယေ ယေ ပဿန္တု မံ ဝိယံ။  
တေ တေ ပဿန္တု မံ ဝိယံ၊  
ဇနပ္ပဒံ ပူဇိဿန္တိ။ ။

သီဝလိစ၊ အသျှင် သီဝလိသည်လည်း။ မဟာထေ  
ရော၊ မထေရ်ကြီး ဖြစ်တော်မူ၏။ တဿ၊ ထိုအသျှင်သီဝလိ  
၏။ တေဇေန၊ တန်ခိုးတေဇော်၊ အာနုဘော်ကြောင့်။ ယေ  
ယေ၊ အကြင်အကြင်သူတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဝိယံ၊ ချစ်  
မြတ်နိုးအပ်သည်ဖြစ်၍။ ပဿန္တု၊ ကြည့်ရှုကြစေကုန် သ  
တည်း။ တေတေ၊ ထိုထိုသူတို့သည်။ မံ၊ အကျွန်ုပ်ကို။ ဝိယံ၊  
ချစ်မြတ်နိုးအပ်သည်ဖြစ်၍။ ပဿန္တု၊ ကြည့်ရှုကြ စေကုန်  
သတည်း။ ဇနပ္ပဒံ၊ ဇနပုဒ်နေလူ၊ ပြည်သူအပေါင်းတို့သည်။  
ပူဇိဿန္တိ၊ ပူဇော်ကုန်လတ္တံ့။ ။

၉။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊  
မမ သီသေ ဌပေတွာန။  
မန္တိ တေဇယောမန္တိ၊  
အဟံ ဝန္ဓာမိ သဗ္ဗဒါ။ ။

မဟာထေရော၊ မထေရ်ကြီးဖြစ်တော်မူသော၊ သီဝလိစ၊

အသျှင်သီဝလိသည်လည်း။ မမ၊ အကျွန်ုပ်၏။ သီသေ၊ ဦး  
 ခေါင်းရတနာ၊ မြတ်အင်္ဂါ၌။ ဌပေတွာန၊ မရွှေ့မပြောင်း၊  
 လျောင်းစက်ခါ တည်တော်မူ၍။ ဝသတု၊ နေတော် မူစေ  
 သတည်း။ မန္တတေဇ ဇယောမန္တိ၊ မန္တော့း တန်ခိုးဖြင့်  
 အောင်အပ်သောမန္တော့း ရှိတော်မူသော။ တံထေရံ၊ ထိုအ  
 သျှင် သီဝလိမထေရ်ကို။ သဗ္ဗဒါ၊ အခါခပ်သိမ်း။ အဟံ၊  
 အကျွန်ုပ်သည်။ ဝန္ဒာမိ၊ ရှိခိုးပါ၏။ ။

၁၀။ သီဝလိစ မဟာထေရော၊  
 ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော။  
 သောရဟော ပစ္စယာဒီနံ၊  
 မဟာလာဘံ ကရောတု မေ။ ။

ဒေဝမနုဿ ပူဇိတော၊ နတ်လူအပေါင်းတို့သည်ပူဇော်  
 အပ်ထသော။ ပစ္စယာဒီနံ၊ ပစ္စည်းလေးပါး စသည် တို့ကို။  
 သောရဟော၊ အလှူခံခြင်းငှါထိုက်တော်မူထသော။ သောသီဝ  
 လိမဟာထေရောစ၊ ထိုအသျှင်သီဝလိ မဟာထေရ်သည်  
 လည်း။ မေ၊ အကျွန်ုပ်အား။ မဟာလာဘံ၊ ကြီးစွာသော  
 လာဘ်ကို။ ကရောတု၊ ပြုတော်မူစေသတည်း။ ။

ဘုန်းရိုဗ်း၊ လာဘ်ရိုဗ်း၊ ဓွေစေတတ်သော  
 “အသျှင်သီဝလိဂါထာ” ပါဠိအနက်  
 ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်၏။

ကောသိဒ်။

သုံးတုံ့အောင်မြေ၊ ဗုဒ္ဓဟေဋ္ဌ၊  
 ဒေဝပုတ္တ၊ ဤသို့စသည်၊  
 မာရကျိုးနွံ၊ ပလ္လင်ယုံဝယ်၊  
 အောင်လံတင်လွင့်၊ ရောင်ခြည်ဖွင့်လျက်၊  
 လင်းပွင့်တော်မူ၊ သယမ္ဘူကာ၊  
 ခြောက်ဆူဂုဏ်မှတ်၊ တရားမြတ်ကို၊  
 ဗြဟ္မဿရ၊ ဒန္တဇမြင့်၊  
 သဒ္ဓအာရုံ၊ အာဂုံသံရင်း၊  
 ကြာခံတွင်းမှ၊ သန့်ရှင်းမြွက်တော်၊  
 အမိန့်တော်ကြီး၊ ထုတ်ပြန်ပြီးလျှင်၊  
 နန်းထီးနိဗ္ဗူ၊ စံတော်မူ၍၊  
 လူနတ်ထက်နတ်၊ မြတ်ထက်မြတ်၏၊  
 ဓာတ်မွေသရီ၊ သိင်္ဂီရွှေသား၊  
 သွားတော်လေးဆယ်၊ စွယ်တော်လေးရပ်၊  
 မြင်အပ်နှစ်တင်း၊ ဝိုးဝင်းတံဆိပ်၊  
 အဝိပ္ပကိဏ်၊ အသန္တိန္ဒ၊  
 ဝိပ္ပကိဏ္ဍတ်၊ သန္တိန်ဓာတ်တို့၊  
 အမြတ်တစေ၊ တုံတိုင်းဝေသော်၊  
 ခေမာအသျှင်၊ တေဇောစင်မှ၊  
 ယူငင်နှင့်ထား၊ အောက်သွားဝဲစွယ်၊  
 နယ်ဇမ္ဗူကျွန်း၊ သောင်းတိုက်ဝန်းမှ။

စံမြန်းသိဟိုဠ်၊ နှိုရိမြို့မ၊  
 သေခံဏှသေလ၊ နှိုရသို့၊  
 ရောက်ရကြောင်းအင်၊ ဒါဠာဝင်ကို၊  
 အသျှင်သိရိန္ဒ၊ သိဟဠပြန်၊  
 မဏ္ဍိုင်ပေမိ၊ မဏ္ဍိမရောက်၊  
 ထွန်းပေါက်ကျေညာ၊ ဘာသာတပါး၊  
 နိုင်ငံခြားတို့၊ များပြားသမှု၊  
 ဗဟုသုတ၊ စွယ်စုံရသော၊  
 ကြိုပိဋက၊ ကောဝိဒနှင့်၊  
 အဋ္ဌကထာ၊ ဒီကာမြောက်မြား၊  
 ချောက်ချားနို့ပတ်၊ ကျမ်းတတ်ကြီးဝင်၊  
 ပညာသိပ္ပ၊ မဟန္တဝိဇ္ဇာ၊  
 မဏ္ဍရာမြို့၊ အောင်မျှိုသိရိ၊  
 မစိုးရိမိတိုက်သစ်၊ အောင်ခေတ်မဟာ၊  
 ဇေယျာသန၊ အုဋ္ဌိကျောင်းမှလျှင်၊  
 အောင်ကြစတမ်း၊ အောင်စည်ရှမ်း၍၊  
 ခေတ်ခမ်းခေတ်စား၊ သံလွှင့်ကြားသည်။ ။  
 ဘုရားစွယ်တော်သမိုင်းတည်း။

ဆရာ-အာကာသန်း။

